

Dạ Khúc

Trần Thị Bảo Châu

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Phần I](#)

[Phần II](#)

[Phần III](#)

[Phần IV](#)

[Phần V](#)

[Phần VI](#)

[Phần VII](#)

[Phần VIII](#)

[Phần IX](#)

[Phần X](#)

[Phần XI](#)

[Phần XII](#)

[Phần Kết](#)

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần I

Việt Cơ chưa gác ống nghe xong, bà Thu đã vội vã hỏi:

- Ba con nói gì vậy?

Ngả người ra salon, Cơ thở hắt ra:

- Ba nói một tuần nữa sẽ về, nhưng không có biết lý do tại sao.

Bà Thu trách:

- Đáng lẽ lúc này con nên để mẹ nghe điện.

Nhìn mẹ, Cơ phân bua:

- Con cũng định thế, nhưng chính ba lại bảo đừng gọi mẹ.

Nghe thế, bà Thu giận dữ:

- Hừ! Vậy nếu mẹ không ra tới, con sẽ giấu bằng chuyện ông gọi điện về chớ gì? Cha con mấy người tài giỏi lắm. Lúc nào cũng ăn rờ với nhau, bao che cho nhau để qua mặt tôi.

Việt Cơ nhăn nhó:

- Con hoàn toàn không biết gì về chuyện đi đột xuất này của ba. Mẹ đừng mắng oan con à!

Bà Thu làm thinh. Việt Cơ cũng im lặng. Căn phòng rộng chìm trong lặng lẽ với suy nghĩ riêng của từng người. Lúc này, không chỉ có mẹ mà cả Việt Cơ cũng ra muốn biết ba đang ở đâu, làm gì. Sao ông lại cố gắng cưỡng bỏ đi, ngay khi nghe xong một cú điện thoại.

- Cú điện ấy của ai? Từ đâu gọi tới?

Cô và mẹ đã đoán già đoán non, suy lung tung suốt đêm nhưng vẫn không tìm được đầu mối để có thể giải đáp phần nào thắc mắc. Linh cảm cho cô biết ba đã gặp rắc rối nghiêm trọng.

Giọng nói của ông qua điện thoại đã toát lên điều đó. Ông đã không muốn vợ con phải chia sẻ với mình. Đây là tính cách của ba, người luôn sống vì gia đình.

Bà Thu lên tiếng, giọng càu nhàu:

- Chuyện gì cũng ôm vào lòng, không hé môi tới người khác. Như vậy là ích kỷ, chớ đâu phải thương vợ thương con như ông ấy nghĩ.

Việt Cơ chép miệng:

- Mẹ đừng trách ba nữa mà.
- Sao lại không trách? Đạo này ông lạ lắm.
- Lạ như thế nào hả mẹ?

Bà Thu định nói rồi chợt khựng lại, giọng ngập ngừng:

- Mẹ không biết. Nhưng rõ ràng ba con có điều còn giấu chúng ta.

Hai người lại lặng thinh. Việt Cơ nhấp nhồm nhìn đồng hồ. Cô có hẹn, và giờ này chắc anh chàng đã dài cổ ngóng.

Dường như đoán được tâm trạng của Cơ, bà Thu gắt:

- Đi đâu thì đi phứt đi. Xác ở trong nhà, hồn phách ngoài phố, trông khó coi quá.

Đứng bật dậy, Việt Cơ ríu rít:

- Con sẽ về sớm.

Quên băng mỗi bận tâm về ông bố. Việt Cơ chạy vào phòng thay quần áo. Chải sơ mái tóc ngắn, nheo mắt với mình trong gương. Việt Cơ tung tăng bước tới chỗ dựng chiếc Astrea và phóng vèo ra phố.

Tới tiệm cà phê quen thuộc, Cơ gọi xe rồi vội vã vào trong. Chưa kịp đưa mắt tìm, cô đã nghe Tiến gọi.

Ngồi xuống chiếc ghế mây anh vừa kéo ra, Cơ nói:

- Em cứ tưởng anh về rồi không hà.

Tiến nở nụ cười thật quyến rũ:

- Chưa gặp được em, làm sao anh về được. Nhưng sao em đến trễ dữ vậy?

Việt Cơ xụi mặt khi nhớ tới ba mẹ:

- Ở nhà có chuyện.

Đôi mắt màu nâu của Tiến không rời Việt Cơ. Anh buông từng lời:

- Chuyện liên quan đến bác Danh phải không?

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Tiến tủm tỉm:

- Bí mật. Anh không nói đâu.

Cơ giận dữ:

- Vậy thì em về.

Tiến choàng tay ôm vai cô:

- Sao dễ nổi giận vậy bé con?

Việt Cơ ngẩng mặt lên:

- Vì nổi giận sẽ có lợi mà. Nào! Anh mau nói đi! Không thì biết tay em.

Tiến vùi vỉnh:

- Có thưởng không?

Việt Cơ hất hàm:

- Không. Vì đây là bốn phận.

Tiến thở dài:

- Biết thế, anh đã thực hiện câu "im lặng là vàng" rồi.

Bưng ly chanh rum lên uống một ngụm nhỏ, Việt Cơ sốt ruột nhìn Tiến.

Anh chàng cà kê:

- Thật ra, anh cũng chẳng nắm được chuyện gì cho rành mạch. Những điều sắp nói là do anh đoán, chưa chắc là trúng đâu.

Việt Cơ hấp tấp:

- Nhưng mà chuyện gì?

Tiến ngập ngừng:

- Độ nửa tháng nay có một phụ nữ thường gọi điện tìm bác Danh.

- Sao lại gọi đến chỗ làm? Kỳ vậy.

Tiến lắc đầu:

- Anh không biết. Chỉ biết rằng người đó rất cần gặp ba em.

Việt Cơ tự trấn an:

- Có thể họ là khách hàng không chừng.

Tiến trầm giọng:

- Không phải đâu. Hôm qua người phụ nữ ấy lại gọi tới. Gặp anh, cô ta nói rằng: "Nhấn giùm với ông Danh. Mẹ tôi sắp chết. Tôi bối rối và lo sợ quá. Mong ông ấy đến giúp tôi". Nghe liên quan tới sống chết, anh đành phải cho người ta biết số điện thoại của nhà em. Chắc cô ấy đã gọi tới, và bác Danh phải vội vã đi giải quyết vấn đề này.

Việt Cơ nhấp nhồm:

- Ba đã làm gì vậy kìa?

Tiến chêm vào:

- Chỉ sợ bác Danh gây ra tai nạn giao thông, hay một tai nạn gì đó đại loại như vậy thì khổ.

Việt Cơ nhăn nhó:

- Anh đừng làm em lo lắng.

Chống tay dưới cằm nhìn Cơ, Tiến cười cười:

- Đừng nhăn. Trông xấu xí lắm.

Cơ phụng phịu:

- Muốn em không nhăn, anh phải tìm cách gì đi chớ.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tiến bảo:

- Anh sẽ hỏi ba anh, hy vọng ông có biết đôi điều.

Việt Cơ tán thành:

- Em cũng mong như vậy, vì hai ông thân với nhau lắm mà.

Tiến nhấp nháy mắt:

- Em với anh cũng... thân với nhau lắm mà. Nhưng thú thật, anh không khi nào nghĩ mình đơn thuần là bạn của em,

Cơ bĩu môi:

- Không là bạn thì là gì? Anh đừng suy nghĩ lung tung khi thấy người ta nhận lời đi uống cà phê với anh. Anh lộn xộn, em sẽ mách bác Hồng cho coi.

Rồi cô cao giọng:

- Hứa tìm cho em mười "top hit" của MTV trong tuần này, đã có chưa?

Tiến vờ vọt:

- Dạ thưa tiểu thư, đã có rồi. Sáng mai, tôi sẽ mang đến tận nhà cho tiểu thư.

Việt Cơ nhõng nhẽo:

- Sao không bây giờ mà lại phải sáng mai lâu lắc vậy?

Tình tứ nhìn Cơ băng đôi mắt có cái đuôi dài. Tiến nhỏ nhẹ:

- Như vậy mới có dịp gặp em lần nữa chứ.

Mặt nóng bừng vì đôi mắt ướt át của Tiến. Cơ bưng ly lên nhấp một tí.

Chất rượu rhum vừa nhẹ vừa loãng bỗng làm cô ngây ngất.

Tiến chưa khi nào ngỡ lời yêu Cơ, nhưng cô tin chắc ngày ấy rồi sẽ đến. Ở tuổi của cô, tình yêu công danh, sự nghiệp còn ở trước mặt cứ tận hưởng những phút giây ngọt ngào, lãng mạn của thuở ban đầu, chớ vội vàng làm chi.

Giọng Tiến bỗng trầm hẳn xuống:

- Anh luôn mơ có một ngày luôn có em bên cạnh.

Việt Cơ chớp mi. Cô để mặc Tiến nắm tay và không rút lại như trước đây nữa. Giữa hai người như có một sợi dây ràng buộc thiêng liêng. Lúc này, cô đang cần một chỗ dựa. Hơn ai hết, Tiến chính là chỗ dựa đó.

Len lén tựa đầu vào vai anh, Việt Cơ để mặc hồn trôi theo tiếng nhạc không lời vang lên thật ấm trong quán. Với cô, tình yêu của Tiến giống như bài nhạc hòa tấu này, êm đềm, sâu lắng và cũng thật dễ hiểu, dẫu không nói lên thành lời.

Đang thiu thiu ngủ, Cơ giật mình vì bị lay mạnh:

- Dậy nhanh lên Cơ. Con gái hư mới ngủ ngàn đấy.

Lồm cồm bò dậy, cô ngơ ngác nhìn mẹ:

- Chuyện gì hả mẹ?

Giọng bà Thu nghiêm nghị:

- Chờ mẹ đi công chuyện.

Nằm vật ra giường, Cơ rên rí:

- Vậy mà mẹ làm như cháy nhà không bằng. Con đang ngủ, mẹ gọi như vậy vài lần nữa chắc con sẽ vỡ tim mà chết.

Bà Thu càu nhàu:

- Hừ! Làm như tim người ta dễ vỡ lắm. Mau rửa mặt, thay quần áo đi.

Cơ uể oải rời giường, không hỏi, cô cũng biết sẽ chờ mẹ tới đâu rồi. Từ khi ba đi bằng một tuần tới nay, mẹ cô lúc nào cũng nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên lửa. Mẹ không yên tâm cũng phải.

Việt Cơ úp mặt vào khăn ướt cho tỉnh táo. Cô nhếch môi nghĩ: Có tình cách mấy, cũng không lôi được mẹ khỏi vòng luẩn quẩn đang trói chặt tâm trí

bà. Mẹ đang nghi ngờ ba mèò mẽ. Trước sự đe dọa mất tình yêu và hạnh phúc, người ta thường rất lo lắng và sợ hãi. Cơ rất thương mẹ và ba, nhưng cô cũng không biết phải làm sao để gia đình sớm vượt qua giai đoạn bất ổn này và mau trở lại khoảng thời gian đầm ấm trước kia.

Muốn được như vậy, có lẽ phải bắt đầu từ mẹ. Cơ phải làm thế nào cho mẹ tin tưởng ba. Ít nhất mẹ phải tin chuyện đi vừa rồi của ông là để giải quyết chuyện ma chay cho gia đình một công nhân đã nghỉ việc, nhưng gặp hoàn cảnh quá khó khăn. Khổ nỗi, thuyết phục mẹ tin vào lời giải thích của ba không dễ chút nào, vì bản thân cô cũng thấy lý do ba đưa ra mơ hồ làm sao ấy.

Cơ đã đem chuyện này hỏi Tiến, anh cũng xác nhận đó là sự thật, và ba anh cũng nói thế. Lẽ nào cánh đàn ông ăn rờ với nhau để gạt mẹ con cô? Nếu đúng thế, Cơ sẽ không bao giờ tha thứ cho Tiến.

Tiếng bà thối thúc ngoài phòng khách làm Cơ cuống lên. Cô chải vội mái tóc ngắn bằng năm ngón tay, rồi hối hả dắt xe ra:

- Đi đâu vậy mẹ?

Bà Thu cụt ngún:

- Tới nhà bác Phụng.

Việt Cơ buột miệng:

- Chi vậy mẹ? Mẹ đừng giải sầu bằng bài bạc đó.

Bà Thu hừ khô khốc:

- Mẹ không điên như vậy đâu. Mẹ tới đó coi bói thôi.

Việt Cơ thắc mắc:

- Ủa ! Nhà bác Phụng có ai biết coi bói kìa?

- Bạn của bác ấy mới ở ngoài trung vào, nghe nói bà ta coi trúng trăm phần trăm.

Cơ dài giọng giễu cợt:

- Thì mấy ông thầy, bà thầy mẹ đã coi cũng từng... "hét" trúng trăm phần trăm. Người nào chả vỗ ngực khoe mình giỏi nhất thiên hạ. Hừ! Bói ra ma, quét nhà ra rác. Họ đúng là giỏi tài nói bậy bạ và làm hoang mang thiên hạ. Mẹ tin làm gì những kẻ lừa đảo ấy, chỉ tốn tiền vô ích.

Bà Thu rầy:

- Con không tin thì thôi.

Việt Cơ ảm ức bậm môi. Mẹ cô và mẹ Tiến hợp nhau ở khoản này. Lát nữa tới nhà anh, cô phải giữ mồm, nếu không muốn bà Phụng khó chịu vì những lời bài xích của cô.

Ôi chao! Yêu đúng là khổ! Khổ nhất là phải yếu điệu thực nữ trước đôi mắt soi mói của mẹ người yêu. Mà Tiến có phải là người yêu của cô không nhỉ? Sao cô... dám nhận vợ vào như vậy?

Việt Cơ ngồi thẳng lưng, hít một hơi dài và cho xe tăng tốc. Chạy được khoảng mười phút, Cơ ngừng xe trước một ngôi nhà ba tầng nằm sau một khoảng sân có hàng rào xây cao qua đầu người. Bà Thu bấm chuông đến lần thứ ba mới nghe tiếng lách cách mở cổng.

Cô theo mẹ lên tầng hai. Ở đây có một phòng khách bài trí khá sang trọng mà chỉ khách đặt biệt tới đây để xòe bài mới được lên tới. Nhà Tiến thỉnh thoảng có tổ chức đánh bài cho vui, vì bà Phụng rất thích món trong tứ đồ trường này. Hôm nay, ngoài bài bạc ra, bà còn tổ chức bói toán. Tội nghiệp Tiến, chắc anh rất khổ tâm vì sở thích của mẹ mình.

Trẻ trung và sang trọng trong bộ quần áo bằng lụa màu dâu, bà Phụng đơn đả:

- Nãy giờ tôi ngóng chị muốn chết. Vừa định gọi điện tới hỏi thăm là chị đến đó. Nào! Hai mẹ con vào đây.

Việt Cơ không theo mẹ, vì cô rất ghét nghe những lời bói toán nhảm nhí. Cô đi ra ngoài ban công nhìn xuống phố. Cô không hiểu sao mẹ cô lại tin vào những lời bói toán nhảm nhí vậy? Bà nào bói chẳng ra ma. Vả lại, ba Cơ đâu phải hạng đàn ông phóng đãng, trăng hoa. Trái lại, ông lo chí thú làm ăn và hết sức thương yêu, chăm sóc vợ con. Chỉ vì nghi ngờ mà mẹ tự làm khổ mình, rồi gây hoang mang cho cả Việt Cơ. Cô không biết làm sao để gia đình mình sống lại những tháng ngày êm ấm cũ. Phải chi dạo này có anh Văn ở nhà cũng đỡ. Là con trai lớn, chắc chắn tiếng nói của anh sẽ được mẹ nghe hơn Cơ.

Đang rầu rĩ với những suy tư, Cơ bỗng bị bịt mắt. Cô chưa kịp phản ứng thì đã nghe Tiến cười khê bên tai. Anh kéo cô vào lòng, hai tay vòng ngang eo, giọng tình tứ:

- Đứng đây chờ anh à?

Việt Cơ phụng phịu, đẩy Tiến ra:

- Ai thèm chờ anh.

Tiến vẫn không buông lời, anh ồm ờ:

- Vậy em đứng đây làm chi? Nhà này ngoài anh ra, không còn gã đàn ông nào khác để chờ em đâu.

Vừa nói, anh vừa hôn phớt lên má Cơ. Cơ vùi mặt vào vai anh, người nóng bừng:

- Mẹ kìa.

Tiến tùm tùm:

- Đừng... hù anh. Giờ này cả hai mẹ đang tỉ tê tâm sự, chẳng ai để ý tới bọn mình đâu.

Tiến dịu dàng đỡ Cơ đi vào nhà và cũng ngồi xuống cái ghế mây dài, rồi lùa tay vào mái tóc ngắn của cô. Cử chỉ âu yếm này khiến Cơ rùng mình.

Mơ hồ, Cơ nghe Tiến thăm thì:

- Anh yêu em.

Lời nói như gió thoảng của anh vang lên bỗng có tác dụng dữ dội tới Việt Cơ. Cô hốt hoảng nhìn vào trong như sợ ai nghe, rồi tròn mắt nhìn anh.

Tiến nâng mặt Cơ lên bằng cả hai tay:

- Sao lại nhìn anh dữ vậy?

Việt Cơ ấp úng:

- Sao anh lại nói thế?

Tiến trầm giọng:

- Vì anh yêu em. Yêu rất thật lòng.

Cơ chưa biết phản ứng thế nào, Tiến đã ngọt ngào nói tiếp:

- Gia đình hai bên đã biết nhau từ lâu, chúng ta cùng lớn lên bên nhau.

Chẳng lẽ em không tin anh?

Cơ nghe tim mình đập mạnh, cô nói yếu ớt:

- Không phải.

- Nếu thế, em nghĩ gì về lời anh nói?

Việt Cơ lắc đầu và không hiểu sao cô úp mặt vào ngực Tiến. Anh siết cô thật chặt. Chiều ở trên cao có gió nhiều, nhưng không lạnh đến mức Cơ

phải tìm hơi ấm từ người khác. Dù biết thế, cô vẫn để Tiến ôm mình. Thật ra, cô chờ giây phút này lâu lắm rồi. Giờ cô đã toại nguyện. Lời tỏ tình, cách tỏ tình của Tiến không khác cô tưởng tượng là mấy. Cũng ngọt ngào, cũng lãng mạn và hết sức riêng tư với khoảng không gian chỉ có hai người.

Còn thiếu chăng là nụ hôn đầu say đắm và thường nhân vật nam sẽ đặt lên môi nhân vật nữ sau khi đã tỏ tình.

Khi Việt Cơ đang thắc mắc không hiểu Tiến có làm thế không thì cô thấy anh cúi xuống thật gần, rồi môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Việt Cơ nhắm mắt lại, người cứng đờ như khúc gỗ. Cô mặc Tiến hôn mình mà không đáp ứng. Cảm giác sợ nhiều hơn thích, khiến cô mau muốn anh buông mình ra.

Dường như Tiến hiểu được điều này, nên anh tiếc nuối rời môi Cơ và hỏi:

- Anh xin lỗi. Em không thích, đúng không?

Việt Cơ ngập ngừng:

- Không. Nhưng em sợ...

Tiến mỉm cười thích thú:

- Tại em chưa hôn lần nào nên mới sợ.

Cơ kêu lên:

- Vậy anh đã hôn nhiều lần rồi phải không?

Tiến vờ như không hiểu ý cô, anh nói:

- Đây là nụ hôn đầu tiên anh hôn em mà.

Việt Cơ ảm ức:

- Thế còn với những người khác?

Tiến không trả lời. Anh nâng cằm cô lên và háo hức hôn tiếp nụ hôn thứ hai. Nụ hôn trượt dài xuống cổ, vờn lên hai ban tai rồi quay trở về môi với cảm giác hết sức mới mẻ làm Cơ bị cuốn theo. Từ rụt rè, lo ngại, Cơ nòng nòng ôm chặt Tiến và vụng về hôn lại anh.

Hai người như quên đi xung quanh. Mãi đến khi Tiến buông cô ra, Cơ mới xấu hổ giấu mặt vào ngực anh, người nóng bừng bừng.

Tiến trêu cô:

- Hết sợ rồi chứ bé con?

Việt Cơ cấu vào tay Tiến làm anh la oai oái:

- Ôi, đau quá ! Anh mách mẹ tội em ăn hiếp anh bây giờ.

Tiếp tục cấu anh, Cơ thách thức:

- Đố anh dám.

Tiến cười rạng rỡ:

- Cuối cùng anh cũng có được em. Anh muốn hét to cho cả thế giới biết anh yêu em.

Cơ hốt hoảng bịt miệng Tiến:

- Trời ơi ! Mẹ em đang buồn. Anh muốn em bị đòn hả?

Tiến nheo mắt:

- Chẳng lẽ vì buồn mà mẹ cấm chúng mình yêu nhau. Mẹ em không nhỏ mọn thế đâu.

Việt Cơ thở dài:

- Nhìn mẹ bỏ ăn, mất ngủ, người gầy tọp đi vì ghen tuông vô cớ, em xót lắm.

Rồi cô ngập ngừng:

- Hỏi thật nha. Dạo này có ai gọi điện thoại tìm ba em như trước nữa không?

Tiến ngập ngừng:

- Dường như là không. Việc ma chay chôn cất xong rồi thì thôi chứ. Bác Danh có mắc nợ ai đâu.

- Anh thấy ba em thời gian này thế nào?

- Cũng bình thường chứ đâu có gì. Nếu có là... là...

Việt Cơ sốt ruột:

- Là chuyện gì?

Tiến nói:

- Anh thấy bác Danh lẩn xả vào công việc. Một mình làm bằng hai người, khiến tụi trẻ như bọn anh phải nề. Anh không hiểu tại sao bác lại hùng hục làm việc như vậy? Có phải tại bác muốn nhờ công việc để quên chuyện bực bội trong gia đình không?

Việt Cơ im lặng nhìn Tiến. Cô ray rứt:

- Khó nói lắm. Em chỉ tưởng tượng người trẻ mới khổ vì yêu, vì ghen chứ.

Nhìn mẹ, em đâm ra hoài nghi đàn ông.

Tiến giãp nầy:

- Trời ơi ! Em đừng gom hết đàn ông lại thành một mớ nghe.

Việt Cơ liếc Tiến:

- Em không gom, đàn ông cũng chỉ có một thứ.

Tiến ngạc nhiên:

- Thứ gì?

- Đa tình nhưng chóng quên.

Tiến nhéo mũi Cơ:

- Em làm như rành đàn ông lắm không bằng.

- Ít ra em cũng rành ba, anh Văn và anh.

- Ba người chưa đủ đại diện cho tất cả đàn ông đâu nhóc.

Việt Cơ chống tay dưới cằm:

- Em linh cảm sắp xảy ra chuyện gì đó có liên quan tới anh và ba.

Tiến cười xòa:

- Em khéo tưởng tượng. Nhảm có thể xảy ra chuyện gì, khi anh rất thật lòng với em. Rồi anh sẽ thừa với ba mẹ chuyện của chúng ta.

- Vội dữ vậy sao?

- Anh rất rạch ròi. Trong công việc cũng như trong tình yêu, anh muốn công khai những gì thuộc về mình, của mình.

Việt Cơ phụng phịu:

- Anh làm như em là một món đồ không bằng.

Tiến cau mày:

- Sao lại nghĩ vậy? Yêu nhau tức là của nhau, thuộc về nhau rồi. Anh nói thế có gì sai đâu. Anh cũng là của em mà.

Việt Cơ cong môi lên:

- Em không thèm.

Tiến dài giọng:

- Thật không? Anh coi vậy chớ có giá lắm đó.

Việt Cơ tùm tùm cười. Cô thấy mình hạnh phúc, dù biết lúc này, ở trong nhà, mẹ đang tỉ tê thổ lộ sự đau khổ vì hờn ghen vô cớ của mình với người

khác. Mẹ khổ vì yêu, cô sung sướng vì yêu. Cuộc đời không bao giờ có sự tuyệt đối, nhưng nếu Cơ có được một tình yêu đẹp, chắc mẹ cũng sẽ hài lòng và vui bớt buồn đau.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần II

Đang ngồi sau lưng Thanh Hà, Việt Cơ bỗng nhóm người lên nhìn theo một chiếc Su Crystal vừa vọt qua mặt mình. Người đàn ông cầm lái rõ ràng là Tiến. Nhưng anh chờ ai thế kia?

Cô ôm eo Hà, giọng lạc đi:

- Đuổi theo chiếc Su giùm tao.

Thanh Hà ngơ ngác:

- Chi vậy?

Cơ gắt:

- Thì cứ rượt theo đi.

Việt Cơ nhấp nhóm nhìn mái tóc dài phất phới của cô gái ngồi sau Tiến, nhưng không rõ mặt. Tới ngã tư, xe cô kẹt đèn đỏ đành phải dừng lại.

Thanh Hà chua ngoa:

- Hình như lão Tiến nhà mày đèo cô ả nào phải không?

Cơ chối ngay:

- Thoạt đầu tao tưởng thế, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải. Ông Tiến không có cái áo nào màu đen hết.

Hà chép miệng:

- Biết đâu lão mới mua là diện ngay với em?

Cơ cau có:

- Mày toàn nói chuyện trên trời không hà. Đèn xanh rồi kìa.

Giọng Hà hết sức ngây thơ cụ:

- Rượt theo nữa không?

Việt Cơ bậm môi:

- Rượt kịp thì cứ rượt. Tao cá là không phải Tiến.

Thanh Hà tăng ga, chiếc xe phóng đi thật nhanh, nhưng hai người không sao tìm ra Tiến giữa dòng xe như mắc cửi trên đường.

Thanh Hà tiếc rề:

- Cái lão đen xì ấy biến đâu rồi nhỉ? Tao muốn nhìn xem mặt lão ra sao ghê.

Việt Cơ làm thình, nhưng trong lòng cô như có lửa. Cô còn muốn nhìn xem mặt... lão ấy còn hơn Hà. Nhưng nếu đúng là anh thì sao? Cục ghen như chặn ngang ngực làm Cơ khó thở. Cô cứ đau nhói ở tim khi nghĩ đấy là anh. Mà không phải là anh thì là ai? Còn cô gái đó? Kéo cái nón đang che mái tóc ngắn của mình lại cho ngay. Cơ bồn chồn nhớ tới mái tóc dài đen óng lúc nãy. Trong phân xưởng, chẳng có cô nào tóc dài, bà con Tiến cũng không. Vậy mái tóc này từ đâu xuất hiện kìa?

Giọng Thanh Hà thảng thốt:

- Đúng là lão Tiến nhà mày rồi.

Việt Cơ trợn trừng mắt khi thấy Tiến. Anh đang dừng xe trước một căn nhà cửa đóng kính. Ngoài anh ra, chẳng có cô gái tóc dài nào hết.

Thăng xe sát gốc cây, Thanh Hà thì thăm đầy ngạc nhiên:

- Quái, con nhỏ đâu rồi? Chẳng lẽ nó biến như hồ ly?

Việt Cơ véo mạnh vào Hà làm con bé kêu lên:

- Úi! Sao lại véo tao. Ráng bình tĩnh nhìn rõ chân tướng của chàng kìa.

Việt Cơ lắp bắp:

- Tiến... Tiến làm gì ở đây vậy?

- Mày chạy đến mà hỏi. Giờ thì còn cá với cươc nữa hay thôi? Tao đã bảo mà.

Việt Cơ bả hoải cả tay chân. Cô không hiểu nhỏ Thanh Hà đã nói gì nữa. Hà đang còn phân vân, nửa định chạy đến chỗ Tiến, nửa ngồi tại chỗ xem anh làm gì thì Tiến phóng xe đi. Thanh Hà cũng vọt theo.

Vừa lái xe, Hà vừa nhấn mạnh:

- Nhất định lão thả con nhỏ xuống vì thấy tội mình rồi. Mày liệu tra khảo thế nào cho khéo, để lão không thể chối được.

Giọng Cơ yếu như người ốm nặng:

- Tao đâu biết phải hỏi ra sao?

- Trời! Có thật không biết không đó? Thường ngày, mồm mép mà thuộc loại có quai mà.

Việt Cơ im thin thít, tâm trí rối bời. Cô chỉ muốn khóc chứ không muốn nói lời nào. Thì ra cảm giác ghen tuông khó chịu đến như vậy.

Thanh Hà lại kêu lên:

- Dường như ông Tiến đi về hướng nhà mà. Chà! Vừa mới thả con mèo mun tóc dài xuống, đã tìm đến hang thỏ trắng. Lão này trình độ ghê.

Việt Cơ rên rỉ:

- Đừng nói nữa có được không? Tao đang nấu cả ruột đây.

Thanh Hà lên giọng cụt non:

- Đàn ông thôi mà. Không người này thì người khác, có gì đến phải nấu ruột.

- Nói như mà thì đâu phải yêu.

Thanh Hà ngắt lời cô:

- Lão ngừng xe trước nhà mà rồi kìa, tính sao đây?

Cơ khoát tay:

- Cứ chạy luôn đi.

- Chạy đi đâu?

- Tao không biết. Nhưng gặp Tiến ngay lúc này, tao chưa chuẩn bị tâm lý.

Im lặng, Hà cho xe chạy qua hai ngã tư, chạy một vòng khá xa rồi quay trở lại nhà Cơ.

- Trước sau gì cũng đối diện với sự thật. Căng thẳng quá không có lợi đâu. Quan trọng là khôn ngoan để dò xem anh chàng thành thật được bao nhiêu phần trăm.

Việt Cơ khẽ gật đầu. Ngần ngừ một chút, cô đẩy cửa bước vào. Trong phòng khách, Tiến đang ngồi nói chuyện với ông Danh. Chẳng biết hai người đang bàn bạc vấn đề gì mà Cơ thấy mắt ba mình đăm chiêu suy nghĩ đến mức khi nghe bước chân cô, ông bỗng giật mình rồi giả lả không chút tự nhiên:

- Con mới về à?

Cơ máy móc gật đầu:

- Dạ.

Tiến mỉm cười với cô, nhưng Cơ vờ không thấy. Vừa định bước về phía cầu thang, cô đã nghe giọng ba vang lên:

- Ngồi chơi với Tiến đi. Cậu ấy đợi con từ nãy giờ.

Việt Cơ miễn cưỡng ngồi xuống salon. Ông Danh đứng dậy cùng với lời hứa hẹn của Tiến:

- Cháu sẽ cố gắng lo xong việc đó.

Đợi ông Danh đi khuất, Tiến choàng tay ôm ngay lấy Cơ, giọng trách móc:

- Sao tự nhiên không thềm nhìn tới anh vậy?

Hất tay Tiến ra, Cơ giận dỗi:

- Anh tự hỏi mình ấy.

Tiến ngơ ngác:

- Anh phạm lỗi gì nhỉ? Vừa tan sở, anh đã chạy vội tới tìm em.

Việt Cơ nghẹn lời:

- Anh nói dối. Anh... anh...

Mặt Tiến nghếch ra, rồi anh cười phá lên:

- Trời ơi! Ghen. Haha. Trông em kìa! Tức cười quá đi.

Vừa đâm vào người Tiến, Cơ vừa khóc:

- Em tức cười vậy đó. Anh cười cho đã đi.

Tiến giữ chặt tay cô:

- Nghe anh nói nè. Lúc nãy, anh có chở một cô gái. Đó là nhân viên của phân xưởng. Chưa kịp khai báo, em đã nổi cơn thịnh nộ rồi.

Việt Cơ hỏi:

- Cô ta là ai vậy?

Tiến thản nhiên:

- Ôi chao! Biết bao là nhân viên. Anh có nói, em cũng không nhớ.

Cơ mím môi:

- Nhất định em sẽ nhớ, vì mái tóc dài ấn tượng lắm.

Tiến kéo cô vào lòng:

- Nhưng anh thích tóc ngắn. Tất cả những mái tóc dài trên đời này với anh là đồ bỏ

- Đồ bỏ sao lại chở sau lưng?

Tiến nhún vai:

- Công việc mà. Anh đưa cô ta tới mấy điểm quảng cáo, nhưng lúc nào cũng nghĩ tới em. Bởi vậy, vừa... đẩy cô ta khỏi xe, anh đã phóng tới đây ngay.

Việt Cơ chớp mắt:

- Anh mồm mép lắm. Ai tin cho nổi.

- Nếu không tin anh, em cứ hỏi bác Danh. Chính bác phân công anh kèm cô ta đó.

- Sao ba lại phân công anh kỳ vậy?

Tiến chép miệng:

- Anh có giải thích, em cũng không hiểu đâu.

Việt Cơ vênh mặt lên:

- Thì anh cứ giải thích xem.

Tiến nhăn nhó:

- Anh đang thèm mi em, làm sao giải thích cho nổi những việc đau đầu ở phân xưởng. Tha cho anh đi Cơ.

Cô ngúng nguẩy:

- Không.

Tiến cau mày:

- Vậy thì anh về đây.

Vừa nói, Tiến đứng dậy. Việt Cơ giận dỗi giậm hai chân xuống đất liên tục mấy cái:

- Em biết thế nào anh cũng nói như vậy mà. Về thì về đi.

Tiến lắc đầu:

- Tới bao giờ em mới người lớn hơn để bỏ tật giận lẫy như vậy hả?

Việt Cơ khoanh tay trước ngực:

- Yêu ai là yêu cả tính tình của người đó. Tại sao em phải bỏ tật giận lẫy chớ? Nếu không chấp nhận thói hư này thì anh đừng yêu em nữa.

Tiến ngã người ra ghế :

- Anh chấp nhận mọi thứ vì yêu em. Nhưng em có nghĩ đến một ngày nào đó anh sẽ không chịu nổi và hết yêu em không?

Việt Cơ ngờ ngàng:

- Anh hỏi thật hả?
- Đương nhiên.
- Tật giận lấy của em đâu phải là xấu lắm.

Mặt Tiến nghiêm nghị:

- Nhưng làm anh mệt mỏi, khó chịu. Thí dụ như vừa rồi, chuyện có gì đâu mà em không thèm nhìn mặt anh và xem anh như kẻ phạm tội.

Việt Cơ bỗng rụt rè như đứa bé phạm lỗi:

- Tại em ghen chứ bộ.
- Hừ! Ghen vô cớ là giết chết tình yêu đấy. Bởi vậy, không thể nào trách được những ông chồng chỉ vì sự ghen tuông mù quáng của vợ mà đâm ra sa ngã thật.

Việt Cơ ngậm ngừng:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Tiến vung tay lên:

- Anh đang nghĩ đến viễn cảnh tương lai của mình. Trong viễn cảnh đó, em càng ngày càng ghen tuông vô lối giống như bác gái, còn anh càng ngày càng bị áp lực nặng nề như bác trai. Eo ơi! Thà anh đau đớn từ chối tình yêu này còn hơn.

Định mở miệng thách thức: "Từ chối đi", nhưng Cơ đã kịp cản môi lại. Lúc này, nhỏ Hà đã dặn cô nhớ khôn ngoan để dò xem lòng dạ của Tiến ra sao.

Rõ ràng lòng anh thẳng như ruột ngựa. Tiến không giấu mà còn công khai tỏ bày quan điểm của mình. Nếu nghĩ lại, cô đúng là ghen vô cớ. Biết lỗi, nhận lỗi cũng là ưu điểm. Sao Cơ không thể hiện ưu điểm này cho Tiến thấy chứ?

Níu tay anh, Cơ nhũn như con chi chi:

- Em xin lỗi. Mai một em không ghen nữa.

Thấy anh vẫn lạnh lùng nhìn lên trần nhà, Cơ phụng phịu:

- Thật mà. Bộ tính giận em luôn sao?

Tiến vẫn trơ trước sự xuống nước của Việt Cơ. Thái độ vô cảm của anh khiến cô muốn khóc. Đúng lúc sống mũi cô cay xè thì Tiến cúi xuống.

Anh nâng gương mặt của Cơ lên và tòm tòm cười:

- Lẽ ra anh giận em luôn, nhưng vì nhớ môi em quá nên giận không nổi nữa.

Việt Cơ phụng phịu khép mi, và cô như quên hết những ghen tuông nghi ngờ vừa ngập tràn trong tim.

Hai người mãi mê hôn nhau cho đến khi nghe tiếng tăng hắng, Cơ mới hốt hoảng đẩy Tiến ra.

Lúng túng, anh đứng dậy, lễ phép:

- Bác mới về ạ.

Bà Thu khẽ gật đầu, rồi đi thẳng một mạch vào trong. Việt Cơ thì thầm:

- Chắc mẹ lại bị các bà, các ông thầy bói làm tình làm tội nữa rồi. Đúng là khổ thân. Đạo này mẹ... canh ba kỹ lắm.

Giọng Tiến hững hờ:

- Thế bác gái có phát hiện được gì không?

Cơ cười nhẹ:

- Nếu có, chắc tan nhà nát cửa rồi.

Tiến bảo:

- Em phải khuyên bác gái đi chứ. Làm như thế vừa khổ mình, lại khổ cả bác trai.

Việt Cơ ngập ngừng:

- Tiếng nói của em đâu có gờ-ram nào. Chỉ mong anh Văn về sớm thì họa may tình thế sẽ khác đi.

- Chờng nào Văn về ?

- Có lẽ cuối tháng ?

Giọng Tiến có pha một chút ganh tỵ:

- Văn sướng nhỉ. Đi tu nghiệp về thì đường công danh cứ thẳng mà bước.

Việt Cơ buột miệng:

- Đúng ra, số anh Hai may mắn, chớ về tài, anh đâu thua ảnh.

Tiến nhếch môi:

- Cám ơn em đã an ủi. Anh chả tính hơn thua với người khác. Em nói thế, Văn nghe được thì không hay.

Việt Cơ làm thinh. Cô thấy mình hơi lố khi chê anh trai và tặng người yêu lên. Nhỏ Thanh Hà từng giảng rằng: "có yêu cách mấy cũng không để đối

phương năm được tấy". Cơ đã thuộc nằm lòng điểm này, vậy mà cô lại để Tiến giữ trái tim mình trong tay. Đúng là cô quá tệ !

Đang ân hận trước sự ngốc nghếch của mình, cô bỗng nghe giọng ông Danh gọi:

- Tiến à !

Anh bật dậy ngay:

- Cháu đây ạ.

Ngoắc Tiến ra ngoài hàng hiên, ông Danh thăm thì gì không biết. Cơ chỉ thấy anh gật đầu liên tục. Khi quay lại chỗ cô ngồi, Tiến nói:

- Anh phải về vì có chút chuyện ở phân xưởng chưa giải quyết xong. Sáng mai, anh đến đưa em đi học.

Việt Cơ xụ mặt:

- Ba đúng là kỳ. Đã hết giờ làm việc mà lại bắt anh vào xưởng.

Tiến nhỏ nhẹ phân trần:

- Thời buổi bây giờ, làm ăn phải chịu cực mới cạnh tranh nổi với xung quanh. Em đừng trách ba.

Cơ lầu bầu:

- Em biết. Nhưng không muốn người chịu cực là anh.

Hôn nhẹ lên má Việt Cơ. Tiến vỗ về:

- Thôi đừng xụ mặt, xấu lắm. Anh về đây.

Nuối tiếc tiễn anh ra cửa xong, Cơ về phòng lấy quần áo chuẩn bị đi tắm và ăn cơm. Ngang qua phòng mẹ, cô ngần ngừ một chút rồi đẩy cửa bước vào.

Thấy bà Thu nằm dài trên nệm, cô gọi:

- Mẹ ơi! Mẹ đi tắm cho khỏe rồi ăn cơm với con. Chắc ba cũng đói đó.

Bà Thu uể oải:

- Con tắm trước đi.

Việt Cơ dò dẫm:

- Mẹ lại coi bói đấy à?

Không nghe bà trả lời, cô hỏi tiếp:

- Lần này thầy bảo sao ?

- Thì cũng như những lần khác. Hừ! Nhất định mẹ sẽ bắt trọn ồ, rồi xé con

ấy ra...

Việt Cơ xua tay:

- Ôi! Mẹ đừng có hăng quá mà tăng huyết áp đấy.

- Mà chỉ giỏi trù mẹ.

Việt Cơ chép miệng:

- Chẳng biết... con đỏ mắt xanh mỏ đỏ ra sao, chỉ thấy mẹ ngày một tàn tạ. Cuối tháng này anh Văn về, để ảnh... trị mẹ mới được, chớ con và ba xem như bó tay rồi đó.

Bà Thu cười khẩy:

- Mẹ biết mà tin ổng không tin mẹ. Nhưng đàn ông khó có thể tin được. Thằng Tiến của mà cũng không tin được đâu.

Việt Cơ giận dỗi:

- Tự nhiên mẹ lôi cả anh Tiến vào. Ảnh liên quan gì đến những người đàn ông xấu ấy chớ ?

Dứt lời, cô hồi hả quay ra. Bước vào phòng tắm, cô đứng thật lâu dưới vòi sen. Cô để mặc những tia nước ấm li ti rửa trôi đi những mệt nhọc sau những giờ học căng thẳng.

Nghĩ tới Tiến cũng những nụ hôn mê của anh, Cơ xốn xang vì lời mẹ nói lúc nãy. Tính mẹ rất đa nghi. Nhưng mẹ nghi gì ở Tiến mà phán một câu làm cô hoang mang thế kia.

Ra khỏi phòng tắm, Cơ định bảo chị Ly dọn cơm thì nghe điện thoại reo.

Nhắc ổng nghe lên, Cơ nhận ra giọng Tiến ở đầu giây bên kia:

- Cơ hả? Cho anh gặp bác Danh đi.

Đặt ổng nghe xuống, cô đi gọi ba mình. Ngang qua phòng bà Thu, Cơ bị mẹ kéo vào:

- Ai gọi vậy ?

- Dạ, anh Tiến. Chắc ở xưởng có chuyện gì đó, nên ảnh mới cần gặp ba.

Giọng bà Thu khô khốc:

- Con thay quần áo rồi chở mẹ đi công chuyện.

- Nhưng con đói lắm.

- Đói cũng phải đi. Nhanh lên!

Việt Cơ nhăn nhó:

- Mẹ ơi! Mẹ tính chơi trò gì đây?

Bà Thu quắc mắt:

- Bảo nhanh thì nhanh đi.

Việt Cơ phụng phịu thay quần áo. Khi cô đến phòng khách, cô không thấy ông Danh đâu cả.

Bà Thu cười nhạt:

- Phên này xem ông diễn tuồng ra sao?

Cơ ấp úng:

- Mẹ định đi đánh ghen à?

Bà Thu trừng mắt:

- Không cần hỏi nhiều. Mà theo mẹ không thì bảo?

- Nhưng mẹ đâu có biết chỗ.

- Cứ đi thì sẽ biết.

Vừa định dắt xe ra, Cơ lại nghe mẹ nói:

- Ngồi taxi cho tiện.

Việt Cơ riu riu vâng lời. Bước ra đường cô thấy đã có xe chờ sẵn. Thế mới hay, mẹ cô chuẩn bị đâu đó cả rồi. Lòng Cơ bỗng nặng nề chưa từng thấy. Ngồi trên taxi, Cơ không hé môi, bà Thu cũng thế. Viễn cảnh gia đình không đầm ấm hạnh phúc như xưa sắp diễn ra trước mắt cô. Cơ sẽ làm gì, nói gì khi chứng kiến ba sắp bị mẹ vạch trần sự thật?

Xe ngừng trước con phố vắng. Lúc Việt Cơ còn ngờ ngợ thì bà Thu vừa trả tiền vừa dặn tài xế:

- Cứ đậu xe ở đây chờ chúng tôi về.

Mở cửa bước xuống xe, Cơ hơi choáng vì không khí bức bối bên ngoài.

Ngỡ ngàng nhìn kỹ ngôi nhà mẹ đang xăm xăm bước tới, Việt Cơ thót tim khi nhận ra đó là ngôi nhà hồi chiều Tiến đã dừng xe phía trước.

Cô chột rùng mình như vừa bị tạt gáo nước lạnh vào mặt. Lẽ nào ba và Tiến cùng lừa dối mẹ con cô?

Bà Thu bình tĩnh bấm chuông. Không phải đợi lâu, một con bé khoảng mười bốn tuổi, mười lăm tuổi lộ đầu ra:

- Bà tìm ai ?

- Ông Danh.

Vừa nói, bà vừa đẩy mạnh, cánh cổng mở toang ra. Con bé la lên:

- Bà không được vào.

Việt Cơ cũng theo mẹ vào trong. Tới cửa phòng khách, cô đứng khựng lại khi thấy Tiến. Anh đang ngồi cạnh một cô gái có mái tóc dài. Chỉ mái tóc dài ấy thôi đủ khiến Cơ chết vì uất ức, vì bị lừa dối.

Bà Thu rít lên:

- Ông Danh đâu Tiến?

Anh bật dậy, giọng tỉnh khô:

- Dạ, cháu không biết. Sao bác lại tìm bác Danh ở đây ?

Bà Thu điếm vào mặt cô gái ngồi trên ghế:

- Chồng tôi đâu? Nếu không nói tôi sẽ phá tan cái nhà này ra.

Việt Cơ trừng trừng mắt nhìn cô gái có nét đẹp mỏng manh, yếu đuối rồi mím môi, hỏi Tiến:

- Anh làm gì ở đây vậy? Anh đừng bảo chỗ này là phòng quảng cáo nhé.

Thật không ngờ anh lừa dối em.

Tiến khổ sở phân bua:

- Anh không làm gì có lỗi hết. Tin anh đi.

Cơ nghẹn lời:

- Lấy gì để tin anh chứ?

Trong lúc Việt Cơ còn đau nỗi đau của mình, thì bà Thu lại hằm hè:

- Mặt mày sáng sủa, dáng vẻ trông cũng ra điệu con nhà gia giáo thế kia mà lại đi làm chuyện xấu xa. Đúng là không biết nhục.

Cô gái không nói lời nào mà chỉ khóc nức lên. Tiến bứt tóc, vò đầu:

- Trời ơi! Bác ơi! Đây là... bạn cháu. Bác đừng nói thế, tội lắm.

Bà Thu dài giọng, đay nghiến:

- Cậu giỏi lắm. Từ giờ trở đi, tôi cấm cậu gặp Việt Cơ. Cấm triệt để đó.

Giọng ông Danh vang lên ở phía cầu thang:

- Em không phải làm chuyện đó, vì Tiến không có lỗi gì hết.

Bà Thu bật cười đau đớn:

- Rốt cuộc ông chịu lộ mặt ra rồi à? Vậy thì giải thích đi. Ông có mặt ở đây làm gì? Ông đàn dúi với một con bé bằng tuổi con gái mình mà không thấy tội lỗi sao?

Mặt ông Danh đỏ ửng rồi trắng bệch:

- Bà nói bậy.

- Vậy ông giải thích đi.

Đang ôm mặt khóc, cô gái vùng dậy, chạy vội ra ngoài, ông Danh và Tiến cùng thảng thốt kêu lên:

- Xuân Đào!

Chạy ra tới giữa sân, cô gái lao đảo quy xuống. Tiến ào đến xốc cô ta lên, rồi bế vào nhà. Mặc kệ bà Thu và Cơ nhìn trân trối, ông Danh nhào lại:

- Đào ơi! Cháu có sao không?

Vừa gọi, ông vừa lay mạnh Xuân Đào, trong khi Tiến có vẻ trách móc:

- Cô ấy bị đau tim. Mỗi khi xúc động là ngất. Vừa rồi, Xuân Đào đã bị kích động, tim cô ấy chịu đâu nổi.

Việt Cơ khó chịu:

- Anh trách mẹ và em à? Bộ đau tim rồi có quyền kéo ba em tới đây sao? Chẳng lẽ lãnh đạo phải quan tâm sâu sát tới từng nhân viên như thế này ư?

Giọng ông Danh khàn đặc:

- Xuân Đào không phải là nhân viên của xí nghiệp. Nó là con của một người bạn thân của ba.

Bà Thu ré lên:

- Ông nói gì? Ông vừa nói gì hả?

Ông Danh không trả lời, ông mừng rỡ khi thấy Xuân Đào đã tỉnh lại:

- Thuốc trợ tim cháu để đâu?

Xuân Đào yếu ớt chỉ tay về phía bàn. Tiến nhanh nhẹn lấy hộp thuốc đem lại cho cô ta, rồi sẵn tay rót một ly nước lọc. Thái độ đó chứng tỏ Tiến đã đến đây nhiều lần. Thậm chí có thể anh đã chăm sóc Đào khi cô ta lên cơn đau tim nữa là khác.

Bà Thu lấp bắp hỏi, như không tin:

- Ông nói sao? Nó là con gái của bạn thân ông ư?

Ông Danh nhìn vợ, gật đầu xác nhận:

- Đúng. Xuân Đào là con gái của anh chị Bảo, bạn thân thiết của tôi ngày xưa. Ba nó đã mất từ lâu, bỏ lại hai mẹ con nó sống trong nghèo khổ. Mới đây, mẹ Xuân Đào bị bệnh ung thư phổi và đã chết, bỏ con bé bơ vơ. Tôi

vì tình bạn cũ nên đã lên bà giúp đỡ và lo cho cuộc sống của nó.

Bà Thu thở ra nhẹ nhõm, nỗi nghi ngờ trong lòng bà đã tan biến mất. Trong lòng bà chỉ còn lại nỗi xót xa, thương cảm cho hoàn cảnh bất hạnh thật đáng thương của Xuân Đào. Và bà thầm công nhận ông Danh đã làm một việc thật đúng đắn.

Xuân Đào nhịp nhịp chân theo tiếng nhạc với vẻ khoan khoái, ung dung của một người chiến thắng. Cuối cùng, cô đã đạt được mục đích đầu tiên của mình, đó là được ở trong nhà của gia đình ông Danh, một người bạn thân của ba cô. Bây giờ cô đã là một thành viên trong gia đình Thành Danh, cuộc sống được bảo đảm, ra đường có thể ngẩng mặt nhìn mọi người thì cần gì phải sợ ai.

Cái chết của mẹ đã làm cuộc đời Đào thay đổi hoàn toàn. Đó là sự bất hạnh hay may mắn nhỉ? Mắt Xuân Đào chột long lên. Cô nhìn quanh căn phòng quét vôi màu hồng nhạt, ấm áp, với đầy đủ tiện nghi, rồi nhớ tới căn nhà tồi tàn của mình trước kia.

Nếu như phải trở về nơi đó, cô thà chết còn hơn. Cô đã quá sợ những đêm dài, ngồi còng lưng trước máy may để may gia công quần áo rẻ tiền bỏ mỗi cho các sạp ở chợ. Ngón tay cô cho đến bây giờ vẫn còn chai sần vì vải vụn để ráp mặt gối.

Môi Đào mím lại. Không đời nào cô tiếp tục công việc đó. Không đời nào. Trái lại, cô phải bằng mọi giá, tìm một chỗ đứng thích đáng trong xã hội.

Nghe có tiếng gõ cửa, Xuân Đào vội nằm dài ra giường, kéo mền lên ngang ngực và mệt nhọc lên tiếng:

- Mời vào.

Ông Danh mở cửa phòng đi vào. Ông mỉm cười, bước đến bên giường Đào:

- Sao không xuống ăn cơm hả cháu?

Mắt sụp xuống buồn bã, Xuân Đào nhỏ nhẹ:

- Cháu ngại làm cả nhà ăn không ngon khi có mặt cháu.

Ông Danh lắc đầu:

- Không nên nghĩ vậy. Khi đồng ý cho cháu về, mọi người đều đã chấp nhận cháu, xem cháu là thành viên chính thức trong nhà. Cháu cứ rúc trong phòng mãi sẽ làm anh Văn và Cơ khó xử.

Xuân Đào ngập ngừng:

- Cháu chỉ ngại thím Thu, chớ anh em tụi cháu có gì đâu.

Ông Danh vội nói:

- Bà ấy chỉ phải cái độc miệng, độc mồm nhưng bụng dạ không có gì đâu.

Xuân Đào thở dài:

- Cháu biết là thím không thích cháu. Nhưng cháu tin bằng tấm lòng của mình, rồi đây thím cũng như Việt Cơ sẽ hiểu cháu.

Vỗ nhẹ vào đầu Xuân Đào, ông Danh bảo:

- Biết nghĩ thế thì đi xuống với chú. Hôm nay cháu khỏe rồi mà.

Xuân Đào dè dặt:

- Mọi người đã vào bàn cả rồi à?

- Chưa. Cháu xuống phụ chị Lý dọn cơm được không?

- Dạ, được chớ.

Xuân Đào theo ông Danh xuống bếp. Giọng thật ngọt, thật hiền, cô bảo:

- Cho em làm phụ với.

Lý ngạc nhiên rồi đâm ra bối rối:

- Ối! Không cần đâu. Hồi nào tới giờ tui vẫn làm một mình.

- Nhưng từ giờ trở đi em phụ chị.

Vừa nói, Đào vừa bước tới lấy chén đĩa bày ra bàn. Đang bưng tô xanh nóng hổi, Đào chợt nghe giọng Văn trầm trầm:

- Chà! Xuân Đào giỏi quá ta.

Đào chớp mắt:

- Em chỉ phụ dọn chớ có làm gì đâu?

Ngồi xuống bàn, Văn nói:

- Vậy là giỏi rồi. Anh chưa bao giờ thấy nhỏ Cơ phụ.

Giọng Cơ khinh khỉnh vang lên:

- Tại em không có thời gian và tại mẹ đã thuê người làm việc đó rồi.

Văn cười cười:

- Con gái mà sướng quá, đâm ra vô tích sự. Ai thèm cưới làm vợ.

Việt Cơ nhún vai:

- Ráng tìm một bà giỏi giang đi rồi hãy phê phán người khác.

Xuân Đào nhìn Văn, van vì:

- Hai người đừng lớn tiếng vì em mà.

Việt Cơ nhếch môi:

- Anh em tụi này thường ngày vẫn thế. Chị nghĩ vì chị là làm.

Văn xoa tay:

- Nhỏ Cơ là vua cãi vã. Em bận tâm làm chi cho mệt tim. Cỡ mồm mép có quai như nó, phải tìm một anh chàng... dữ dằn trị nó mới sợ.

Xuân Đào khẽ khàng:

- Anh nói thế, không sợ anh Tiến phản ứng sao?

Văn nhướn mày:

- Tiến hả? Chán.

Việt Cơ ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Xuân Đào đơn đả kéo ghế cho bà Thu. Dù tỏ ra khó chịu, nhưng bà vẫn ngồi xuống và nhận chén cơm nóng hổi cô đưa bằng cả hai tay.

Ông Danh gọi Lý:

- Mang bia ra đây.

Nhìn Đào, ông hỏi:

- Cháu có uống được không?

Xuân Đào ngập ngừng:

- Dạ... từ bé đến giờ cháu chưa khi nào được uống, nên không biết ạ.

Ông Danh kêu lên xót xa:

- Thật à! Thế thì... thì...

Văn khui lon bia để trước mặt Đào:

- Uống thử xem thế nào.

Rụt rè nhìn bà Thu và ông Danh, Đào nói:

- Cháu mời chú, mời thím.

Việt Cơ va cơm vào miệng và khó khăn nhai. Cô vẫn chưa quen với sự có mặt của Xuân Đào. Cô vẫn chưa quen nhìn ba và anh Hai chăm sóc cho một người khác trước mặt mình. Cảm giác tủi thân cứ khiến cô muốn bỏ cơm về phòng, nhưng làm thế khác nào để lộ bản chất nhỏ mọn, ích kỷ cho

mọi người thấy.

Cầm lon bia định uống để dần lòng xuống, Cơ chợt nghe Văn hỏi Xuân Đào:

- Sao? Em thấy bia thế nào?

Xuân Đào nhăn nhó:

- Uống nước ngọt ngon hơn.

Văn đứng lên:

- Vậy thì lấy nước ngọt pepsi hay seven up?

Đào xua tay:

- Thôi đừng. Để em uống hết bia, không thì phí lắm.

Ông Danh vội gắt:

- Với cháu, không có gì là phí hết. Cứ uống thoải mái.

Cơ buột miệng:

- Và ăn thoải mái nữa chứ?

Cơ cắn môi khi nhận được cái cau mày của ba. Bưng lon bia lên, Cơ uống và nhìn mẹ. Từ nãy tới giờ, bà im lặng không nói không rằng. Việt Cơ biết khi đồng ý để Xuân Đào về ở chung, mẹ đã chịu một áp lực tâm lý nặng nề. Nếu bắt mẹ phải đi bơi nói nói cười cười mẹ sẽ không chịu nổi. Vì thương chồng, bà chịu nhường một bước, sao ba và cả Xuân Đào không thấy điều đó để đừng gây khó chịu cho bà nhỉ?

Việt Cơ buông đũa trước sự ngạc nhiên của Văn:

- Ủa! Sao bữa nay em thực như miu vậy?

- Lúc nãy em đã ăn bột chiên với nhỏ Hà tới hai đĩa lận.

Văn trợn mắt:

- Trời! Sao ăn "ít" thế? Ai đụng vào tụi bây có nước mặt.

Xuân Đào tò mò:

- Bột chiên là món gì vậy?

Việt Cơ vờ như không nghe câu hỏi này. Cô mở tủ lạnh lấy trái cây, mặc cho Văn giải thích với Xuân Đào.

So với anh em cô, Xuân Đào quả là thua thiệt. Nhưng chẳng hiểu sao Việt

Cơ vẫn không xúc động để quý mến Xuân Đào cho được.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần III

Bỏ ra ngoài sân, Cơ vừa nhâm nhi trái bom, vừa ngẫm nghĩ tới những chuyện đã qua. Nếu so sánh, mẹ là người khoan dung hơn Cơ rất nhiều. Bằng chứng là bà đã chấp nhận Xuân Đào và không hề giận chồng vì ông đã giấu bà để lo cho đứa con của người bạn.

Mẹ đã bỏ qua cho ba để gia đình được ấm êm, hạnh phúc. Nhưng Cơ vẫn chưa hết giận Tiến, dù anh đã tìm cô mấy lần để nói lời xin lỗi.

Suy cho cùng, anh có lỗi không nhỉ? Trong chuyện vừa xảy ra, Tiến bị lôi vào cuộc hay tự nguyện nhập cuộc? Nếu yêu Cơ thật lòng, anh phải cho cô biết toàn bộ sự thật chứ. Đẳng này anh lại nói dối khi cô hỏi đến, rồi luôn miệng khẳng định rằng thật lòng với cô. Ôi! Sao cô ghét những lời đầu môi ấy đến thế?

Cắn một miếng bom rồi ngấu nghiến nhai với tất cả bất bình, Việt Cơ đưa mắt nhìn ra cổng, đúng lúc Tiến vừa dừng xe lại. Cơ đứng bật lên, nhưng thay vì mở cổng cho anh, cô đi băng băng vào nhà.

Gặp Lý, cô bảo:

- Chị ra mở cổng, có khách đó.

Nói dứt lời, Cơ bỏ về phòng, mở nhạc lên nghe. Nhưng thật ra, cô có nghe được gì đâu.

Nằm trần trở qua lại trên giường, cô buồn đến nẫu ruột khi tưởng tượng cảnh Tiến đang ngồi trò chuyện với Xuân Đào dưới nhà. Thừa biết Cơ giận, nhưng Tiến vẫn siêng năng lui tới. Thật ra, anh tìm cô hay thăm Xuân Đào? Phát hiện mới đây đau lòng này khiến cô bàng hoàng hết mấy phút.

Lúc Cơ còn đang hoang mang tột cùng thì cô nghe giọng bà Thu vang lên:

- Mẹ vào được không?

Việt Cơ đứng dậy mở cửa, rồi ngồi thừ người ở góc giường.

Giọng bà Thu nhẹ nhàng:

- Giận dỗi như vậy hoài không phải cách đâu. Nếu còn thương, con phải tạo điều kiện cho Tiến chuộc lỗi.

Cô gay gắt:

- Con không rộng lượng như mẹ được. Ảnh đã lừa dối con...

Bà Thu gắt lời:

- Sao con không nghĩ Tiến làm như thế là vì con?

- Vì con à?

- Đúng vậy, ít ra nó cũng phải lấy lòng ông bố vợ tương lai chứ.

Việt Cơ mím môi:

- Thế còn mẹ? Ảnh không cần lấy lòng mẹ sao?

Bà Thu vẫn ôn tồn:

- Nó ở trong thế rất khó xử. Con phải thông cảm chớ.

Rồi bà ngập ngừng:

- Đàn ông rất dễ mềm lòng, dễ sa ngã. Con đang xô Tiến vào lòng người khác mà không hay đó.

Việt Cơ đau nhói ở ngực:

- Ý mẹ là.... là...

Bà Thu lắc đầu:

- Mẹ không có ý gì cả. Chỉ nhắc nhở con, đừng vì tự ái mà đánh mất tình yêu của mình.

Việt Cơ lặng lẽ nhìn mẹ. Đạo này bà thay đổi nhiều. Mẹ không đi coi bói nữa mà siêng đi chùa, siêng làm công tác từ thiện. Đó cũng là cách giải tỏa những ưu phiền trong lòng.

Việt Cơ gãi đầu:

- Mẹ bảo con đừng giận Tiến nữa à?

- Dẫu sao nó cũng tới xin lỗi con mấy lần rồi. Giận dỗi chút chút làm tình yêu thêm phần thi vị, nhưng giận dai quá thì hỏng bét.

Việt Cơ tròn mắt nhìn mẹ. Dường như mẹ đang làm chuyên gia tâm lý thì phải.

Thả người xuống giường, Cơ bướng bỉnh:

- Dù như vậy, con cũng không mở lời trước đâu.

Bà Thu đứng lên:

- Tùy con. Nằm dài ở đây, nhưng tâm trí chạy lung tung thì khổ lắm. Tôi gì phải tự đày đọa mình thế chứ?

Bà Thu khép cửa phòng lại rồi, những lời bà nói vẫn còn văng vẳng bên tai Cơ. Đúng là cô tự đày đọa và làm khổ cả Tiến.

Ngộ ngាយ hồi trên giường với bao nhiêu mâu thuẫn trong lòng, cuối cùng Việt Cơ ngồi dậy. Vuốt mái tóc ngắn cho ngay, cô bước từng bước xuống nhà.

Dưới phòng khách mọi người đem xem tivi, và hình như không ai xem sự thiếu vắng Cơ là quan trọng. Tiếng Xuân Đào và Tiến cười giòn khi coi phim hoạt hình Tom và Jerry làm Việt Cơ nhức nhối. Cô ngần ngừ đứng gần salon rồi bỏ đi một mạch ra sau, ngồi phịch xuống đá. Mắt tối sầm vì tức, vì tủi thân, Cơ muốn hét to cho vơi đi ảm ức, nhưng cô không còn sức nữa.

Đứng dậy hít một hơi dài, Việt Cơ đẩy cổng, bước ra đường. Đã lâu lắm rồi, cô không lang thang thế này, giờ ngông nghênh một chút cho thanh thản cũng tốt.

Nhưng con gái đi một mình ban đêm trên đường phố vắng thế này thì không hay tí nào, Cơ khó chịu vì những ánh đèn và cả ánh mắt của những người chạy xe ngược chiều rơi vào cô. Trắng trợn hơn, có cả những gã đàn ông nham nhở hỏi cô: "Đi không?" nữa.

Hậm hực, Việt Cơ quay lại, định trở về. Ngay lúc ấy, có một chiếc honda đời sáu bảy cũ xì xịch tới sát người cô:

- Cô về đâu? Tôi chờ cho.

Việt Cơ hốt hoảng lui vào trong. Khi định thần lại, cô thấy một gã đàn ông có đôi mắt sáng đang nhìn cô với vẻ chờ đợi. Thì ra đó là một người chạy xe ôm. Việt Cơ chưa bao giờ ngồi xe ôm. Sao cô không thử cho biết nhỉ?

Cô ngần ngừ một chút rồi lên ngồi phía sau.

Gã chạy xe ôm hỏi:

- Cô về đâu?

Việt Cơ nói:

- Tôi có năm chục ngàn. Chú chạy đi đâu cũng được, miễn sao chở tôi về ngay đây. Đừng vượt quá năm chục ngàn là tôi đủ tiền trả chú rồi.

Gã chạy xe ôm gật đầu:

- Chà! Nếu ngày nào cũng gặp cô thì đỡ quá.

Việt Cơ làu bàu:

- Một ngày buồn cũng đủ chết rồi, nói chi tới ngày nào cũng vậy.

Gã chạy xe ôm "ồ" lên:

- Thì ra cô đang buồn. Tôi sẽ chở cô qua những con đường vui nha?

Cô tò mò:

- Trong thành phố này, đường nào là đường vui vậy?

- Thiếu gì. Khổ nỗi "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ" chỉ sợ cô không thấy vui thôi.

Việt Cơ hơi nhếch môi. Đang chán đời, gặp một gã mồm mép để đầu láo cũng đỡ.

Cô nói:

- Vậy chú chở tôi đến chỗ nào khiến cho người đang buồn phải hết buồn đi.

- Được thôi. Nhưng tôi chưa già tới muốn làm chú cô đâu.

- Ôi dào! Già trẻ gì gọi chú cũng tiện hết. Bé thì chú em, lớn thì chú anh, già thì chú bác. Chú ở dạng chú nào nhỉ?

Gã chạy xe ôm... xạo sự:

- Tôi thuộc dạng chú trong mơ của các cô cháu.

- Vậy sao? Nhưng khi chở tôi, chú phải tỉnh, vì tôi còn yêu đời lắm.

- Nghĩ cũng lạ. Những người đang buồn ít khi yêu đời lắm. Kiểu từng từng như cô chắc đang giận bồ rồi.

Việt Cơ tức tối:

- Tôi mà từng hả?

- Nếu không, cô đâu bỏ tiền ra để ngồi trên chiếc sáu bảy cổ lỗ này mà lông nhông khắp phố. Hay cô muốn anh chàng của cô thấy cô đang ngồi sau lưng một gã trông cũng phong độ?

Việt Cơ phì cười vì câu nói sau cùng của gã chạy xe ôm. Lúc này, cô chưa nhìn kỹ nên ngoài cái ấn tượng đôi mắt sáng ra, cô không nhớ rõ dung nhan

gã ra sao. Bây giờ ngồi phía sau tấm lưng to, hai vai rộng và thoáng phần hàm vuông thẳng như tạc. Việt Cơ bàng hoàng nhận ra gã chạy xe ôm này quá là phong độ.

- Sao cô lại cười nhỉ?

Cơ thần nhiên:

- Tôi cười vì cái... phong độ của chú. Đúng là không biết xấu hổ khi tự khen mình.

- Tôi chỉ thấy vui khi đã làm cô cười. Sao? Cô bớt buồn rồi chứ?

- Xí! Chú tưởng mình là danh hài chắc?

Gã chạy xe ôm múa mép:

- Đương nhiên tôi biết mình là ai rồi. Thú thật, tôi không ham làm danh hài, nhưng để người buồn phải vui, tôi thấy mình thành công hơn cả danh hài.

Việt Cơ xụ mặt:

- Cười chưa hẳn đã hết buồn.

- Tôi biết. Nhưng ít ra tiếng cười cũng giúp cô giải tỏa phần nào phiền muộn. Đúng không?

Việt Cơ làm thinh. Cô tò mò nhìn khu phố đầy màu sắc, nhộn nhịp người mua kẻ bán diễn ra hai bên lề. Dù sinh ra và lớn lên tại Sài Gòn, nhưng với Cơ, vùng chợ Lớn vẫn rất xa lạ. Cô từng qua đây nhiều lần vào ban ngày nên hầu như không biết gì về sinh hoạt về đêm của cộng đồng người Hoa ở nơi này.

Nhìn những dãy hàng quán bên lề san sát nhau với đủ mùi thơm phức, Việt Cơ nuốt nước bọt. Chén cơm ban chiều đã tiêu mất từ hồi nào, bây giờ bao tử cô "biểu tình" dữ dội.

Không hiểu sao Cơ lại than:

- Trời ơi! Đói quá!

Gã chạy xe ôm... đá vào:

- Tôi cũng đói.

Rồi gã dụ dỗ:

- Hay là mình vào ăn thử... Đồ ăn ở đây được lắm, giá lại rẻ. Cứ trừ vào năm chục tiền xe, tôi sẽ lờ ăn lỗ chịu. OK?

Việt Cơ còn đang ngần ngừ, gã chạy xe ôm đã nói tiếp:

- Vào đây, cô sẽ có cảm giác mình đang ở Hồng Kông hay Macao, nghe toàn tiếng Hoa, đã lắm.

Việt Cơ dài giọng:

- Made in VN rõ ràng mà cảm giác gì cơ chứ?

- Thì cứ thử đi. Tôi không bán cô đâu mà sợ.

- Tôi mà sợ. Xì! Hồng dám đâu.

- Vậy thì xin mời.

Việt Cơ gật đầu:

- Được thôi.

Gã chạy xe ôm tấp chiếc sáu bảy vào một đường nhỏ như đường hẻm, nhưng rất sạch sẽ và nhộn nhịp. Dừng xe sát vào cột điện, gã lững thững bước tới cái bàn kê gần đó.

Vừa kéo ghế cho Cơ ngồi, gã đã búng tay gọi người phục vụ. Một thằng bé mắt tí rị chạy tới và tuôn ra một tràng xí xô xí xào. Gã chạy xe ôm cũng đáp lại bằng một chuỗi dài âm thanh lạ hoắc trước khi hỏi Cơ dùng món gì.

Cô nói:

- Món gì cũng được, miễn đừng quá năm chục ngàn là được rồi.

Quay về phía thằng bé, gã lại tuôn ra một tràng xí xô xí xào. Rồi quay về phía Cơ, gã hạ giọng:

- Tôi gọi cho cô há cáo. Món này con gái thích lắm.

Việt Cơ chớp mắt trước cái nhìn thẳng tuột của gã chạy xe ôm. Trời đất! Cái nhìn của gã làm cô mất hồn vía làm sao.

Trấn tĩnh lại, cô hỏi:

- Bộ chú là người Hoa hả?

- Sao cô lại nghĩ vậy?

- Tại tôi nghe chú... ngộ ngộ... nị nị cũng rôm rả lắm.

Xoa cằm, gã chạy xe ôm cao giọng:

- Vậy chẳng lẽ ai nói tiếng Anh đều là người Anh hết?

Việt Cơ lại hỏi:

- Chú sống bằng nghề này à?

Cái miệng rộng hơi nhếch lên, gã nói xa xôi:

- Chỉ là một trong nhiều cách để tồn tại. Chạy xe ôm không phải là nghề của tôi.

Định hỏi: "Vậy nghề của chú là gì?" nhưng Cơ chợt ngừng lại vì một người đàn ông to béo tới trước mặt cô, xõ một tràng tiếng Hoa. Việt Cơ trở mắt nhìn ông ta, trong khi gã chạy xe ôm cười lên ha hả.

Việt Cơ tức tối:

- Ông nói gì vậy?

Gã chạy xe ôm khoát tay như bảo cô im lặng, rồi nói chuyện với lão mập. Không hiểu đôi bên nói gì mà ông ta chỉ trở vào Cơ một hồi rồi mới bỏ đi.

Thấy gã xe ôm cứ tùm tùm cười mãi, Việt Cơ bực lắm. Cô cúi kính:

- Đúng là... bất lịch sự.

Đẩy đĩa há cảo còn bốc khói về phía Cơ, gã chạy xe ôm bảo:

- Giận sẽ mất ngon đấy.

Việt Cơ vênh váo:

- Ngu sao giận? Nhưng sao chú không ăn há cảo?

- Món đó đâu có no. Tôi phải cỡ cơm chiên thập cẩm mới chắc bụng.

Cơ tò mò:

- Chú chạy tới mấy giờ thì nghỉ?

- Thường thì khoảng nửa đêm.

- Có đủ sống... à không, có đủ để tồn tại không?

Gã chạy xe ôm lấp lửng:

- Biết đủ thì là đủ. Nhưng lần đầu tiên tôi gặp một người khách như cô. Nè! Đừng bỏ bùa mê thuốc lú để cướp chiếc xe sáu bảy cà tàng của tôi đó nhé.

Việt Cơ bĩu môi rồi cười cười. Vừa lúc một bà xăm bước tới. Cô chống ta nghe bà ta nói, rồi nhìn gã như chờ phiên dịch.

Gã chạy xe ôm hỏi trổng:

- Sâm bổ lượng? OK?

Cơ gật đầu. Gã chạy xe ôm đưa hai ngón tay với bà xăm, rồi nói:

- Lúc này ông xì thẩu ấy hỏi tôi phải cô là A Muối, vợ thằng Ngầu Chấy nào đó không? Nếu phải thì hãy bảo cô trở về với chồng ngay. Báo hại tôi phải dính chính giùm.

Mặt Việt Cơ đỏ lên, cô cộc lốc:

- Đúng là vợ vãn.

Gã xe ôm nháy mắt:

- Bất đồng ngôn ngữ, không ai hiểu ai. Giờ cô có cảm giác đang ở nước ngoài chưa?

Cơ hỏi:

- Chẳng lẽ chỗ này người Việt không lui tới?

- Ngoài kia một chút thì có, còn trong này hầu như chỉ là người Hoa.

- Vậy sao chú biết ở đây?

Gã tủm tỉm:

- Vì tôi là người Hoa mà. Ăn sậm bổ lượng đi. Ở đây ngon lắm.

Việt Cơ ngọt nhạt:

- Món nào của người Hoa chẳng ngon.

- Đó là nhận xét của cô chứ không phải lời khen của tôi đâu nha. Có lẽ ăn xong, tôi chở cô đi một vòng chợ lớn rồi về là vừa. Dầu có giận ai chín xe mười vàng, thì con gái vẫn là con gái, không nên ra đường quá khuya.

- Cám ơn lời lên lớp bên vỉa hè của chú.

- Không dám. Dân... chú lơ, bác tài như tôi, đâu đủ trình độ lên lớp ai. Đó chỉ là lời nhắc nhở chân tình của người hay lo chuyện tào lao thôi.

Việt Cơ đặt lên bàn tờ năm chục ngàn:

- Đây là tiền của chú.

Cầm tờ giấy bạc trong tay, gã chạy xe ôm nói:

- Tiền này là tiền bán nỗi buồn, mua niềm vui, dù là vui gượng. Đúng không?

Búng tay gọi tính tiền xong, gã bỏ phần dư vào túi áo, giọng quyền hành:

- Đi thôi, cô nương.

Việt Cơ lại lên ngồi sau lưng gã. Xe chạy chậm qua những dãy phố đèn điện sáng choang đầy màu sắc thật vui mắt.

Cơ nghe gã chạy xe ôm nói:

- Cô làm tôi nhớ tới phim "Giấc Mơng Đêm Hè". Phim ấy nói về một nàng công chúa nửa đêm lén trốn khỏi cung điện để rong chơi.

Việt Cơ nói tiếp:

- Công chúa đã gặp một anh chàng phóng viên, và đã cùng anh ta ngao du hết một ngày một đêm, rồi sau đó công chúa đành ngậm ngùi từ giã mọi cuộc vui, trở về địa vị cao quý của mình chứ gì?

- Đúng vậy. Đó đúng là một giấc mơ đẹp và lãng mạn, na ná như những gì đang xảy ra.

Việt Cơ bật cười:

- Tiếc rằng tôi không phải là công chúa.

Rồi cô ngậm ngừng:

- Và có lẽ chú không phải là người chạy xe ôm.

Gã gạt phăng:

- Sao lại không? Dân xe ôm có riêng một thế giới với chàn vạn những mảnh đời, những số phận. Đó là một nghề tự do nhất trong các nghề tự do mà từ bậc trí thức, cho tới dân quèn đều hành nghề được.

- Thế chú là... hạng nào trong cái thế giới ấy?

- Hạng cần có tiền để sống qua ngày đoạ thán.

Gã chạy xe ôm lảng sang chuyện khác:

- Cô đã hết buồn chưa?

- Hết rồi.

- Thật hả?

Việt Cơ im lặng. Gã chạy xe ôm dặn dò:

- Lỡ mai một có buồn cũng không nên lông nhông ngoài đường với một gã xe ôm nhé.

- Tôi biết. Sẽ không bao giờ có một "giấc mộng đêm hè" thứ hai cho cô công chúa, cũng như cho tôi. Nhưng phải thành thật cảm ơn chú.

Gã chạy xe ôm nhún vai:

- Ổn nghĩa gì. Tất cả đều được tính bằng tiền mà.

Việt Cơ xụ mặt:

- Có cần nói trắng ra như vậy không?

- Cần chứ. Vì mộng đã tàn rồi. Cô nên cho tôi biết là tôi phải ngừng xe chỗ nào đây?

Việt Cơ ngậm ngừng:

- Qua khỏi ngã tư đã.

Tới cột đèn, gã ngừng xe lại:

- Chúc ngủ ngon và quên hết buồn phiền nha công chúa... A Muối.

Việt Cơ đứng bên lề, gân cổ lên:

- Cái gì? Sao lại gọi tôi là A Muối?

Cười thật tươi, gã nói:

- Thì cứ gọi tôi là Ngẫu Chấy, đâu có sao. Nếu có duyên, một trăm năm nữa sẽ gặp lại.

Việt Cơ tần ngần nhìn theo cái dáng... phong độ của gã chạy xe ôm, rồi chậm chậm đi về phía nhà. Cô chưa kịp bấm chuông, cánh cửa đã bật mở một cách giận dữ. Việt Cơ bất ngờ khi thấy Văn và Tiến đang trở mắt nhìn mình.

Giọng Văn cộc lốc:

- Ai vậy?

Việt Cơ liếm môi:

- Ai đâu?

Văn cau mày:

- Đừng giả vờ nữa. Ai vừa chở em về?

- À! Bạn.

- Bạn nào? Sao trông như dân xe ôm vậy?

Việt Cơ liếc vội Tiến và bắt gặp gương mặt lạnh tanh của anh, tự dưng cô thấy há hê trong lòng.

Làm ra vẻ hết sức dửng dưng, cô nói:

- Bạn em vừa quen, anh không biết đâu.

Văn "hứ" trong miệng:

- Vừa quen mà đã cho chở. Đã vậy còn đứng ngoài đường chia tay chia chân. Thật chẳng ra thể thống gì.

Dứt lời, anh bỏ vào nhà, để mặc Việt Cơ đứng lại với Tiến.

Anh gằn giọng:

- Em làm anh thất vọng quá.

Rồi không đợi Cơ nói câu nào, Tiến hùng hổ leo lên chiếc Su, phóng ào ào ra đường. Việt Cơ ngồi phịch xuống ghế, đầu gục vào tay.

Đêm nay cô đã làm gì vậy kìa? Nếu Tiến biết cô vừa đi lông nhông và vào

quán với một người cô chưa biết cả tên họ thì anh sẽ nghĩ sao? Chắc là hơn cả sự thất vọng. Nhưng tất cả cũng tại Tiến. Nếu không vì giận anh, Việt Cơ đã không mạo hiểm như vừa rồi. Rốt cuộc, cô chẳng được gì, ngoài sự coi thường của gã... bạn xe ôm và sự giận dữ của Tiến.

Anh giận ngược lại cô rồi. Phen này chắc Cơ là người hạ mình xin lỗi quá. Nghĩ cho cùng, cũng tại cô vừa ngốc vừa ngông, giờ còn trách ai đây?

Rồi cô lại tự an ủi: Đời người ta, biết được mấy lần ngông như thế? Dầu sao, Việt Cơ cũng có được những giây phút thật lạ, thật vui và cũng thật thoải mái. Y như cô công chúa trong phim "giấc mộng đêm hè". Cơ không cần phải ân hận vì Tiến. Hừ! Suốt thời gian cô đi rong, ở nhà anh cũng ngọt ngào múa mép với Xuân Đào chớ đâu có hiền từ gì mà bày đặt... lên cơn với cô.

Nét bướng bỉnh trỗi lên, Việt Cơ đứng dậy, đóng cổng rồi ngẩng cao đầu bước vào nhà. Trong phòng khách, chỉ còn mình Xuân Đào ngồi trước tivi.

Thấy Cơ, cô ta mỉm cười rồi tiếp tục dán mắt vào màn hình với vẻ say mê khác thường. Thái độ ấy giống như một thách thức. Mà Xuân Đào thách thức gì ở Cơ chứ? Nhún vai gạt thách mắc vừa nhen lên qua một bên, Việt Cơ nháy một lúc hai bậc thang để về phòng. Năm lẩn ra giường, cô chóng mắt nhìn lên trần nhà, lòng buồn vui lẫn lộn.

Đêm nay chắc cô sẽ khó ngủ, nhưng không phải vì Tiến mà vì những bức đồng của mình. Bất giác, Việt Cơ chạy đến bên cửa sổ, nhìn xuống đường. Đường phố giờ này đã vắng người qua lại.

Chẳng biết gã Ngẫu Chấy gì đó có rước được khách không? Rồi mai đây, trên những con đường đông đúc của một thành phố lớn, có khi nào Cơ gặp lại gã ta không?

Bâng khuâng trở lại giường, Cơ nhớ tới những âm thanh xí xò xí xào, những bảng quảng cáo đầy màu sắc, những dòng người ồn ào của chợ lớn về đêm và nhủ:

- Sẽ có ngày mình tới đó thêm lần nữa. Sao lại không chớ, khi khung cảnh và con người ở đấy rất đặc biệt.

Việt Cơ phấn chấn ôm gối vào lòng. Dù có quay lại khu phố đó hay không,

với Cơ, giấc mộng đêm hè mãi mãi là một kỷ niệm đẹp.

Đang ngậm ống hút, hút Yomost, Thanh Hà vội nhả ra và kêu lên:

- Năm chục ngàn từ nhà mày vào chợ lớn rồi quay về. Trời ơi! Cái...
thằng xe ôm đó chém ác thật.

Việt Cơ xốn xang:

- Không phải hăn đòi mà tại tao đưa. Tiền mua vui ấy mà.

Thanh Hà hất mặt:

- Muốn vui, mày đưa tao năm ngàn thôi. Chậc! Ngốc gì mà ngốc dữ vậy không biết. Mua vui đâu chẳng thấy, chỉ thấy sinh thêm chuyện rắc rối.

Việt Cơ xoay hợp sữa dâu trong tay:

- Có gì rắc rối đâu ?

- Mày và Tiến còn chiến tranh, vậy không rắc rối là gì?

- Cũng tại tao chưa muốn hòa bình. Cứ giận xem ai lì hơn ai cho biết.

Thanh Hà lắc đầu:

- Đúng là trò trẻ con. Tao có cảm giác mày chẳng yêu gì Tiến, mà chỉ muốn được anh ta chiều chuộng, quỳ lụy. Mày... hành Tiến lâu quá, coi chừng anh chàng chán thì... vĩnh biệt tình em luôn đó.

Việt Cơ làm thinh, nhưng lòng thắc thỏm vì những lời nói của nhỏ Hà. Đúng là cô... làm cao lâu quá, lâu đến mức dạo này Tiến đã hết đến nhà cô. Ít ra Tiến cũng biết ghen đấy chứ.

Chọc cho Tiến ghen, cũng có nghĩa là đùa với lửa. Nhưng nếu anh yêu cô thật tình thì phải chứng tỏ bản chất đàn ông là rộng lượng, khoan dung. Ai đâu lại ghen như thế.

Làm ra vẻ thản nhiên trước những... dự báo chua lét của Hà, Việt Cơ bảo:

- Đừng nói về Tiến nữa! Mệt tim lắm.

Hà nhún vai:

- Vậy thì nói về ai? Về vấn đề gì đây? Chẳng lẽ nói về gã chạy xe ôm?

Việt Cơ chép miệng:

- Biết gì mà nói về một người chỉ gặp có một lần trên đường đời tấp nập.

Chu môi ngậm ống hút, Thanh Hà ậm ừ:

- Im lặng là vàng vậy.

Nói là nói thế, chớ để gì Hà im lặng. Ngộ ngộây trên ghế, cô lách chách

hỏi:

- Xuân Đào dạo này thế nào rồi?

- Vẫn bình chân như vậy. Nhờ tiền của ba tao, dạo này bà biết làm đẹp rồi. Cởi bỏ lớp quê mùa ra, trông bà cứ như hoa hậu.

Hà hấp háy mắt:

- Điều này làm mày ganh tỵ?

Việt Cơ xác nhận:

- Có chút chút, vì tao đâu phải thánh nhân.

- Bà không định làm việc gì sao?

- Nghe đâu ba tao bắt bà đi học luyện thi đại học, nhưng bà không chịu.

Bà ta muốn đi làm.

Thanh Hà chép miệng:

- Thời buổi này làm được gì, khi không có bằng cấp?

Việt Cơ bĩu môi:

- Xuân Đào làm cho ba tao thì cần gì bằng cấp.

Hà kêu lên:

- Xuân Đào đòi làm cho công ty ba mày à? Hà! Xem ra bà ta cũng tính toán dữ lắm.

Cơ nhíu mày:

- Mày muốn nói bà Đào tính toán gì? Tao không hiểu.

Thanh Hà hùng hồn giải thích:

- Này nhé! Bà ta ăn không ngồi rồi ở nhà hoài cũng kỳ, thi đại học thì chưa chắc đậu. Xin đi làm chỗ khác thì không có vé. Về làm cho ba mày là chắc cú nhất. Ngày hai buổi chỉ cần hiện diện cho phải phép, ai dám sỉ người thân của giám đốc chứ. Đi làm cũng là cách để kiếm chồng nữa.

Việt Cơ bật cười:

- Mày đúng là... là...

- Là gì?

- Tao nghĩ chưa ra, nhưng mày đúng là quá quái.

Hà thản nhiên:

- Đời mà. Không quá quái làm sao sống được.

Việt Cơ uể oải nhìn đồng hồ:

- Về thôi. Trời muốn mưa rồi.

Thanh Hà nháy mắt:

- Không nói tiếp chuyện Xuân Đào nữa à?

Cơ đứng dậy:

- Chán.

Hai người lững thững rời khỏi quán. Đang đứng trước cổng trường đại học chờ Hà đi lấy xe, Cơ bỗng nghe có người gọi. Không cần quay lại nhìn, cô cũng biết đó là Tiến. Thay vì đi về phía anh, Cơ ba chân, bốn cẳng chạy ngược về phía Hà.

Thái độ cuống cuồng của Cơ làm Hà ngạc nhiên. Nhưng khi thấy Tiến, cô liền tùm tùm cười:

- Tao bận đột xuất, không chở mày được đâu.

Việt Cơ giấy nãy:

- Đừng có giỡn. Trời mưa tới rồi kìa.

Thanh Hà tỉnh bơ:

- Mưa càng tốt chứ sao.

Rồi cô cao giọng:

- Anh... ầy ơi! Cho tui gọi nhỏ Cơ nhe. Nhớ đưa nhỏ về tận nhà giùm đó.

Việt Cơ hậm hực nhìn Hà phóng xe đi. Tiến dắt chiếc Su vào.

Anh ngọt xớt:

- Lên anh chở về.

Cơ ngúng nguẩy:

- Em đi bộ về được rồi.

Tiến nhỏ nhẹ:

- Anh năn nỉ mà. Giận bao nhiêu đó chưa đủ khổ sao Cơ?

Không trả lời Tiến, Cơ mím môi bước dọc theo vỉa hè. Tiến kiên trì bám xe rề rề theo. Mưa bắt đầu rớt hạt, gió bắt đầu mạnh. Dù... lì tới đâu, Việt Cơ cũng đành lên ngồi phía sau Tiến. Anh mặc áo mưa vào. Cơ được chiếc áo trùm cả lên người. Vì thế, cô phải nép sát vào Tiến. Hơi ấm từ anh lan tỏa sang người cô. Sau một thoáng bồi hồi, Cơ vòng tay ôm ngang eo anh và úp mặt vào lưng anh.

Bên ngoài, mưa mỗi lúc mỗi lớn, nhưng Cơ không thấy lạnh. Trái lại, cô chợt thấy lòng thật bình yên khi nghe giọng Tiến vang lên trong mưa:

- Cám ơn ông trời.

Việt Cơ tủm tủm cười lúc anh nói tiếp:

- Nhưng đầu sao ông cũng đứng thứ nhì, đúng với câu "Nhất vợ nhì Trời".

Cô véo vào hông Tiến:

- Ai là vợ anh chớ?

Tiến bảo:

- Anh không biết ai. Nhưng theo anh, vợ luôn đứng nhất. Bởi vậy, không chịu làm vợ anh là lỗi.

Việt Cơ phụng phịu:

- Sợ mồm mép anh luôn. Chuyện gì cũng nói được.

- Anh dở thấy mồ. Nếu giỏi ăn nói anh đâu bị em giận tới bữa nay.

- Em giận anh hay anh giận em?

Tiến giả lả:

- Chúng mình giận nhau.

- Nhưng tại sao mình giận nhau?

- Đừng nhắc tới lý do nữa mà.

Việt Cơ cao giọng:

- Em thấy chẳng có gì phải ngại hết.

Tiến nói nhát gừng:

- Nhưng anh thấy khó chịu.

- Tại sao lại khó chịu?

- Em yêu anh, nhưng chưa bao giờ hiểu và thông cảm cho anh. Bộ em nghĩ anh hứng thú khi phải vì bác Danh mà giấu giếm em sao? Nếu không nghĩ tới em và yêu em, anh cần gì làm thế để bị xem thường.

Việt Cơ gằn từng tiếng:

- Anh phải biết là ba không thể giấu chuyện giúp đỡ Xuân Đào suốt đời được.

- Đành là vậy. Nhưng anh nghĩ nếu có thời gian, bác Danh sẽ tìm được cách giải thích chí tình với bác Thu.

Việt Cơ hậm hực:

- Lý do của anh chưa thuyết phục. Rõ ràng anh về phe Xuân Đào chống lại mẹ và em.

Tiến kêu lên:

- Nếu nghĩ thế, em cứ tiếp tục giận.
- Được thôi. Anh cho em xuống đi.
- Tới nhà, anh sẽ mời em xuống ngay.

Hai người lại rơi vào im lặng. Ngoài tiếng mưa ra, Việt Cơ không nghe âm thanh nào khác. Cô giận dỗi ngồi xa Tiến một khoảng.

Anh lắc đầu, than:

- Đến bao giờ em mới thôi cái tật giận lấy ấy hả Cơ? Nói thật. Ngoài anh ra, chắc không gã đàn ông nào chịu nổi em đâu.

Việt Cơ buột miệng:

- Chưa chắc!
- Hừ! Em muốn nhắc tới gã bạn mà anh Văn bảo giống dân xe ôm chính hiệu chứ gì? Dạo này hẳn đâu sao không ghé đưa em đi chơi?
- Bạn em tới hay không, anh cũng để ý nữa à?
- Đương nhiên, anh phải kiểm tra em chứ.
- Thì ra thế. Anh nói yêu, nhưng cũng không hề tin em. Anh đa nghi lắm.

Tiến rên rỉ:

- Đừng trách nhau nữa mà Cơ. Không nghi ngờ, tình yêu sẽ chết mất.

Việt Cơ lạnh lùng:

- Đó là cách nghĩ của mỗi mình anh.

Tiến vội vã:

- Anh sẽ không nghĩ thế nữa.
- Em không bắt anh hứa đâu.
- Ôi! Cơ ơi là Cơ! Em đúng là quá quắt. Bởi vậy, số anh khổ vì vợ cũng phải.

Việt Cơ ậm ự:

- Đã bảo em không phải vợ anh mà.

Luồn tay dưới áo mưa tìm tay Cơ, Tiến bảo:

- Chạy trời không khỏi... mưa. Thầy bói đã khẳng định ba anh và ba em sẽ làm sui.

Không rút tay lại, Việt Cơ hỏi:

- Anh cũng tin bói toán nữa sao?

Tiến hồ hởi:

- Những chuyện như vậy nên tin lắm chứ.

Ngừng xe trước nhà Cơ, Tiến bóp còi inh ỏi. Từ trong Xuân Đào che dù lúp xúp chạy ra mở cổng.

Giọng Đào vừa ngọt vừa vui:

- Mưa mà anh cũng ghé nữa à?

Tiến cười:

- Đó là nghĩa vụ và quyền lợi mà.

Khi thấy Việt Cơ chui từ trong áo mưa ra, Xuân Đào có vẻ ngỡ ngàng, nhưng cô đã mau mắn nói:

- Xin chúc mừng hai người.

Rồi cô ví von nói:

- Sau cơn mưa, trời lại sáng. Chắc chắn là như thế.

Việt Cơ chớp mắt:

- Sao Xuân Đào không để chị Lý mở cổng. Lỡ bệnh có phải phiền phức không?

Xuân Đào buồn buồn:

- Chẳng lẽ Đào vô tích sự đến mức mở cổng cũng không được sao?

Tiến vội giải thích:

- Không phải vậy. Việt Cơ lo cho trái tim yếu đuối của Xuân Đào ấy mà.

Xuân Đào cười:

- Tim em dạo này ngoan lắm.

Tiến đưa tay vuốt mái tóc ướt:

- Vậy thì tốt rồi. Chừng nào Đào chính thức đi làm?

Đào nghiêng nghiêng đầu:

- Tuần sau. Hy vọng anh sẽ là sếp của em.

Tiến ngớ ra:

- Tôi hả? Chắc không có đâu.

Đào nói:

- Làm chung với những người khác, em đâu có quen. Lỡ sai cái gì, bị họ mắng thì quê lắm

Tự xưng Việt Cơ buột miệng:

- Ai dám mắng Đào chứ?

Xuân Đào nhìn Cơ như định nói gì đó nhưng không hiểu sao, cô lại quay sang Tiến:

- Ôi! Quên nữa. Anh ướt hết cả rồi. Để em vào lấy khăn.

Tiến chưa kịp ngăn, Đào đã chạy vào trong trước cái nhìn đầy ác cảm của Việt Cơ.

Anh nhẹ nhàng bảo:

- Lẽ ra, em không nên nói thế.

Cơ cao giọng:

- Vậy em phải nói sao đây? Đi làm mà đòi hỏi nhiều quá.

Tiến giang tay ra:

- Thật ra, Đào chỉ hy vọng như thế, chớ cô ấy có đòi hỏi gì đâu.

Việt Cơ mĩa mai:

- Anh cũng hy vọng như Xuân Đào phải không?

Tiến nhăn nhó:

- Em nói vậy mà nghe được à?

Việt Cơ chưa kịp trả lời đã thấy Xuân Đào bước ra với hai cái khăn lông:

- Hai người lau khô tóc đi, không thôi bệnh đó.

Tiến đỡ lấy khăn:

- Cám ơn. Em thật chu đáo.

Vừa nói, anh vừa trao lại cho Cơ một cái khăn. Nhìn hai người, Đào tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Eo ơi! Tóc anh Tiến còn dài hơn cả tóc Việt Cơ. Cắt tóc ngắn vừa tiện vừa trẻ trung, chắc hôm nào em phải cắt tóc ngắn mới được.

Tiến ngăn ngay:

- Ấy đừng. Bây giờ chỉ cần ra đường là đụng tóc ngắn, tóc dài như Đào mới gây ấn tượng độc đáo. Sao lại đòi cắt đi?

Xuân Đào chum chum một cách thích thú:

- Tóc em mà gây ấn tượng à?

Tiến gật đầu thật nhanh:

- Đương nhiên.

Đào vuốt đuôi tóc đen mượt của mình:

- Em lại sợ nó quê mùa ấy chứ.

Việt Cơ có cảm giác đứng bên ngoài cuộc trò chuyện của hai người. Cô mím môi, lau mạnh đầu, mái tóc ngắn ngắn của Cơ xù lên như lông nhím. Giờ cô đã hình dung được những lần không có cô, Tiến và Đào nói những gì. Hừ! Bên tung bên hứng, y như những cặp đã ăn ý đang tán tỉnh nhau. Trông ghét làm sao đấy.

Thay vì góp lời cho câu chuyện thêm rôm rả, Việt Cơ khoanh tay làm thinh để nghe Tiến góp ý với Xuân Đào nên ăn mặc thế nào cho phù hợp với mái tóc dài của mình. Xem ra ở phương diện thời trang, Tiến rất có khiếu, vậy mà chưa bao giờ anh nói với cô vấn đề này. Bộ Tiến nghĩ rằng Cơ ăn mặc đúng chuẩn mực rồi sao ?

Dường như nhận ra sự im lặng của Việt Cơ khác thường, Tiến chột khựng lại, giả lả hỏi:

- Những gì anh nói này giờ có sai không?

Việt Cơ điềm đạm trả lời:

- Anh nói hay còn hơn chuyên gia thiết kế thời trang nữa. Biết anh từ bé, tới giờ em mới phát hiện ra năng khiếu nơi anh.

Tiến cười xòa:

- Lại chọc quê rồi.

Xuân Đào đứng dậy:

- Anh Tiến ở lại chơi với Cơ nha. Em xuống bếp phụ chị Lý.

Đào vừa khuất sau tấm màn trúc, Tiến sà xuống kế bên Cơ.

Bẹo má cô, anh nói:

- Cái mặt ghen, trông buồn cười thật.

Việt Cơ gằn giọng:

- Anh điên rồi! Ai mà thèm ghen với Xuân Đào!

- Nếu không ghen, sao ngồi im như thóc vậy?

Vò cái khăn lông trong tay, Cơ lơ lửng:

- À! Im lặng để nghe người yêu nói chuyện với người khác xem thế nào, có giống như nói với mình không?

Choàng tay qua vai Cơ, Tiến thăm thì:

- Em thấy sao?

Cong môi lên, Việt Cơ phán:

- Không đến nỗi rẻ tiền lắm.

- Dám nói anh như vậy hả?

Cơ vênh vác:

- Sợ gì mà không nói?

Tiến vít đầu Cơ xuống, giọng khàn đi:

- Nhớ đôi môi chanh chua này quá.

Việt Cơ chớp mi, cô cũng nhớ môi anh vậy. Hai người cuống quýt hôn nhau, chuyện hờn giận bỗng tiêu tan đâu hết cả. Khi tiếc nuốt buông Cơ ra, Tiến trầm ngâm:

- Nghĩ lại, giận nhau đúng là ngốc. Chúng ta đã bỏ lỡ biết bao nhiêu nụ hôn rồi nhỉ?

Ngả đầu vào ngực anh, Cơ phụng phịu:

- Biết nghĩ thế thì từ giờ trở đi đừng chọc em giận.

Tiến hứa thật ngọt:

- Anh thề sẽ không có chuyện đó nữa.

Việt Cơ cắc cớ:

- Nếu không bằng lòng nhau thì chia tay mãi mãi phải không?

Tiến nhăn nhó:

- Sao anh ghét cái từ "chia tay" ấy quá. Anh ước đừng bao giờ phải nghe, phải nhắc tới nó.

Việt Cơ chưa kịp nói gì thì đã giật mình vì giọng chị Lý la như cháy nhà dưới bếp. Hai người hốt hoảng chạy xuống và thấy Xuân Đào nằm sóng soài trên nền nhà. Kế bên, chị Lý đang cố sức lay cô dậy.

Tiến kêu lên:

- Lại lên cơn đau tim rồi. Khổ thật!

Anh bước đến, bế Đào lên rồi đưa cô về phòng. Chị Lý lo lắng chạy theo. Ba mẹ, anh Văn đều vắng nhà, nhờ... bà Đào có chuyện gì thì khó ăn

nói với ba.

Tiến đặt Xuân Đào lên giường, rồi đi tới bàn tìm chai thuốc trợ tim.

Anh bảo Cơ:

- Xuống nhà rót ly nước.

Cơ gật đầu, rồi làm theo lệnh của Tiến như người máy. Xuống tới bếp, cô nghe chị Lý phân bua:

- Cô Đào làm tui sợ muốn chết. Bệnh gì như giỡn chơi. Cổ nói đem cà phê cho cậu Tiến với cô uống, nhưng hồng hiếu sao cổ bưng lên rồi bưng xuống. Vừa để khay cà phê trên bàn là cổ lăn đùng ra xiu. Nếu không có cô cậu, tui hồng biết phải làm sao.

Việt Cơ bất ngờ vì những vì chị Lý vừa nói. Thì ra lúc Cơ và Tiến say mê hôn nhau, Xuân Đào đi lên và nhìn thấy. Chẳng lẽ việc hai người âu yếm nhau, tác động nhiều đến tim của Xuân Đào đến vậy?

Xốn xang xấu hổ vì những phút riêng tư của mình bị người khác nhìn thấy, Việt Cơ cầm ly nước rồi ngần ngừ mãi mới bước vào phòng của Xuân Đào.

Dường như Đào vừa tỉnh, Tiến đã đỡ cô ngồi dậy và cho uống thuốc. Cơ đưa nước cho anh. Nhìn Tiến cẩn thận nâng ly tận miệng Đào, Cơ có cảm giác anh đã quen với việc chăm sóc bệnh này. Cũng phải! Anh từng tới lui nơi Đào ở bao nhiêu lần, rồi bao nhiêu lần Xuân Đào lên cơn đau tim, làm sao Cơ biết được.

Uống xong hớp nước, thay vì nằm xuống giường, Xuân Đào lại tựa vào ngực Tiến, trông hết sức tình tứ, nhưng Cơ gạt hết nghi ngờ qua một bên.

Giọng mệt nhọc, Đào yếu ớt nói:

- Không muốn cũng phải làm phiền hai người.

Việt Cơ cố giữ vẻ thản nhiên:

- Mình là người nhà, cần gì phải khách sáo.

Tiến mỉm cười vì câu nói của Cơ. Anh pha trò:

- Lần đầu được nghe Việt Cơ ngọt ngào như thế với Xuân Đào. Tim Đào có đau cỡ nào cũng khỏe lại ngay.

Xuân Đào gượng gạo cười. Việt Cơ liếm môi:

- Đào uống sữa không? Cơ lấy cho.

Đào khẽ gật đầu, Tiến vội nói:

- Để chuyện đó cho tôi. Hai người trò chuyện với nhau đi.

Hết sức nhẹ nhàng, Tiến đỡ Xuân Đào nằm xuống, rồi đi ra. Hai người bỗng rơi vào im lặng.

Quay mặt sang vách, Xuân Đào bỗng nói:

- Có được người mình yêu ở kế bên thật là hạnh phúc. Ngày xưa, mẹ Đào đã không có được niềm hạnh phúc đó. Nhưng Đào thì khác, Đào sẽ có những gì Đào muốn, phải không Cơ?

Việt Cơ dè dặt:

- Đương nhiên, nếu đó là những ước muốn trong sáng.

Ngước lên nhìn Cơ, Xuân Đào nói:

- Đã là ước muốn thì khó lòng trong sáng được. Vì ước muốn nào của con người cũng là trần tục. Ước được giàu có, ước được yêu và hạnh phúc. Thậm chí, ước cho kẻ mình căm ghét phải chết đi.

Việt Cơ ngắt ngang lời cô:

- Nhưng nếu Đào ước điều tốt cho người khác, thì ước muốn đó thật trong sáng.

Đào nhếch môi:

- Thú thật. Từ bé đến giờ, Đào chưa hề ước điều gì cho người khác hết. Tệ quá phải không? Cuộc sống đã khiến Đào ích kỷ như thế. Chẳng có gì cả nên Đào luôn khao khát một mái nhà, một cuộc sống sung túc, ước có một tình yêu tuyệt đẹp. Đào ước nhiều lắm nhưng chẳng được gì. Đáp lại, mẹ Đào còn mang bệnh ung thư rồi chết trong nghèo khó nữa. Rồi cuộc với Đào, ước muốn mãi là thứ xa xỉ phẩm không khi nào với tới.

Nhìn giọt nước mắt chực ứa ra nơi khóe mắt, cùng gương mặt xanh xao, nhợt nhạt của Xuân Đào, Việt Cơ bỗng cảm thấy xót xa vì thương cảm. Thật ra, so với anh em cô, Xuân Đào đã phải chịu nhiều bất hạnh. Lẽ ra, cô không nên vì giận Tiến nói dối mình, mà có ác cảm với Đào từ cái nhìn đầu tiên.

Việt Cơ nhỏ nhẹ:

- Đừng nghĩ vậy. Rồi Đào sẽ có tất cả những điều từng mơ ước. Đào đã có một mái nhà, một cuộc sống dù chưa như ý, nhưng cũng tương đối, rồi

Đào sẽ có một tình yêu tuyệt đẹp. Lo gì!

Mắt Xuân Đào bỗng ngời lên một tia khác thường, cô gật gù:

- Đúng vậy. Rồi Đào sẽ có một tình yêu tuyệt đẹp. Lo gì cơ chứ.

Bước xuống giường, Xuân Đào nắm tay Cơ:

- Xem anh Tiến làm gì dưới bếp.

Việt Cơ ngần ngừ:

- Đào đang mệt mà.

Đào vuốt tóc sang một bên:

- Đau tim giống như đóng kịch. Giờ thì Đào ổn rồi.

Việt Cơ để mặc Xuân Đào ôm ngang eo mình. Hai cô dựa vào nhau, bước từng bậc thang. Đúng là đau tim giống như đóng kịch. Ai biết Xuân Đào đang đóng kịch hay đang đau tim.

Lòng Việt Cơ lại hoang mang, mơ hồ nghĩ tới Tiến. Thật xấu hổ khi nghi ngờ anh và Xuân Đào. Nhưng cuộc đời mà, chuyện gì không thể xảy ra nhỉ?

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần IV

Tiến vừa xuống tới nhà giữ xe thì nghe Xuân Đào gọi. Anh đứng lại nhìn cô, chờ đợi.

Xuân Đào rụt rè trông rất tội:

- Em định nhờ anh một tí, nhưng lại sợ phiền.

Nhìn đồng hồ một cái, Tiến nhỏ nhẹ:

- Đào cứ nói, xem tôi có giúp được không?

Vuốt tóc, Xuân Đào ngập ngừng:

- Em mới được lãnh lương.

Tiến tủm tỉm:

- Tôi cũng vậy.

- Em muốn dùng đồng lương đầu tiên trong đời mình để mua cho chú Danh, thím Thu, anh Văn, Cơ và cả anh món quà nhỏ. Đó là ao ước của em khi bắt đầu đi làm.

- Ủa! Sao có phần tôi nữa?

Xuân Đào chớp mắt:

- Vì anh cũng là một trong những người thân thương nhất của em ở thành phố này.

Tiến mỉm cười:

- Đào giàu tình cảm quá. Tôi phải làm gì đây?

Xuân Đào nôn nóng:

- Em không biết chỗ mua quà. Anh chở em đi được không?

Tiến ngần ngại:

- Ngay bây giờ à?

- Vâng. Vì để tới mai, đâu còn ý nghĩa gì nữa. Nếu anh bận, em sẽ tự xoay sở vậy.

- Đào tự xoay sở bằng cách nào?

Hơi cúi đầu, Đào nói nhỏ:

- Em nhờ người khác cũng được. Có điều đi với họ, em không an tâm,

không vui thích như khi được đi với anh.

Tránh đôi mắt trông chờ, đôi má ửng hồng vì xúc động của Đào, Tiến bảo:

- Tiếc rằng tôi có hẹn với Cơ, nên không giúp Đào được. Nếu để ngày mai, tôi rất sẵn sàng.

Môi hơi bĩu ra hờn tủi, Xuân Đào nói:

- Ngày mai, chắc em hết hứng rồi. Lẽ ra em không nên đòi hỏi nhiều như thế. Em phải biết phận mình, cũng như phải nhớ rằng từ bé tới giờ, em chưa bao giờ ước điều gì mà điều ấy thành hiện thực.

Dứt lời, Xuân Đào lăm lũi bước đi. Nhìn theo dáng nhỏ nhắn của cô nghiêng nghiêng trong nắng chiều, Tiến bỗng chạnh lòng.

Chẳng phải Cơ từng xót xa ra bảo rằng: "So với anh em cô, Xuân Đào phải chịu quá nhiều thua thiệt đó sao?" Nếu Tiến bỏ cuộc hẹn chiều nay để đưa Xuân Đào đi sửa chữa, chắc Việt Cơ không giận đâu.

Yên tâm với suy nghĩ có phần chủ quan của mình. Tiến chạy xe ra đuổi theo Xuân Đào. Qua khỏi cổng một chút, anh thấy cô đang trò chuyện với Thu, tay phụ trách khâu tiếp thị nổi tiếng dẻo mồm tán khéo của công ty.

Tự dưng Tiến thấy khó chịu. Thẳng xe lại trước mặt hai người, anh gằn giọng:

- Lên... anh chờ về.

Mắt Xuân Đào thoáng một chút ngỡ ngàng. Cô vội vã gật đầu chào Thu rồi lên ngồi sau lưng Tiến.

Giọng anh cộc lốc:

- Người khác em định nhờ là hấn à?

Xuân Đào thật ngây thơ:

- Dạ. Bộ có gì sai hả anh?

Tiến hăm hăm:

- Không phải là sai. Nhưng ở công ty, có hơn phân nửa nữ công nhân đã ngồi lên xe của hấn. Hôm nay hấn dám tán cả người nhà của giám đốc thì đúng là... là lớn gan, to mặt.

Đào sừng sốt:

- Trời ơi! Em đâu có biết. Đã vậy, em còn tưởng anh ta là người tốt nữa

chứ. Chuyện này mà tới tai chú Danh, chắc em bị mắng tới bời.

- Dĩ nhiên tôi sẽ không để bác Danh biết, vì bác ấy phân công tôi chăm sóc em mà.

- Em cảm ơn anh. Bây giờ cho em xuống đây được rồi. Không thôi anh trễ hẹn với Việt Cơ đó.

Tiến hơi nghiêng đầu ra phía sau:

- Trễ lần này, còn nhiều lần khác. Tôi muốn điều ước của Đào thành hiện thực trong chiều này.

Xuân Đào nhảy cẫng lên làm chiếc xe chao đi. Hoảng hồn, cô ôm chặt lấy Tiến. Hành động bất ngờ của cô làm anh giật mình, lạc tay lái. Chiếc xe lúi vào lề trong tiếng la thất thanh của Đào.

Cô tựa hẳn vào lưng Tiến, ngược nhìn ra. Anh chống hai chân xuống đất, quay ra sau tay giữ lấy Đào:

- Em có sao không?

Mặc kệ ánh mắt tò mò của những người khách đi đường. Đào gục mặt vào ngực Tiến sụt sùi:

- Anh làm em sợ muốn chết.

Anh vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Nếu vừa rồi Đào ngồi yên thì đâu có chuyện.

- Mừng quá, làm sao em ngồi yên được?

- Chuyện nhỏ xíu thế mà cũng đủ làm em xúc động à?

Giọng Đào yếu ớt:

- Vâng. Em rất xúc động. Như vậy tệ phải không?

Tiến chưa biết sẽ nói gì, Đào đã bước xuống khỏi xe. Ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới, cô vội vảo leo lên trước ánh mắt ngỡ ngàng của anh.

Không đuổi theo Đào, Tiến phóng xe đến trường đại học, nơi Việt Cơ đang học. Giờ này chắc cô vẫn còn chờ anh. Lòng Tiến bỗng ray rứt lạ thường khi nghĩ tới Xuân Đào. Thái độ vừa rồi của cô là thế nào nhỉ?

Trong cuộc sống, Tiến đâu phải... gã tồ để không nhận ra ẩn tình của Đào. Có lẽ, cô đã ngộ nhận vì sự chăm sóc của anh suốt thời gian vừa qua.

Bất giác, Tiến thở dài. Không hiểu mối quan hệ trong công việc giữa anh và Đào sẽ tới đâu đây, khi cô đã để lộ cảm xúc của mình quá rõ?

Cố dẹp bỏ những suy nghĩ lộn xộn qua một bên, Tiến tăng ga cho xe chạy thật nhanh. Tới cổng trường đại học, anh thấy có mỗi mình Việt Cơ đứng cô đơn dưới gốc me già.

Tiến vội vàng hỏi:

- Chờ anh lâu không?

Việt Cơ xụ mặt:

- Đứng tê cả hai chân chớ đâu có lâu.

Anh chép miệng, giọng hết sức chân tình:

- Tại... xe xì bánh, chờ vá cả nửa tiếng đồng hồ. Ngồi ở chỗ sửa xe, anh sốt ruột muốn chết.

Ôm ngang eo Tiến, Việt Cơ nói:

- Mai mốt, em chờ đúng 10 phút, nếu anh chưa tới là người khác chở em về đó.

Tiến giả bộ ngạc nhiên:

- Chà! Người nào mà sẵn dữ vậy?

Việt Cơ cao giọng:

- Xe ôm. Giờ này lúc nào chả sẵn và ở hang cùng ngõ hẻm nào cũng có hết. Ngồi trên xe của họ chạy vừa êm vừa an toàn, lạng lách lại rất tài.

Tiến cười cười:

- Coi bộ em rành ngồi xe ôm ghê.

Việt Cơ thản nhiên:

- Em không rành, nhưng nếu có dịp cũng nên thử cho biết.

Nhăn mặt, Tiến hỏi:

- Ai gieo vào đầu em tư tưởng "thử cho biết" vậy Cơ?

Cười khúc khích thật vô tư, Cơ bảo:

- Em nói theo cách bạn bè hay nói, chớ đâu có ai gieo vào đầu em.

- Con gái không nên nói thế, khó nghe lắm.

Việt Cơ kêu lên:

- Anh thành ông cụ từ lúc nào vậy?

Tiến bảo:

- Từ trước đến giờ, anh vẫn thế. Anh thích con gái ăn nói dịu dàng, ngọt ngào và biết phục tùng.

- Vậy anh đã làm đối tượng khi nói yêu em.
- Anh không hề làm, mà anh tin em sẽ thay đổi để phù hợp với anh.
- Tại sao là em mà không phải là anh thay đổi ?

Tiến bình thản đáp:

- Vì anh đâu có sai, đâu có mắc khuyết điểm như em.

Việt Cơ gằn giọng:

- Em không sai, cũng không mắc khuyết điểm nào hết. Ăn nói bộp chát là bản tính của em.

Tiến khoát tay:

- Không tranh luận về chuyện này nữa. Mình vào quán nào đó nha?

Việt Cơ trả lời nhát gừng:

- Tùy anh. Nếu anh cảm thấy thích.

Tiến thở dài:

- Em với anh có khắc khẩu không, mà cứ gây nhau hoài vậy Cơ?

Cơ mai mỉa:

- Không phải chúng ta khắc khẩu, chỉ tại mình em ác khẩu thôi.

Tiến tìm tay cô:

- Anh xin lỗi.
- Anh có lỗi đâu mà xin.
- Thôi mà Cơ. Mình đã hứa không giận nữa rồi em quên à?

Việt Cơ nói:

- Em nhớ chớ. Càng nhớ càng giận bản thân đã không kiềm chế được.

Chuyện nhỏ nhặt vợ vẫn đâu đâu cũng xé ra to.

Tiến ân hận:

- Cũng tại anh, lớn mà không biết nhường nhịn người yêu bé bỏng.

Việt Cơ chớp mắt:

- Chà! Dịu dàng quá, ngọt ngào quá. Em phải học cách ăn nói của anh mới được.

Tiến tươi ngay nét mặt:

- Đâu cần phải thế. Em chỉ cần bớt cái nét bướng là đủ rồi.

Tựa vào lưng Tiến, cô không nói lời nào. Yêu là phải hy sinh. Chắc Cơ nên nhường Tiến đầu sao anh cũng là đàn ông. Làm vợ cần phải dịu dàng,

ngọt ngào lẫn biết phực từng chút chút. Nghĩ cho cùng cũng đâu thiệt thòi gì, nếu đổi những thứ ấy lấy hạnh phúc, cái mà người ta chưa chắc mua được bằng tiền.

Hai người vào một quán cà phê có máy lạnh. Việt Cơ thả người xuống chiếc ghế mây êm ái và chờ Tiến gọi nước.

Lim dim tận hưởng sự sáng khoái của không khí mát lạnh, Cơ hơi ngạc nhiên khi không nghe Tiến nói năng gì. Hé mắt nhìn sang, cô thấy anh đang chống tay dưới cằm, trán nhú lại như đang suy nghĩ.

Cơ buột miệng:

- Anh sao vậy?

Tiến như sực tỉnh:

- À! Không.

Cô bắt bẻ:

- Không mà trán nhú lại, mắt căng thẳng như đang làm bài thi.

Tiến vỗ vỗ vào đầu, giọng uể oải:

- Công việc hành anh muốn phát sốt. Anh đã ra khỏi chỗ làm, đi chơi với em, nhưng vẫn bị... nó ám ảnh, khổ thật!

- Anh Văn và Xuân Đào không... chia sót công việc với anh à?

Tiến ngập ngừng:

- Có những công việc mình phải chịu trách nhiệm, mà trách nhiệm thì đâu ai dám gánh giùm.

- Nhưng cụ thể là việc gì? Trách nhiệm nặng cỡ nào?

Tiến lắc đầu:

- Thôi, cho anh thư giãn một chút. Đừng nhắc tới nó nữa, anh mệt lắm.

Việt Cơ phụng phịu:

- Em quan tâm tới anh không được sao?

Mắt Cơ bỗng tròn xoe. Hơi chồm về phía Tiến, cô đưa tay kéo một sợi tóc dài vướng vào khuy áo trước ngực anh.

- Của ai vậy nè?

Tiến bối rối hỏi vuốt theo:

- Lạ nhỉ! Ở đâu lại vướng vào áo để gây họa cho anh vậy kìa?

Cơ bĩu môi:

- Điều này anh phải rõ hơn em chứ!

Tiến đặt sợi tóc xuống bàn:

- Thật sự, anh không biết.

Việt Cơ tủm tỉm:

- Biết thì đã sao. Em không thèm ghen đâu.

Tiến véo mũi cô:

- Anh chết bất đắc kỳ tử vì cái... không thèm ghen của em đấy.

Cơ khúc khích cười. Đúng lúc ấy, cánh cửa quán xịch mở, cô sững người hết mấy giây khi thấy Ngẫu Chấy... À không, gã chạy xe ôm đêm nào đang khệnh khạng bước vào. Gã cũng nhận ra cô và gật đầu chào, rồi ngồi xuống bàn kế bên.

Tự nhiên Việt Cơ thấy lúng túng khi gặp ánh mắt sáng và rất quý quýệt của gã. Nếu ngay bây giờ gã bước đến trò chuyện với cô bằng giọng điệu của dân xe ôm thì sao nhỉ?

Liếc nhìn Tiến, cô lại gặp vẻ chìm đắm vào cõi riêng của anh. Cơ chột an tâm hơn là khó chịu khi thấy Tiến chẳng thềm quan tâm tới mình. Hai người lạng lẽ bên nhau. Phải nói ba người mới đúng. Việt Cơ có cảm giác ánh mắt của Ngẫu Chấy luôn hướng về mình, rất gần mình.

Trước đây, có đôi ba lần Cơ mong được gặp lại gã. Bữa nay lại gặp, cô mới thấy mơ ước của mình là điên khùng. Cô đang vái gã đi đâu thì đi cho rồi.

Tiến bỗng nói:

- Chịu khó ngồi một mình năm phút nha Cơ. Anh ra ngay.

Tiến vừa khuất vào trong, gã chạy xe ôm đã tấn công bằng giọng thật dễ ghét:

- Chàng của cô đấy à? Trông bảnh lắm. Nhưng hai người sao... lạng lẽ nơi này quá vậy?

Cơ khó chịu:

- Mặc mớ gì đến chú?

Xoa cằm, gã nói:

- Tôi không mong cô lại buồn để kiếm được năm chục ngàn như tối hôm đó. Nhưng tôi nói thật đấy, vào quán với người yêu mà ủ ê thế kia, bảo

đảm chàng có vấn đề rồi.

Việt Cơ làm thinh. Một lát, cô mới hỏi lảng đi bằng giọng xách mé:

- Chú vào đây đón khách à?

- Cứ cho là như vậy, nếu cô nghĩ dân chạy xe ôm không có vé để vào quán cà phê máy lạnh.

Cơ tiếp tục chanh chua:

- Tôi tưởng chú mê những quán vỉa hè trong chợ lớn của chú hơn.

Mắt gã ném vào Cơ những tia sỗ sàng:

- Dầu mê cỡ nào, lâu lâu cũng phải đổi món để khỏi nhàm chán chớ. Cô nghĩ tôi nói đúng không, A Muối?

Việt Cơ đỏ mặt vì giận:

- Tôi không biết. Đề nghị chú đừng gọi tôi bằng cái tên đó. Khó nghe lắm.

Gã lơ lững:

- Vậy phải gọi cô bằng tên nào cho đúng? Thú thật, tôi ghét phải gọi người khác "Ê! Ê!", giống như gọi xe ôm lắm. Khổ nỗi, tôi có tật gặp người quen là phải gọi, phải chào.

Việt Cơ gay gắt:

- Tôi không phải người quen, chú đừng nhận vợ vào như vậy.

Ngầu Chấy lắc đầu, cười. Vừa lúc ấy, có một người bước tới ngồi xuống đối diện với gã. Người này tuôn một tràng tiếng Hoa, và gã cũng xí xô đáp lại.

Mặc cho Việt Cơ trố mắt nhìn, hai gã vẫn thản nhiên nói chuyện với nhau. Ngầu Chấy say sưa nói chuyện đến mức không hề nhớ cách đây vài phút, hấn vừa gậy hấn với cô.

Tiến trở lại bàn. Anh liếc về phía Ngầu Chấy rồi đứng dậy, bắt tay người cùng bàn với hấn, giọng ngọt ngào y như một nhà ngoại giao:

- Bất ngờ quá. Đạo này anh khỏe không, Vĩnh Phát?

Vĩnh Phát vồn vã:

- Vẫn khỏe. Còn anh thế nào? Coi bộ nhàn rồi quá nhỉ?

Tiến nói:

- Xong một ngày căng thẳng, cũng phải thư giãn một chút thôi. À! Để tôi

giới thiệu. Việt Cơ, con gái út của giám đốc Danh.

Việt Cơ gượng gạo gật đầu chào, trước cái cười nửa miệng khó ưa của Ngẫu Chấy.

Giọng Tiến vẫn đều đều:

- Anh Vĩnh Phát, thuộc công ty Vĩnh Hưng.

Vĩnh Phát trầm trồ:

- Không ngờ ông Danh có cô con gái đẹp như vậy.

Tiến lịch sự:

- Không dám làm phiền anh nữa. Hôm nào gặp lại sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Quay sang Việt Cơ, anh bảo:

- Chúng ta về thôi Cơ.

Cơ hơi bất ngờ:

- Sớm vậy sao?

Tiến nhỏ nhẹ:

- Không sớm đâu. Anh sợ bác gái đang chờ em ở nhà đấy.

Việt Cơ miễn cưỡng đứng dậy. Cô không muốn đi, mà muốn tìm hiểu thêm về gã chạy xe ôm chết bầm kia mới kỳ.

Ngồi sau lưng Tiến, cô bắt đầu điều tra:

- Gã Vĩnh Phát ấy là ai vậy?

Tiến trả lời:

- Hẳn là trưởng phòng tiếp thị của công ty Vĩnh Hưng, đối thủ đáng gờm của công ty chúng ta.

Việt Cơ liếm môi:

- Còn gã kia?

- Anh không biết. Nghe họ nói tiếng Hoa, chắc là bà con, bạn bè gì đó với nhau.

- Anh bảo công ty Vĩnh Hưng là đối thủ đáng gờm của mình nghĩa là sao?

Tiến nói:

- Công ty đó cũng sản xuất các linh kiện điện tử như chúng ta, nhưng thị trường tiêu thụ của họ rất rộng. Ngoài các nước Asian, họ còn có thị

trường ở Hồng Kông, Đài Loan.

Việt Cơ gật gù:

- Điều đó cũng dễ hiểu, vì gốc gác của họ là ở chợ lớn mà.

Tiến kể tiếp:

- Độ nửa năm nay, công ty Vĩnh Hưng hơi chững lại vì giám đốc của họ bị tai nạn mạch máu não đến bán thân bất toại. Ông ta điều hành công việc trên giường bệnh.

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Họ không thay giám đốc khác được sao?

- Em phải biết rằng, đa số các công ty của người Việt gốc Hoa được duy trì và điều hành theo kiểu gia đình trị. Đâu phải nói thay giám đốc là thay.

- Chẳng lẽ ngoài ông giám đốc... ngọ triều ấy ra, trong gia đình họ không ai có khả năng thay thế?

Nhún vai, Tiến bảo:

- Đó là bí mật của họ, làm sao mình biết được. Ngay cả chuyện giám đốc Vĩnh Hưng bị bán thân bất toại là do anh nghe đồn, chứ thật giả ra sao, họ giữ kín như bưng.

Việt Cơ kêu lên:

- Vô lý! Làm sao có thể giấu kín được chuyện giám đốc phải nằm một chỗ? Nếu anh muốn, em sẽ tìm hiểu hộ anh.

Tiến nheo mắt thách thức:

- Bằng cách nào đây?

Rồi không đợi Cơ có phản ứng, anh phóng thẳng xe đi. Cơ chán nản đi vào nhà và nhớ lại. Hình như lần nào đi chơi với nhau, cô và Tiến cũng bất đồng, không nhỏ thì lớn. Tại sao thế nhỉ? Cô không thể nhịn anh một chút nữa à?

Việt Cơ uể oải xuống bếp. Mọi người cũng vừa vào bàn. Thấy cô, Xuân Đào vồn vã:

- Rửa mặt, rửa tay đi rồi ăn cơm. Để Đào lấy chén cho.

Văn hấp háy mắt:

- Đi chơi về mà sao mặt mày bí xị vậy? Nhưng có chuyện gì cũng dẹp qua một bên và lo nhận quà.

Việt Cơ lấy làm lạ:

- Quà gì?

Văn cười cười:

- Quà của người vừa được lãnh lương đầu tiên mua tặng.

Việt Cơ sáng mắt lên:

- Chà! Đã quá ta. Của Cơ đâu?

Xuân Đào liền trả lời:

- Gói to nhất, dành cho người bé nhất.

Mâm mê gói vuông vức được bọc bằng giấy bạc có những đóa hoa hồng trắng thật nhã nhặn sang trọng. Việt Cơ nói:

- Cảm ơn Xuân Đào. Anh Tiến khen Đào là người chu đáo, quả không sai.

Đào tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ảnh khen Đào như vậy à?

Ngồi vào bàn, Cơ liền thoảng:

- Có chớ. Bộ Đào không thích được khen hả?

Xuân Đào không trả lời. Cô bới cơm ra chén và đưa tận tay bà Thu:

- Cháu mời thím, mời chú.

Việt Cơ thấy mẹ hơi nhếch môi, còn ba thì hờn hờ ra mặt. Ông bảo:

- Chú thấy Tiến đối xử khá tốt với cháu. Trong công tác, nó là cấp trên của cháu. Trong quan hệ, nó rất thân với Việt Cơ. Cháu nên có quà cho Tiến.

Xuân Đào gật đầu:

- Dạ. Nếu chú không dạy, cháu cũng chưa nghĩ tới chuyện này. Nhưng cháu không biết phải mua gì cho ảnh nữa.

Văn nói:

- Ráng động não chút xíu sẽ nghĩ ra thôi. Em vốn thông minh, tinh tế lắm kia mà.

Xuân Đào buồn buồn:

- Thông minh mà ít học cũng bằng không. Cháu định đi học thêm buổi tối đó chú.

Ông Danh ngần ngừ:

- Tùy ý cháu. Nhưng chú chỉ ngại cháu thiếu sức khỏe.
- Cháu biết lo liệu cho mình mà.
- Vậy thì tốt.

Văn bỗng lên tiếng:

- Con nghe đồn công ty Vĩnh Hưng sắp có thay đổi.

Đang ăn, ông Danh ngừng nhai:

- Về lãnh vực nào?
- Nhân sự. Họ sắp có giám đốc mới rồi đó.

Ông Danh tỏ vẻ quan tâm:

- Tay ấy ở đâu ra vậy?

Văn trả lời:

- Hẳn là cháu ruột của ông Vĩnh Hưng, còn trẻ, giỏi lắm bằng tuổi con là cùng.

Ông Danh cười nhạt:

- Trẻ người thì non dạ, không đáng lo.

Văn lắc đầu:

- Con không nghĩ thế. Ông Vĩnh Hưng là con cáo già trên thương trường, ông ta phải biết cách sử dụng người sao cho có lợi nhiều nhất chứ. Và lại, tên giám đốc được dự kiến này khá lắm.

Mặt ông Danh sa sầm xuống:

- Hừm! Con muốn ám chỉ là ba sử dụng người dở hơn lão Vĩnh Hưng phải không?

Văn hơi khựng lại:

- Điều đó là ba tự suy ra thôi.

Ông Danh dẫn chén xuống bàn:

- Mà lại ganh tỵ với thằng Tiến.

Văn lớn tiếng:

- Anh ta đâu có gì hay để con phải ganh. Ba không nên nói vậy trước mặt mọi người.

- Tao nghĩ sao thì nói thế.
- Nhưng lời nói ấy si nhục con.
- Mà coi mình cao quá. Khi phê phán cha mình, mà có nghĩ tới sĩ diện

của người sinh ra mày không?

Không đợi Văn trả lời, ông xô ghế đứng dậy, đi về phòng riêng.

Bà Thu chép miệng:

- Mẹ đã dặn bao nhiêu lần là không bàn tới công việc, tới công ty trong bữa ăn mà vẫn không nghe.

Xuân Đào bứt rứt:

- Cũng tại cháu khơi chuyện này ra trước. Để cháu vào xem chú ra sao.

Văn tức tối:

- Ba luôn xem trọng người ngoài hơn con ruột. Người ta nói: "Bụt nhà không thiêng" cũng đúng. Con góp ý bất cứ chuyện gì cho công ty, ba cũng gạt ngang. Trái lại, đùng một chút là ba lắng nghe ý kiến thằng Tiến. Dầu sao, nó cũng chưa chính thức làm rể nhà này mà.

Mặt đỏ lên, Việt Cơ phản ứng:

- Anh đừng lôi cả em vào chớ?

Văn vung tay:

- Anh không lôi ai hết, nhưng sự thật là như vậy. Tiến muốn gây ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Nó nhất định xin Xuân Đào về làm cho mình, trong khi ba đã phân Đào phụ anh.

Việt Cơ bất ngờ trước lời Văn nói. Những lời ấy làm tình cảm anh em cô rạn nứt và tình yêu cô dành cho Tiến cũng có những vết trầy xước buốt rát.

Cơ liếm môi:

- Em nghĩ anh và Tiến có sự hiểu lầm nên không thông cảm với nhau.

Văn cười nhạt:

- Nó đã than phiền gì về anh mà em lại nói thế?

- Ảnh chả nói gì cả, nhưng em vẫn cảm nhận được từ lâu là hai người luôn đối chọi nhau.

Bà Thu chột chen vào:

- Mẹ đề nghị chuyện này chấm dứt ở đây. Nhất là Văn. Con là anh hai, con có nghĩ tới em mình không?

Giọng Văn nhỏ, nhưng sắc lạnh:

- Con nghĩ tới tất cả mọi người trong gia đình này.

Đứt lời, anh đẩy ghế, bỏ đi ra ngoài sân. Việt Cơ chán nản nhìn mẹ và

thấy no ngang, mặc dù cô mới ăn được nửa chén cơm.

Giữa cô và Tiến thường xuyên lục đục. Bây giờ lại thêm mâu thuẫn giữa Tiến và Văn. Chẳng biết hai người có vượt qua bản thân và những trở ngại tác động bên ngoài để ngày càng gần bó hơn không, hay vết rạn vỡ có từ lâu ấy ngày càng sâu rộng thêm?

Việt Cơ trở về phòng, trong cõi riêng của mình, cô hy vọng sẽ tìm được sự bình yên cho tâm hồn.

Xuân Đào xoay xoay cái ly trái cây trong tay đã lâu, nhưng chưa uống chút nào. Cuối cùng, cô để ly lại trên bàn và nói:

- Em nghĩ mãi vẫn chưa ra tại sao anh lại đưa em tới đây, nơi được coi là đẹp nhất thành phố này, trong khi lẽ ra người đi với anh phải là Việt Cơ mới đúng?

Tiến khoát tay:

- Đúng sai là do suy nghĩ của từng người. Tôi không thấy có gì sai khi mời Đào đi uống cà phê. Đó là chuyện rất thường ở thành phố này.

Xuân Đào lại xoay ly trái cây như một thói quen:

- Nghĩa là Cơ với anh cũng từng lên đây để ngắm thành phố từ độ cao trăm hai mươi mét?

Tiến lắc đầu:

- Chưa. Tôi chưa hề đưa Cơ lên đây.

- Tại sao vậy?

- Tôi chỉ mới biết quán cà phê - Ba panorama - không lâu, tôi muốn giới thiệu vị trí cao nhất thành phố này với Đào và muốn được chia sẻ cảm giác lạ. Đào thấy thế nào?

Không vội trả lời, Xuân Đào phóng tầm mắt ra thật xa, trong khi Tiến đều giọng như đang thuyết minh. Anh chỉ cho Đào đâu là tòa nhà Ủy ban nhân dân thành phố, Dinh thống nhất, đâu là Thảo cầm viên, Sông Thị Nghè, và xa tít ra biển Cần Thơ như một bóng mờ khi chiều xuống.

Xuân Đào tròn xoe mắt:

- Ở đây mà nhìn tới biển. Thật là khó tin.

Tiến đỡ lời cô:

- Nhưng lại có thật. Bởi vậy, Đào đừng bao giờ nghĩ rằng, những ao ước

của mình không khi nào thành hiện thực nhé.

Xuân Đào chúm chím cười. Cách cười hay điệu điệu rất con gái của cô khác hẳn tích cách ngang bướng đầy nam tính của Việt Cơ khiến Tiến thích thú. Anh nhận ra Đào là một cô gái dịu dàng, biết quan tâm tới người khác và rất hợp với anh. Ở bên Đào, Tiến thấy tâm trí thật thoải mái, chớ không như khi ở cạnh Việt Cơ.

Tiến vội xua khỏi đầu ý tưởng so sánh vừa rồi bằng cách bưng tách cà phê lên uống một ngụm.

- Đào vẫn chưa nói ra cảm nghĩ của mình đấy.

Xuân Đào hơi màu mè:

- Thật tuyệt.

- Về mặt nào?

- Về khung cảnh và đối tượng. Em không bao giờ nghĩ sẽ được hưởng những giây phút thần tiên thế này bên một người mình hoàn toàn tin tưởng.

Tiến tủm tỉm cười vì cách nói của Đào. Cô phụng phịu:

- Sao lại cười em?

Tiến chớp mắt với cái liếc của Đào. Anh nói trở đi:

- À không! Tôi đang nghĩ tới công việc.

- Việc gì? Em biết có được không?

Tiến lờ miệng đành nói đại:

- Chuyện công ty Vĩnh Hưng ấy mà.

Xuân Đào gật gù:

- À! Công ty ấy sắp có giám đốc mới.

Tiến sửng sốt:

- Sao em biết?

Đào chép miệng:

- Biết. Đó cũng là nguyên nhân khiến chú Danh và anh Văn xích mích với nhau trong bữa ăn tối cách đây mấy hôm.

Tiến bần khoản:

- Hai người đã nói gì?

Đào nhún vai:

- Nhiều thứ lắm. Nhưng chú ấy nổi giận khi anh Văn đề cập tới anh.

Tiến kêu lên:

- Sao có cả anh nữa?

Đào ngập ngừng:

- Em nghĩ tất cả cũng vì lòng đố kỵ mà ra.

- Nhưng tôi đã làm gì để bị ganh ghét?

- Người ta ngồi một chỗ cũng bị ghét như thường. Huống chi anh là người năng nổ, có tài. Anh Văn thật quá đáng khi cố chỉ trích anh trước mặt chú Danh và Việt Cơ.

Im lặng một chút như để dò xét thái độ của Tiến, rồi Đào nói tiếp:

- Rất may là chú Danh sáng suốt nên mới quát anh ấy, quát đến mức Việt Cơ và thím Thu phải đứng về phía anh để chống đối lại ý tưởng bệnh vục của chú Danh.

Mặt Tiến cau lại:

- Cả Việt Cơ cũng chống đối anh à?

Xuân Đào vội nói:

- Không phải đâu. Tại tình thế lúc đó buộc Cơ phải nói vậy.

Tiến cười gằn:

- Tốt nhất là im lặng. Sao Cơ không chọn cách này?

Đào trả lời yếu ớt:

- Em không biết. Nhưng anh đừng giận Việt Cơ.

Tiến nhếch môi:

- Là đàn ông, tôi đâu nhỏ mọn đến thế. Nhưng những gì vừa được nghe làm tôi đau lòng.

Xuân Đào ray rứt:

- Cũng tại em nhiều chuyện.

- Không liên quan tới em. Từ lâu, tôi vẫn biết Văn ác cảm với mình, bây giờ lại thêm bác Thu nữa. Điều đó cũng dễ hiểu, bác ấy dễ gì tha thứ cho người đã giấu giếm bác ấy.

Giọng Xuân Đào như nghẹn lại:

- Một lần nữa cũng là tại em. Em xin lỗi.

Tiến chống tay dưới cằm:

- Chuyện không muốn cũng đã xảy ra, Đào mang vào người làm chi cho khổ chứ. Thật ra, trong cuộc sống có nhiều việc Đào không hiểu đâu.

Xuân Đào nhìn Tiến dăm dăm:

- Vậy anh nói cho em hiểu đi.

Tiến bật cười:

- Tôi đâu thể kể hết chuyện đời cho Đào nghe được. Ta trở lại vấn đề của công ty Vĩnh Hưng đi. Văn có bật mí gì về tay giám đốc mới ấy không?

- Ảnh nói, tay giám đốc mới ấy còn trẻ và là cháu ruột của ông Vĩnh Hưng.

- Vĩnh Phát à? Chẳng lẽ là hấn? Không lý nào.

Đào vuốt tóc:

- Chú Danh nói rằng: Trẻ người non dạ không đáng quan tâm. Thế Vĩnh Phát có đáng gờm không?

- Nếu là hấn thì chẳng có gì phải lo.

- Còn nếu không phải hấn?

Tiến trầm ngâm:

- Là người Hoa, nhưng giòng họ Vĩnh Hưng có rất ít người. Ông ta chỉ có Vĩnh Phát là cháu bà con cũng xa, ngoài ra đâu còn ai nữa.

Đào bỗng nói:

- Anh Văn có biết tay Vĩnh Phát này không?

- Tôi không rõ, nhưng chắc là biết.

- Nếu anh Văn biết Vĩnh Phát, em bảo đảm giám đốc mới phải là người khác và người này có thể ảnh đã gặp nên mới đánh giá khá cao trước mặt chú Danh như thế.

Tiến im lặng, nhưng sự bồn chồn lộ hấn trên gương mặt đẹp trai của anh. Gương mặt căng thẳng ấy làm tim Xuân Đào thổn thức khi biết nó không thuộc về mình. Nếu để có được Tiến, cô sẵn lòng làm bất cứ điều gì.

Giọng Tiến chợt vang lên:

- Em có hiểu tại sao Văn lại nêu vấn đề này với bác Danh không?

Đào lắc đầu:

- Em không biết. Nhưng có thể đoán rằng, anh Văn muốn thay đổi để

củng cố lại đội ngũ lãnh đạo của công ty Thanh Danh.

Tiến nhếch mép:

- Hừ! Hắn có quyền đó sao?

Xuân Đào lơ lửng:

- Vì không có quyền, nên anh mới bị chú Danh mắng. Nhưng nếu thím Thu ủng hộ, em nghĩ chuyện này có thể xảy ra lắm. Lúc đó, chức phó giám đốc kinh doanh của anh coi bộ không ổn rồi.

Tiến xoa tay:

- Chuyện đó tôi không lo.

- Thế anh lo chuyện gì?

Tiến xoa cằm:

- Em hỏi làm chi?

Đào trầm giọng:

- Em rất sẵn lòng vì anh.

- Em nên nhớ Văn là người nhà của em đấy.

- Nhưng nếu anh ấy sai, em sẽ xem thường anh. Ví dụ như việc anh chỉ trích anh.

Giọng Tiến êm như ru:

- Cảm ơn em đã bênh vực anh.

Xuân Đào chớp mắt, nhìn thành phố lung linh từ trên cao. Với những người đàn ông háo thắng, gây chia rẽ họ thật dễ dàng. Khi về nhà gặp ông Danh, Văn và cả Việt Cơ, cô sẽ có cách nói sao cho ngôi nhà ấy không lúc nào được bình yên.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần V

Thật khoan khoái, Đào bưng ly nước trái cây lên uống từng ngụm nhỏ. Mãi tới bây giờ, cô mới cảm nhận được mùi vị thơm ngon độc đáo trong cách pha chế của nó.

Có tiền lúc nào cũng sướng. Sau này, chắc chắn Đào sẽ có nhiều tiền. Nhưng dù giàu sang cỡ nào, suốt đời cô vẫn không quên lần đầu tiên vào quán cà phê sang trọng ở độ cao một trăm hai mươi mét so với mặt đất như ngày hôm nay.

Đôi môi mọng hơi trề ra, Đào nói:

- Em phải cảm ơn anh mới đúng.

Tiến nhú mày:

- Về chuyện gì?

- Tất cả những gì anh đã làm vì em từ lần gặp mặt cho đến hôm nay. Ngay cả trong giờ phút tuyệt vời này. Em đang bay trên thiên đàng, anh đừng kéo em xuống trần thế đấy.

Tiến nói trong bồi hồi:

- Anh rất tiếc đã tới giờ. Nếu không, em sẽ về trễ hơn giờ tan học rất nhiều.

Mắt tròn lên thật ngây thơ, Xuân Đào thảng thốt:

- Ôi! Suýt nữa em quên rồi. Lần đầu tiên trong đời em cúp cua để đi chơi đó.

- Vậy anh... tội lỗi quá trời.

Nhìn Tiến bằng ánh mắt ấm áp, Đào thì thầm:

- Em không cho đó là tội đâu. Với em, tất cả những gì thuộc về anh đều hết sức thiêng liêng.

Tiến xúc động vì những lời chân thành đó. Anh lặng lẽ nhìn Đào và nhận ra cô thân thiết với anh hơn Việt Cơ rất nhiều. Anh cần một người phụ nữ

biết chăm sóc, chiều chuộng, biết khích lệ, động viên, chớ không cần một cô gái mới lớn đỏng đảnh, nay giận mai hờn. Anh đã qua cái thời chơi trò cú bắt trong tình yêu như Việt Cơ đang thích thú hiện giờ. Cái anh cần là sự đồng điệu, tiếc rằng anh và Cơ lại không có được nó. Đó đúng là bất hạnh, thật là bất hạnh. Và lẽ ra anh không nên tỏ tình với Việt Cơ sớm như vậy. Lòng Tiến vừa nặng nề tiếc nuối, vừa ray rứt buồn bã vì những mâu thuẫn trong lòng.

Anh dịu dàng nhắc lại lần nữa:

- Chúng ta về thôi.

Xuân Đào ngoan ngoãn gạt đầu rồi đưa tay cho Tiến nắm. Hai người như một đôi tình nhân dắt nhau vào thang máy. Có lẽ vì không quen sự thay đổi môi trường, nên khi từ thang máy đi ra, Xuân Đào bị choáng.

Cô như muốn té vào người Tiến, khiến anh phải ôm cô trong tay, giọng lo lắng:

- Sao thế?

Đào nhắm mắt lại:

- Em hơi mệt một chút, nhưng sẽ khỏi ngay. Có lẽ tại từ cao xuống thấp đột ngột, chịu không nổi.

Tiến để mặc Đào tựa vào người mình, lòng dậy lên sự thương cảm kỳ lạ. Trong cái thể xác yếu đuối, nay ốm mai đau này là cả một tâm hồn bao dung, luôn nghĩ tới người khác. Cũng nhờ thế, Đào mới sống với gia đình ông Danh được.

Chưa bao giờ ao ước có Xuân Đào mãnh liệt trong Tiến như lúc này, nhưng cũng chính anh lại lạnh lùng gạt ham muốn đó bằng giọng nói thật khô khan:

- Nếu vậy, anh đón taxi cho em về.

Xuân Đào có vẻ cam phận, cô nói nhỏ:

- Vâng, cảm ơn anh buổi tối đầy ấn tượng này. Cảm ơn anh.

Đợi Xuân Đào lên taxi xong, Tiến đi ngược về bãi gửi xe. Dắt chiếc Su ra, phóng vội về nhà.

Vừa thấy anh, bà Phụng đã gắt:

- Làm gì bỏ cả giờ cơm? Ba mà đi tới đi lui chờ sốt cả ruột kìa.

Nhíu mà, Tiến hỏi:

- Chuyện gì vậy mẹ?

- Ông có nói đâu mà tao biết.

- Vậy ba đâu rồi?

- Trong phòng ấy.

Tiến vội vã đến phòng ba mình và thấy ông đang ngồi ngậm ống pipe trong phòng.

Anh mở đầu bằng câu hỏi quen thuộc:

- Tìm con có chuyện gì không?

Ông Hồng hơi gay gắt:

- Mà đi đâu vậy?

Tiến gãi đầu:

- Uống cà phê với bạn bè và nghe ngóng đôi ba điều.

Ông Hồng dịu xuống:

- Mà nghe được gì?

Tiến trả lời nhát gừng:

- Thì cũng xoay quanh vấn đề công ty Vĩnh Hưng có giám đốc mới, nhưng còn chưa biết là ai.

- Còn gì nữa không?

- Dạ, hết rồi.

Ông Hồng hỏi:

- Thế mà không nghi gì về chuyện ông Danh sắp thành lập một công ty phụ cho thằng Văn đứng ra điều hành mọi thứ à?

Vừa ngồi xuống ghế, Tiến đã nhồm lên sừng sốt:

- Có chuyện này nữa sao? Ba nghe từ đâu vậy?

Ông Hồng nhếch môi:

- Lão Danh nhờ tụi bên tư vấn tính toán hộ, và tụi nó bắt mí với ba.

Tiến ngọ ngoậy một cách bức bối:

- Cũng tốt. Nếu thằng Văn có khả năng, cứ để nó làm. Con sẽ lo toàn bộ bên này mà không bị nó cản mũi.

Ông Hồng gõ gõ ống pipe trong tay:

- Mà chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi sao? Hừ! Làm việc lãnh lương sao bằng làm việc cho chính bản thân mình. Có lẽ đã tới lúc mà xin cưới Việt Cơ rồi.

Tiến hơi giật mình vì câu nói sau cùng của ba mình. Anh kêu lên:

- Ôi! Con bé ấy còn trẻ con lắm ba à.

Ông Hồng cao giọng:

- Cầu cho Việt Cơ cứ trẻ con mãi. Nếu là một người đàn bà quá khôn ngoan, nó sẽ chõ mũi vào công việc của chồng. Điều đó bất lợi cho ai phải vươn lên bằng thực lực của gia đình vợ.

Thấy Tiến ngồi gục đầu xuống, ông nói tiếp:

- Có lẽ ba thực tế đến mức "trần tục" nhưng đó là đoạn đường con phải bước qua để tiếp cận mục đích. Cổ phần của mình ít, công sức mình đổ ra bao nhiêu cũng chỉ làm lợi cho kẻ khác. Vậy tại sao mình không tìm cơ hội để làm lợi cho mình? Việt Cơ chính là cơ hội đó. Nó yêu con và khờ khạo để con có thể lèo lái nó trong mọi vấn đề. Chỉ cần con chiều chuộng nó là có tất cả.

Có thật Việt Cơ khờ khạo như ba vừa nói không, hay cô vẫn có những cái khôn lỏi đáng nể? Những cái bị đánh giá là khờ khạo chẳng qua vì cô không quan tâm, nếu Việt Cơ chú ý đến chuyện làm ăn, Tiến tin chắc cô cũng sắc sảo không thua gì Văn hay Xuân Đào. Suy cho cùng, tại Việt Cơ còn ham chơi.

Giọng ông Hồng vang lên phá tan suy nghĩ của Tiến:

- Ba sẽ bảo mẹ mà sang nói chuyện với vợ chồng ông Danh. Ít ra cũng làm đám hỏi cái đã. Bác Danh đánh giá khả năng mày rất cao. Khi làm con rể, mọi thứ sẽ khác đi.

Tiến thở dài:

- Vâng, khi là rể, mọi thứ sẽ khác đi. Nhưng chắc gì Việt Cơ chịu đeo gông vào cổ sớm như vậy.

Ông Hồng bật cười:

- Chuyện đó mẹ mày sẽ lo.

Khoan khoái rít một hơi thuốc, ông Hồng bảo:

- Bây giờ trở lại vấn đề công ty Vĩnh Hưng. Cho dù giám đốc của nó là ai

thì điều quan trọng con cần nắm vẫn là thị trường của nó. Tiếp tục quan hệ tốt với Vĩnh Phát. Nếu hẳn có lợi, hẳn sẽ lên chủ nhường hợp đồng cho chúng ta. Đây là những áp phe ngon ăn mà ông Danh cũng không biết, vậy tội gì mình không tiếp tục?

Tiến ngần ngừ:

- Có lẽ chúng ta chờ xem giám đốc mới của Vĩnh Hưng thế nào, có chơi được hay không đã. Còn chuyện đàm hỏi, con nghĩ nên để từ từ.

Ông Hồng nhấn mạnh:

- Chuyện đó tiến hành càng sớm, càng có lợi cho địa vị của con sau này.

Tiến gục đầu vào tay:

- Con mệt mỏi với tất cả những sự tính toán về tình yêu, về công danh, sự nghiệp. Con chỉ muốn sống yên ổn, bình thường như những người khác.

Ông Hồng cười nhạt:

- Thì cạp đất mà ăn. Ngôi nhà này cao ba tầng, nhưng do tiền của chú mày ở Mỹ gửi về xây, chớ không phải tiền của tao. Mày phải tự lo, con ạ. Cha mẹ già rồi, chẳng còn khả năng đâu.

Tiến không nói lời nào, anh lặng lẽ về phòng riêng. Ra đứng ngoài ban công, anh đốt thuốc. Chính nơi đây, anh đã tỏ tình với Việt Cơ. Nhưng bây giờ đứng đây, anh lại thấy lòng dửng dưng vô cảm. Có cố cách mấy, anh cũng không tập trung suy nghĩ được vào Việt Cơ. Trái lại, hình bóng Xuân Đào cứ lẩn khuất mãi trong Tiến. Anh đã thay đổi, dù không hề muốn chút nào.

Ngước mặt lên cao, Tiến nhìn mảnh trăng lưỡi liềm mỏng manh, cô độc treo chênh chếch một góc trời rồi thở dài.

Tình yêu thì không thể thiếu được, nhưng với anh, nếu đem so sánh với danh lợi, tình yêu chỉ giữ nổi vị thứ yếu. Mà để có danh lợi, Tiến sẵn sàng đánh đổi trái tim mình.

Rời khỏi văn phòng, Trung dắt chiếc xe honda sáu bảy ma chê quý hờn của mình ra cổng công ty. Đưa tay chào người bảo vệ, anh hăm hờ phóng xe trên đường đã bắt đầu vắng.

Cả tháng nay, Trung thường xuyên đi sớm về trễ, trưa quên cả giờ cơm mà

không hay. Cái công việc trước đây anh nhất định từ chối đã lôi cuốn anh mãnh liệt. Anh bắt đầu xem nó là một phần máu thịt của mình, sự sống còn của công ty là sự sống của mình.

Bất giác, Trung nhếch môi cười. Điều đó cũng dễ hiểu, vì dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn là người thừa kế hợp pháp duy nhất của ông Vĩnh Hưng. Giòng máu người đam mê công việc dĩ nhiên vẫn chảy trong thân thể của anh. Cái thân thể mà khi mới tượng hình, ông đã buộc mẹ Trung phải phá bỏ nó đi.

Ôi! Càng nghĩ Trung càng thấy thương mẹ. Giờ này, chắc bà bắt đầu ngóng Trung rồi. Nhưng anh chưa về ngay được đâu. Anh có một cái hẹn với người bạn cũ và dù thế nào chăng nữa Trung cũng phải gặp anh ta rồi mới về nhà được.

Gởi xe, đẩy cửa quán cà phê Trung bước vào, chọn bàn và nhận ra mình vừa ngồi đúng vị trí mà lần trước Tiến và Việt Cơ đã ngồi. Nghe Vĩnh Phát nói hai người sắp tổ chức đám hỏi, tự dưng anh thấy tiếc tiếc mà không hiểu tiếc cho ai. Tiếc một cô gái sắp phải... theo chồng bỏ cuộc chơi, hay tiếc cho mình gặp người ta quá trễ?

Trung khẽ lắc đầu vì ý nghĩ vớ vẩn vừa thoáng qua trong hồn. Anh nhìn đồng hồ, rồi nhìn cánh cửa với vẻ sốt ruột của một người xem thời gian là tiền bạc.

Cửa xịch mở, nhưng khách này không phải là Bửu, bạn của anh mà là Tiến. Chẳng lẽ Trung sắp gặp Việt Cơ lần nữa? Tò mò, Trung nhìn mái tóc dài óng ả đang khép nép tựa vào người Tiến, lòng anh chợt dâng lên niềm phấn uất kỳ lạ. Anh không phải là Việt Cơ, nhưng lại thấy bị tổn thương sâu sắc, khi nhận thực rõ ràng là gã đàn ông kia đang lừa dối người vợ sắp cưới của gã để âu yếm đi bên một cô gái khác. Tệ hại nhất là cô gái ấy không mang dáng vẻ của một ả giang hồ. Trái lại, cô ta y như một tiểu thư khuê môn bất xuất mới chết chứ.

Hai người kéo ghế, ngồi khuất vào một góc hơi tối như sợ bị người quen nhìn thấy. Thái độ e ấp, rụt rè đúng tỏng là của những kẻ ăn vụng rồi.

Trung xốn xang nghĩ tới Việt Cơ. Lần trước gặp cô và Tiến ở đây, trực giác cho Trung biết giữa hai người không ổn. Nhưng khi nghe hai người

sắp làm đám hỏi, anh lại cho rằng sự phán đoán của mình sai lầm. Bây giờ, anh có quyền tin vào trực giác của mình rồi.

Bề ngoài cô gái này khác hẳn Việt Cơ. Chỉ nội mái tóc dài tha thướt, không cột mà thả lỏng và được vén khéo qua một bên trông vừa lả lơi, vừa đầy nữ tính cũng đủ nói lên tính cách của cô ta. Cô gái này không hiền như cái hình thức bên ngoài được cô làm ra vẻ hiền đâu.

Tội nghiệp cho Việt Cơ ngổ ngáo. Nếu có sự tranh giành, chắc cô công chúa A muối của anh sẽ thua ngay từ đầu. Lòng Trung lại bồn chồn khi tưởng tượng ra gương mặt trẻ con nhưng phách lối của Việt Cơ. Gương mặt ấy mà đầm đìa nước mắt, chắc trông tội lắm.

Đang mãi nghĩ chuyện người khác, Trung giật nảy người vì bị vỗ mạnh vào vai.

Bừu hề hà ngòi xuống:

- Xin lỗi đã bắt mày chờ. Đừng phiền nha.

Trung hóm hỉnh:

- Ở đây cũng có nhiều mục để nhìn, tao chẳng phiền muộn gì đâu.

Bừu hất hàm:

- Sao? Tìm tao chi vậy?

Trung vào đề ngay:

- Công ty tao đang làm cần một kỹ sư giỏi như mày. Lương cao, kèm theo nhiều ưu đãi. Mày nghĩ sao?

Bừu xoa cằm:

- Lẽ nào điều kiện ngon như vậy mà không ai vào để mày phải đi tìm tao?

- Chỗ nào thì cũng đầy ắp người, nhưng người giỏi đâu bao giờ sợ mất vị trí lãnh đạo. Nếu mày về, chức phó giám đốc kinh doanh mày sẽ giữ.

Bừu bật cười:

- Đề nghị thật hấp dẫn. Nhưng đó là công ty nào vậy?

Trung từ tốn:

- Công ty Vĩnh Hưng. Cũng có chút tiếng tăm trên thương trường, phải không?

Bừu ngậm ngừng:

- Nghe nói giám đốc công ty Vĩnh Hưng "hắc" lắm. Tuy bị bán thân bất

toại ông ta vẫn điều hành công ty răm rắp. Ông nổi tiếng độc đoán. Làm việc với mấy cha già gần chết mà còn tham quyền cố vị, tao không thích.

Trung vỗ vai Bửu:

- Mà mày không làm việc với ông ta đâu mà lo.

Bửu bỗng nói:

- Tao muốn biết chi tiết hơn về công việc, cũng như lương và quyền lợi của tao.

Trung liền hào hứng giải thích vai trò, cương vị, trách nhiệm của chức vụ mà Bửu sẽ nhận, nếu làm ở công ty Vĩnh Hưng.

Sau một thời gian im lặng khá lâu, Bửu lên tiếng:

- Mà mày thừa biết tánh tao vừa nóng, vừa thẳng. Bởi vậy, tao chẳng làm được đâu lâu. Đúng là dạo này tao chưa tìm ra việc thích hợp, nhưng tao vẫn không hứng thú với công ty Vĩnh Hưng.

Trung hạ giọng:

- Tại sao? Mà mày có thể nói cho tao biết không?

Bửu nói:

- Nói thật, tao vác mảnh bẻ chạy đi xin việc hầu như gần hết các công ty, xí nghiệp thuộc thành phố, nên tao cũng nghe ngóng được đôi điều. Công nhân của ông Vĩnh Hưng rên ông chủ như bọng.

Trung vội hỏi:

- Họ rên về vấn đề gì?

- Lương bổng, giờ làm việc, chế độ khen thưởng, nghỉ bệnh, vv... Họ bảo ông ta bóc lột sức lao động nên mới bị trời phạt năm một chỗ. Chẳng lẽ mày không đồng cảm với họ.

Trung ngập ngừng:

- Tao cũng mới vào làm việc nên đúng là không nghe gì hết.

Bửu tò mò:

- Mà mày phụ trách công việc gì vậy?

Trung nghiêm giọng:

- Không dối, cũng không giấu mày, tao đang tập sự để thế chỗ của ông Vĩnh Hưng.

Bửu bật cười:

- Đúng là hoang tưởng. Mà có "hâm" không vậy, thẳng tưng?

Trung vẫn bình thản:

- Tao biết thế nào mà cũng cho rằng tao nổ. Tội mình là bạn từ thời phổ thông, nhưng có nhiều cái mà chưa biết về tao đâu. Mẹ tao là con gái duy nhất của ông Vĩnh Hưng đấy.

Hơi nhóm người lên, Bửu buột miệng:

- Bác gái... à! Đúng, bác gái là người Hoa. Nhưng tại sao gia đình mà lại sống khổ như vậy?

Trung uống một hớp cà phê, giọng trầm xuống:

- Ngày xưa, ông Vĩnh Hưng không chấp nhận ba tao, nên đã từ người con gái duy nhất của mình. Sau hai mươi mấy năm, ông ấy đã nghĩ khác.

Bửu cười nửa miệng:

- Phải nói là sau trận chết đi sống lại rồi nằm một chỗ. Ông mới nghĩ lại. Nhưng suy cho cùng, cũng là nghĩ cho bản thân ông.

Trung trầm ngâm:

- Lẽ ra tao không về công ty Vĩnh Hưng, dù ông ấy đã đưa ra đề nghị này cách đây nửa năm. Nhưng nghĩ tới mẹ mình, tao không đành. Khi bỏ nhà theo ba tao, bà đã tự cho mình là đứa con bất hiếu. Tao không muốn tới cuối đời, mẹ tao vẫn phải sống trong ân hận.

Bửu nheo nheo mắt:

- Việc mà làm không có gì sai.

- Nhưng tao vẫn chưa mở miệng gọi được tiếng ông ngoại.

- Tại sao? Mà mặc cảm à?

Trung nói:

- Trong công ty, ngoài Vĩnh Phát ra, không ai biết quan hệ giữa tao và ông Vĩnh Hưng. Mọi người chỉ nghĩ tao được mướn về để điều hành công ty và được trả lương khá cao. Tao mặc cảm vì ông ngoại mình là giám đốc và bây giờ truyền ngôi lại cho mình.

Bửu kêu lên:

- Mặc cảm gì... lằng nhách vậy? Có cả tỷ người muốn được một ông ngoại như mà đang có.

Trung xoa cằm:

- Tao biết. Nhưng tao muốn khẳng định khả năng của mình.

- Điều đó đâu có ảnh hưởng tới việc mày là con cháu ai. Hình như mày lần thân rồi.

Trung bỗng chuyển vấn đề:

- Mày về làm việc cho công ty Vĩnh Hưng chứ?

- Để tao suy nghĩ lại đã.

Trung nài nỉ:

- Coi như mày giúp tao mà.

Bừu thẳng thắn:

- Nếu về đó là vì tao nghĩ tới bác gái chứ không phải vì mày đâu.

Trung hớn hờ:

- Vậy là khỏe rồi. Có mày giúp, tao sẽ chấn chỉnh lại công ty. Nó đang trên đà tuột dốc đấy.

Bừu trầm trồ:

- Khá lắm. Mới về mà mày đã nhận ra điều tệ hại rồi đó. Mày sẽ gánh hậu quả cuộc điều khiển từ xa một công ty lớn của ông Vĩnh Hưng đến mức oằn oại hai vai.

Đang nói, Bừu bỗng ngừng, mắt nhú lại, anh lẩm bẫm:

- Quái! Cái thằng này chơi trò gì vậy kìa. Mày biết thằng Tiến, phó giám đốc của công ty Thành Danh không?

Trung ngắc ngứ:

- Biết. Nhưng không quen. Hẳn thế nào?

Giọng Bừu có vẻ phân nộ:

- Sắp hỏi cưới Việt Cơ, nhưng lại cặp kè với Xuân Đào. Đúng là đểu.

Trung sững sốt:

- Mày biết cô gái đang cặp kè với hẳn à?

Gật đầu, Bừu xác nhận:

- Biết chứ. Xuân Đào là con gái của một người bạn của ông Danh, đã mồ côi cả cha lẫn mẹ. Cô ta mới được ông Danh mang về nhà ở chung vài ba tháng gì đó.

Trung liếm môi:

- Mày có vẻ rành về họ quá nhỉ?

Bửu hơi khoác lác:

- Tao rành về mọi thứ, mọi người, chớ không chỉ riêng họ.

Hất mặt lên. Trung thách thức:

- Vậy mà bắt mí về họ đi.

Mắt ngời lên tia ranh ma, Bửu hỏi:

- Họ nào? Đàn ông hay đàn bà trong gia đình đó.

Trung cao giọng:

- Tất cả. Công ty Thành Danh là đối thủ của công ty Vĩnh Hưng mà. Tao cần phải nắm đối thủ của mình trong tay chứ.

Bửu nhún vai:

- Tao không phải internet đâu mà mà định truy tìm dữ liệu.

Rồi anh thẳng thừng:

- Mà biết Việt Cơ à?

Trung âm ừ:

- Ờ. Cũng từng trò chuyện một đôi lần. Cô ấy dễ thương chớ. Không hiểu sao gã kia lại chơi trò bắt cá hai tay?

Bửu không giấu sự khinh bỉ:

- Cái thằng đào mỏ. Bộ nó định đào cả mỏ tiền lẫn mỏ tình của nhà ông Danh sao ấy mà. Tao phải cho thằng Văn biết mới được.

Trung tò mò:

- Văn là ai vậy?

- Là con trai lớn của ông Danh, là bạn tao. Văn mới tu nghiệp ở nước ngoài về. Chuyên môn rất giỏi, nhưng trong kinh doanh hơi ngờ nghệch. Bởi vậy, ông Danh mới tin nhiệm Tiến hơn con trai mình.

- Tiến là người thế nào?

Bửu hất hàm:

- Mà cứ nhìn sẽ biết chứ gì.

Trung liếc về phía góc quán và thấy Tiến đang mê mải thì thầm bên tai cô gái tóc dài. Trông hai người đúng là một đôi tình nhân đắm đuối quên cả trời đất chung quanh.

Giọng Bửu vang lên:

- Xuân Đào trông quyến rũ và đàn bà hơn Việt Cơ nhiều. Hào ngọt như

Tiến bị đốn ngã là phải.

Trung bất bình:

- Vậy tại sao hân không cưới cô ta?
- Chuyện đó, tao không biết.
- Chỉ tội cho Việt Cơ có một người chồng tồi, một người đang mang ơn mà lại bất nghĩa.

Bửu bỗng khoan dung:

- Đừng vội mắng. Biết đâu họ cũng có nỗi khổ nào đó.

Trung nhún vai làm thinh. Đúng là vậy rồi anh nóng chuyện của người khác. Bửu nhìn đồng hồ:

- Nếu không có gì, tao về trước à.

Trung vội hỏi:

- Chừng nào mà bắt đầu làm việc.

Bửu ồm ờ:

- Tao vẫn chưa quyết định mà. Nhưng dù làm hay không, thứ hai tao sẽ trả lời.

Trung lắc đầu nhìn theo cái dáng ngang tàng của Bửu, rồi cô đơn ngồi một mình. Anh lầm lì uống hết tách cà phê và đứng lên. Trong khi Tiến vẫn còn ngồi lại với người tình.

Tự nhiên Trung muốn đi vòng vòng, anh phóng xe tới góc phố, nơi lần đó anh đã đưa Việt Cơ về. Trong những ngôi nhà đấy, có một ngôi nhà của gia đình cô. Giờ này cô đang làm gì? Có đang chờ Tiến ghé không?

Trung thật lẫn thẫn khi bỗng dừng thương vay khóc mướn, lo chuyện đầu đầu của người lạ. Đang nhếch môi cười một mình, Trung suýt la lên khi thấy cái dáng quen quen đang thơ thẩn trên vỉa hè.

Tấp xe vào thật nhanh, Trung gọi:

- Việt Cơ!

Cô gái quay lại, giọng như reo lên:

- Là chú à? May quá, tôi đang buồn muốn chết đây.

Trung phấn khởi:

- Vậy thì lên xe, tôi sẽ chở Cơ tới những chỗ không dành cho người

buồn.

Không ngần ngại, Cơ ngồi lên yên sau chiếc sáu bảy. Trung cho xe chạy từ từ hướng Sài Gòn.

Việt Cơ thắc mắc:

- Ủa! Không vào chợ lớn à?

Trung cười cười:

- Nếu Cơ thích được gọi là A Muối, tôi sẽ quay xe lại tức thì.

Cơ khoát tay:

- A Muối hả? Tới luôn, bác tài.

Trung lắc đầu:

- Công chúa cũng biết dùng từ giang hồ nữa sao? Khó nghe lắm, A Muối

a.

Việt Cơ hậm hực:

- Tôi chán bị lên lớp nên mới lang thang đi bụi cho khuây khỏa. Ai ngờ lại gặp chú. Mệt!

Trung nói:

- Dịu dàng, nữ tính vẫn là điểm mạnh của phụ nữ.

Bữa môi, Việt Cơ cãi:

- Nhưng đâu phải tất cả phụ nữ đều dịu dàng. Tôi là đại diện cho số phụ nữ còn lại đấy.

Trung dài giọng:

- Quan trọng là anh chàng của cô thích loại phụ nữ nào kìa?

Hất mặt đầy chủ quan, Cơ nói:

- Đương nhiên là thích loại phụ nữ như tôi rồi.

- Vậy sao cô lại bị lên lớp?

Việt Cơ phản ứng:

- Tôi có nói là bị Tiến lên lớp đâu. Chú nhiều chuyện quá, Ngẫu Chấy à.

Trung có vẻ thích thú vì cái tên Ngẫu Chấy được Việt Cơ cố tình kéo dài ra một cách khiêu khích.

Trung buột miệng:

- Tôi không nghĩ tối nay sẽ gặp được cô.

Việt Cơ cắc cớ:

- Vậy là chú từng mong sẽ gặp lại tôi à?

- Khách sộp mà. Tôi gì không mong chứ?

- Nhưng lần này chú đừng hòng chặt đẹp. Tôi chỉ có mười ngàn thôi.

Đúng giá phải không?

Trung bảo:

- Vẫn còn thừa hai ngàn. Lần trước là cô ra giá để tôi chặt. Mà tôi cũng nói rồi, bán nỗi buồn, mua niềm vui thì đừng sợ tổn tiền.

Hơi nghiêng đầu ra sau, Trung hỏi:

- Tối nay cô lại buồn chuyện gì? Cứ tự nhiên trút bỏ, tôi không tính thành tiền đâu. Đã vậy, tôi sẽ bao cô một chiều nhẹ nhẹ như bột chiên chẳng hạn. Không từ chối chứ A Muối?

Việt Cơ chép miệng:

- Chắc là không. Vì tôi vẫn chưa ăn cơm.

Giọng Trung hài hước:

- Sao vậy? Định giữ eo hả? Nếu thế thì không nên, vì trông cô đã giống các siêu người mẫu lắm rồi.

Tiếng Việt Cơ chột khăn đi:

- Tôi đâu giữ eo giữ co gì. Nhưng ngồi vào bàn, ăn không vô. Tôi ghét thói phô trương cũng như giả dối. Vậy mà ngày nào cũng phải... đựng.

Trung nhỏ nhẹ gợi chuyện:

- Trên bàn ăn chắc chắn chỉ có người nhà. Lẽ nào Cơ vẫn chưa quen?

- Chú không hiểu đâu.

Trung ân cần:

- Nếu Cơ giải thích, tôi sẽ cố gắng để hiểu.

Cơ hơi khựng lại, rồi cô bối rối:

- Tại sao tôi phải giải thích với một người lạ như chú? Đúng là điên khùng.

Trung lắc đầu:

- Khi những người thân nhất không hiểu mình, đi tìm sự thông cảm, sự an ủi của người lạ đâu có gì sai. Cơ không biết đó thôi, hằng ngày, hằng đêm, thậm chí hằng giờ, hằng phút vẫn có người gọi điện tới các chuyên gia tâm lý để được tư vấn về những chuyện riêng tư. Qua điện thoại, họ kể lẽ rồi

khóc lóc, than thân trách phận, nói hết những chuyện thầm kín nhất của mình, dù họ chẳng biết người đang nghe điện thoại là ai, như thế nào.

- Rất tiếc chú không phải chuyên gia tâm lý.

Trung lấp lửng:

- Điều đó còn chưa chắc.

Việt Cơ buột miệng:

- Vậy chú là ai hả Ngầu Chấy?

- Tài xế... À! Không. Dân xe ôm.

- Nhưng ngoài nghề chạy xe ôm, chú còn làm gì khác?

Không trả lời Cơ, Trung hỏi vặn lại:

- Sao Cơ lại quan tâm đến tôi thế?

Cơ nói:

- Tò mò là bản chất của con gái mà.

Trung dừng chiếc sáu bảy trước một xe bán bột chiên bên lề đường. Kéo cho Việt Cơ chiếc ghế thấp, Trung giơ tay gọi:

- Hai đĩa đặc biệt, một nhiều ớt ngen.

Cơ thắc mắc:

- Sao không nói tiếng Hoa?

Trung thản nhiên:

- Vì người bán là người Việt, cần gì phải sử dụng ngoại ngữ.

- Thế chú người Việt hay người Hoa?

Trung lắc đầu:

- Hỏi nhiều quá, làm sao tôi trả lời kịp.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần VI

Việt Cơ chống tay làm thình. Thái độ hờn dỗi của cô khiến Trung buồn cười. Chắc hẳn Tiến đã ngán ngẩm chuyện dở dành cô nàng đồng đánh này, nên mới tìm vui bên người khác. Anh ta là người thích được quan tâm, chứ không thích quan tâm tới kẻ khác. Nếu Trung nhận xét đúng thì giữa Việt Cơ và Tiến chắc chắn chiến tranh xảy ra liên tục. Vậy tại sao họ còn tiến tới hôn nhân? Có khi nào cuộc hôn nhân này một cuộc hôn nhân... kinh tế mà kẻ có lợi là Tiến không?

Anh bỗng buột miệng, nhắc lại:

- Đang "buồn muốn chết" vì giận người yêu à?

Cơ lắc đầu, giọng đều đều:

- Đạo này không giận nữa. Nhưng cái không khí hòa bình ấy giả tạo làm tôi phát sợ.

- Hai người sắp tổ chức lễ hỏi. Trước biến cố trọng đại của đời người, ai cũng thấy sợ hết.

Cô tròn xoe mắt:

- Sao chú biết?

- Tôi nghe Vĩnh Phát nói. Phát là bạn thân của Tiến mà.

- Vậy chú là gì của Phát?

Nhếch môi đầy vẻ chán chường, Trung bảo:

- Bà con. Tôi đang nhờ Vĩnh Phát xin cho một chỗ làm trong công ty của anh ta, nhưng coi bộ không xong rồi.

Việt Cơ tò mò:

- Chú xin làm việc gì?

Nhún vai, Trung nói:

- Người ta phân gì thì làm đó. Ban ngày có một chỗ làm ổn định, ban đêm chạy thêm vài "cuốc" vẫn dễ sống hơn.

Việt Cơ ái ngại:

- Chắc chú nặng gánh gia đình lắm?

- Sao lại nghĩ vậy?

- Bộ không đúng sao?

Trung vuốt mái tóc bờm xờm vì gió:

- Là đàn ông, ai cũng có trách nhiệm với gia đình. Tôi còn một bà mẹ, tâm nguyện của tôi là làm bất cứ chuyện gì để mẹ được sung sướng.

Việt Cơ trầm trồ:

- Chú đúng là... hiếu tử.

Đẩy đĩa bột chiên thơm phức, nóng hổi về phía Cơ, Trung ân cần:

- Ở đây không có sự phô trương giả dối nào cả, hy vọng Cơ sẽ ngon miệng. À! Phần này tôi đãi nhen. Coi như mừng tái ngộ.

Rồi anh đổi giọng:

- Mà nè! Đừng gọi tôi là chú nữa. Được không? Tôi đâu có quá "đát" dữ vậy.

Cười tủm tỉm, Cơ lắc đầu:

- Không. Chú đây là chú... Chệt ấy.

Trung kêu lên với tất cả bất bình:

- Trời! Tôi tên là Trần Việt Trung đảng hoàng. Chệt đâu mà Chệt.

- Anh không tự giới thiệu, ai mà biết.

- Khi giới thiệu mình với một người, tôi luôn nghĩ sẽ thiết lập một mối quan hệ tốt với họ. Việt Cơ thấy sao?

Việt Cơ đốp chát:

- Thấy anh rất mồm mép.

Trung chép miệng than:

- Chết chưa! Tôi đang thật tình đó.

Cơ hơi khiêu khích:

- Nếu vậy, chúng ta sẽ thiết lập quan hệ gì đây?

Trung thủng thỉnh hỏi:

- Cơ biết bài "Giọt nắng bên thềm" không? Trong đó có một câu "Khi buồn em hãy đến chơi nhà tôi..." Với Cơ thì phải nói rằng: "Khi buồn, xin hãy mau tìm tôi". Tôi thích chia sẻ với người khác.

Xuýt xoa vì ớt cay, Việt Cơ mĩa mai:

- Anh rãnh rỗi vậy sao?

- Tất nhiên tôi không có nhiều thời gian để dành cho mọi người, nhưng với riêng Cơ thì tôi rất sẵn sàng.

Môi bĩu ra, Cơ chua ngoa:

- Khéo tán nhĩ. Nhưng tôi không ngốc đâu.

Gật gù, Trung hỏi:

- Trái lại, Cơ thông mình và thẳng thắn. Tính của Cơ lại ngang ngược như con trai. Đây là những ưu điểm của một người bạn, chứ không phải của một người yêu.

Mặt Cơ xụ xuống:

- Anh muốn ám chỉ cái gì?

Trung nhấn mạnh:

- Đến cái... nỗi buồn muốn chết của Cơ. Hiếm thấy một cô gái đang yêu, sắp cưới vì tình yêu cứ mãi than buồn, cứ mãi lang thang một mình, trong khi người yêu chẳng biết trôi dạt về đâu, với ai.

Nhìn Trung trân trối, Việt Cơ ấp úng:

- Anh... anh...

Rồi cô làm thình, tiếp tục ăn. Giọng Trung lại tài lanh vang lên:

- Người ta thường ngâm nga:

"Em về điểm phấn tô son lại

Ngạo ngễ nhân gian một nụ cười"

Theo ý tôi, Việt Cơ cũng nên điểm phấn tô son, nhưng không nên ngạo ngễ nhân gian mà nên yếu điệu thực nữ cho vừa lòng anh chàng. Người đàn ông nào chẳng thích có cô vợ dịu dàng, thùy mị chứ.

Việt Cơ phớt lờ những lời của Trung :

- Cay quá. Anh có cho uống nước không vậy?

- Đương nhiên là có. Nhưng Cơ nghĩ sao về những lời tôi vừa nói?

Vừa le lưỡi, Việt Cơ vừa lầu bầu:

- Tôi nghĩ là anh độc miệng.

Trung trầm giọng:

- Còn tôi lại nghĩ Cơ đang chối bỏ cái gì đó, nhưng nó vẫn đang xảy ra.

Mặt tái đi, Cơ đứng bật dậy:

- Chờ tôi về!

- Không uống nước sao?

Cơ cộc lốc:

- Không!

Dứt lời, cô ngưng nguẩy bước xuống lề đường, mặt hất lên trời, trông thật ghét.

Trung trả tiền rồi đập máy. Chiếc xe trở chứng không chịu nổ, anh đành xắn tay áo, tháo bu-gi chùi chùi, cạo cạo. Việt Cơ ngồi bó gối nhìn anh trong thình lạng.

Rõ ràng anh chàng này có nhiều điểm bí ẩn mà Cơ vẫn tò mò muốn khám phá. Nhất là cách nói lấp lửng của anh ta mới khiến cô khó chịu làm sao.

Cơ có cảm giác anh ta hiểu rõ về mình, về những phiền muộn đang xảy đến với cô, nhưng ngược lại, Cơ chẳng biết tí gì về anh ta cả.

Theo nhận xét của Cơ, Trung là một thanh niên tốt, chịu khó, miệng mồm hơi bép xép, nhưng đó hình như lại là điểm dễ mến của anh ta mới lạ.

Lần đầu gặp Cơ, anh làm cô được khuây khỏa bằng cách nói huyền thuyên đủ chuyện trên đời. Lần gặp thứ hai trong quán cà phê, Trung đã có những nhận xét khó ưa về Tiến, rồi bây giờ anh lại tiếp tục giọng điệu khiêu khích bác bỏ. Thật ra, Trung hàm ý gì chớ?

Lẽ ra, Cơ không nên bốc đồng để Trung chở đi như vậy thêm lần nữa. Chuyện này có thể đến tai Tiến. Trong tình yêu, Tiến không phải là người rộng lượng. Ích kỷ, ghen tuông là bản chất của anh. Cơ đã khổ sở khá nhiều, giận hờn không ít lần, vậy tại sao lúc này vừa nghe lời rủ rê của Trung, cô đã lên xe của anh rồi. Cô đúng là quá dễ dãi với bản thân. Anh không coi cô ra gì cả. Lần trước Cơ cũng phê phán mình và hứa sẽ sửa đổi, thế nhưng cô đã quên, khi nhìn thấy Trung hồn hậu gọi mình. Thật khó biết ở Trung có điểm nào quyến rũ mà Cơ lại đắm ra dễ dãi như vậy?

Việt Cơ nén tiếng thở dài và băng khuâng nghĩ tiếp. Đúng ra, cô rất thanh thản khi ngồi sau lưng Trung. Cái cảm giác ấy không có được với Tiến dù cô yêu anh.

Tình cảm đúng là phức tạp. Cô sắp làm đám hỏi với một người, nhưng vẫn thích đi chơi với người khác, dù biết chắc kết thúc cuộc đi chơi sẽ chẳng tới đâu. Đó có phải là tâm trạng chung của những người sắp lập gia

đình mà còn luyến tiếc thời tự do của mình, nên ngông nghênh quậy một chút không?

Ôi! Cơ không hiểu nổi. Khoảng thời gian này trong tâm trí cô là cả một trời mây thuẩn. Cô thấy rõ mình không vui, thậm chí bồn chồn, lo lắng điều gì đó rất mơ hồ, đầu lúc này Tiến rất mực chiều chuộng Cơ. Cô nói ngang, nói ngược, đòi hỏi ngông cuồng ra sao, anh cũng im lặng nghe theo.

Khi hả hê khoe thành tích đã uốn nắn được Tiến với Thanh Hà, con bé dám trề môi phán:

- Thăng cha Tiến như khúc gỗ kim, mà ục đẹo đã chưa suy suyển, nói gì tới uốn nắn. Chẳng qua lão ấy đang nhường một bước để tiến lên bốn, năm bước. Sau này mà sẽ biết đá, biết vàng.

Chẳng lẽ những lời độc địa của nhỏ Hà làm cô luôn sống trong hoang mang?

Yêu thì phải tin tưởng vào tình yêu của người mình yêu. Với cả hai thứ, niềm tin của Cơ nhợt nhạt, mơ hồ lắm. Nếu vậy, lẽ nào tình yêu của cô dành cho Tiến là sự ngộ nhận?

Giọng Trung vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Cơ :

- Xong rồi. Tôi đưa Cơ về.

Ngồi sau lưng Trung, Cơ bồn chồn với nhiều câu hỏi. Cuối cùng, cô vọt miệng:

- Anh nghĩ gì về tôi?

Trung ậm ừ:

- Tôi đã nhận xét rồi mà.

- Nhưng tôi muốn nghe cụ thể hơn.

- Muốn nghe hay cần nghe? Cần và muốn, Cơ chọn một đi.

Viết Cơ nhăn nhó:

- Anh khó khăn quá.

- Không phải. Với người tự cao, đôi lúc nên như thế mới vừa.

Viết Cơ liếm môi:

- À! Tôi cần biết người ta nghĩ thế nào về mình.

Trung dài dòng:

- Cô là một người mộng du lúc đang thức. Bởi vậy, cô ý thức được mình đang lơ lửng giữa những bức tường chông chênh đầy nguy hiểm, nhưng vẫn đi bừa tới. Cô sẽ té đó.

- Nghĩa là sao? Anh phê phán tôi đã đi rong với anh tối nay à?

- Không phải. Tôi chỉ là một gã chạy xe ôm được khách thuê chờ tới điểm họ muốn, chứ không phải đối tượng được đi lông nhông với Cơ.

Việt Cơ âm ức:

- Tôi vẫn chưa hiểu nổi ý anh.

- Về nhà suy nghĩ rồi sẽ hiểu. Cứ tìm đến tôi như tìm đến một chuyên gia tâm lý.

- Ai biết anh... đỗ ở bến nào mà tìm?

Trung nói:

- Nơi tôi ở trọ có điện thoại, số rất dễ nhớ... Cô chỉ cần nhắn, tôi sẽ xuất hiện ngay ở cột đèn nhà cô.

Việt Cơ càu nhàu:

- Điều anh nghĩ về tôi thật khó chịu. Tôi là người mộng du lúc đang thức à? Vậy ngoài tôi ra, còn ai nữa không?

Trung nhẹ nhàng:

- Chắc chắn Cơ rõ hơn tôi.

Dừng xe ngay cột đèn, Trung bảo:

- Tới nơi rồi. Xin cô mười ngàn.

Đưa tiền cho Trung, Việt Cơ hỏi:

- Thật ra, anh là ai vậy?

Trung tủm tỉm cười:

- Là bạn, nếu Cơ muốn. Chúc ngủ ngon.

Rồi không đợi Cơ thắc mắc thêm câu nào. Trung nhanh nhẹn phóng xe đi.

Thầy quyển sách dày cộm, nặng trĩu những chữ sang một bên, Việt Cơ vươn vai đứng dậy. Thế là hôm nay Tiến không đến đưa cô đi thử áo cưới như tối qua anh đã hứa. Không đến và cũng chẳng gọi điện giải thích lý do, để mặc cô dài cổ chờ. Anh thật là tệ, bảo sao cô đừng giận cho được.

Bước tới tủ lạnh, Cơ lấy một hộp sữa dâu rồi nhấn nha hút từng ngụm.

Cô vẫn không sao đoán được anh đang bận chuyện gì mà dám quên cả cô.

Ném những bực dọc qua một bên, Cơ bước ra sân và ngồi xuống cái ghế đá kê gần bụi hoàng lan thơm ngát.

Mãi cho tới bây giờ, Cơ vẫn không hiểu mình đồng ý lấy Tiến là đúng hay sai. Tình yêu cô dành cho anh là tình yêu ảo hay tình yêu thật.

Có lẽ cô vẫn còn trẻ để tự quyết định vận mệnh của mình. Nhưng nếu cô quyết định sai sao ba mẹ lại tán thành? Trong nhà trừ anh Văn nhún vai cho rằng Tiến quá vội vã, có ai phản đối đâu?

Ý Cơ muốn nói ai là ai chứ? Bỗng dưng trong tâm trí cô lại hiện gương mặt đẹp cùng với mái tóc dài đầy nữ tính của Xuân Đào.

Lâu nay, Cơ vẫn linh cảm Đào là bóng ma xen giữa cô và Tiến. Khi anh ngỏ ý cưới cô, Cơ tưởng mình đã xua được nỗi ám ảnh này, nào ngờ không phải vậy. Càng lúc Cơ càng thắc thỏm với những nghi ngờ, trong khi Tiến tỏ ra hết sức vô tư.

Nếu tính toán, sẽ thấy thời gian Đào và Tiến ở gần nhau nhiều hơn gấp bội lần thời gian anh dành cho Cơ. Ngoài trao đổi công việc ra, họ còn trao đổi những gì nữa? Đã bao nhiêu lâu, câu hỏi này cấu xé trái tim của Cơ rồi?

Những lời lấp lửng như khuyên lơn, như dự báo của Trung đêm nào chợt làm cô lo lắng. Anh ta cứ lặp đi lặp lại vấn đề dẹt dẹt, thùy mị... Nghĩa là sao?

Chắc chắn phải có một nguyên do nào đó, chứ không phải đây là những lời nói suông vô tình.

Tại sao Trung lại bảo Cơ là người mộng du ban ngày? Anh ta còn độc miệng phán rồi cô sẽ té.

Phải chăng Trung muốn ám chỉ điều Cơ nghi ngờ lâu nay?

Vỗ vỗ vào trán vài cái như để xua đi những vẩn vơ trong đầu, Cơ vươn vai, mắt cô chợt chạm vào mấy quyển sách để ở sát mép ghế. Nhíu mày, Cơ cầm lên.

Đó là sách học Anh văn của Đào. Thường ngày cô ta rất kỹ lưỡng, không bạ đâu vứt đó bừa bãi như Cơ, sao hôm nay lại bê bối thế này?

Nhặt quyển sổ bìa đen lên, Cơ buồn tay lật vài ba trang đầu rồi giật mình

xếp lại ngay khi biết đây là nhật ký của Xuân Đào.

Để những quyển sách lại trên ghế.

Cơ chạy vào bếp, hỏi Lý:

- Xuân Đào đâu rồi?

Vừa chiên cá, Lý vừa trả lời:

- Lúc nãy có người gọi điện thoại, cô Đào nghe xong là vội vã đi ngay.

- Cô ấy đi đâu?

- Tôi không biết.

Việt Cơ trở ra sân, cô nhìn quyển nhật ký nằm trên chõng sách với vẻ tò mò, bứt rứt.

Ngần ngừ mãi, cuối cùng Cơ cầm nó lên rồi lật từng trang, từng trang. Quyển nhật ký được viết kể từ ngày Đào vào Sài Gòn. Những trang đầu, Đào dành để thương nhớ người mẹ đã chết, rồi than thân trách phận mình bị sinh ra dưới ngôi sao xấu. Cái giọng văn màu mè lắm lúc sáo rỗng của Đào khiến Cơ buồn cười hơn là thương tâm.

Lật tiếp vài trang nữa, Cơ định bỏ xuống nhưng mắt cô lại đọc thấy chữ Tiến được viết bằng chữ in hoa to cả mặt giấy.

Máu nóng dồn cả lên mặt, Việt Cơ hấp tấp lật sang trang kế bên.

Sài Gòn, Ngày.. Tháng... Năm...

Lẽ ra mình không nên viết sự thật này ra. Nhưng nếu để mãi trong lòng, mình sẽ chết mất.

Đây là lần đầu tiên mình đi chơi với Tiến, mọi việc diễn ra lãng mạn hơn suy nghĩ của mình nhiều. Anh ân cần lo lắng cho mình từng chút. Tay trong tay, mắt trong mắt, hai đứa như quên đi tất cả.

Tiến bảo chưa bao giờ đưa con nhãi ấy tới đây. Anh muốn dành cho mình cảm giác tuyệt vời này, chứ không phải cho nó. Ở chiều cao một trăm hai mươi mét, Cafe - Bar Panorama đúng là thiên đàng của những đôi tình nhân. Sung sướng thay, mình và Tiến lại là một trong những đôi tình nhân hạnh phúc ấy. Anh hứa ngoài mình ra, sẽ không đưa bất kỳ đứa con gái nào tới nơi đây. Điểm hẹn thiêng liêng của tình yêu.

Đêm nay mình nhất định ngủ ngon, trong mơ chắc chắn sẽ gặp lại anh.

Lòng có ray rút chút xíu khi nghĩ tới Việt Cơ. Nhưng mình đâu có lỗi gì khi chính nó tự đánh mất Tiến bằng thói đồng đảng của nó.

Ngày... Tháng... Năm...

Mình tưởng sẽ ngất đi khi nghe chú Danh tuyên bố gia đình Tiến sắp sang xin cưới hỏi Việt Cơ. Thế nhưng không hiểu sao trái tim bệnh hoạn của mình lại can trường chịu đựng nổi cú sốc như sét đánh thế kia. Mình đã thức trắng một đêm.

Sáng vào công ty bằng cái xác không hồn. Trước mặt Tiến, mình cố ra vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng cứ muốn chết cho rồi.

Buổi tối, cúp tiết Anh Văn, hai đứa vào quán cà phê. Giờ thì mình tha hồ giọt vắn giọt dài, còn anh thì tha hồ đổ dành.

Anh bảo sẽ không khi nào có chuyện cưới hỏi với Việt Cơ. Anh bảo mình phải tin anh. Yêu là phải tin rồi. Ở chốn phồn hoa đô hội này, ngoài anh ra, mình còn biết tin ai nữa. Ngay ngày đầu tiên khi anh đón mình ở ga Hòa Hưng, mình đã linh cảm Tiến là lẽ sống của đời mình. Mình tin anh như tin chính mình vậy. Tiến bảo anh yêu mình. Còn với con nhãi ấy, anh chỉ thương hại.

Ôi! Cái từ thương hại được thốt lên qua đôi môi của anh nghe mới tội con nhãi làm sao. Mình ước chi con nhãi hiểu rằng, với anh hiện giờ nó chẳng đáng gram nào. Tiến đã chán chường đến mức nó đòi gì, yêu sách gì, anh cũng chiều tất.

Tiến không còn tâm trí, đầu óc đâu nữa để tranh cãi, đấu lý với nó bất cứ vấn đề gì. Con ngốc ấy cứ căng căng mặt với vẻ tự hào mà không biết rằng, càng lúc nó càng làm Tiến ngã về phía mình. Anh cần sự chăm sóc, vỗ về, chớ đâu muốn suốt đời phải chiều chuộng, đổ dành.

Dầu phải âm thầm giấu mặt trong bóng tối, nhưng mình đã thắng. Tội nghiệp Việt Cơ kêu căng, tự phụ đang trượt dài trên con dốc đời mình mà không hay không biết.

Mắt Việt Cơ hoa lên, những hàng chữ nhảy múa trên trang sách nhòe nhoẹt. Cô có cảm giác chông chênh như say rượu. Mà có phải say rượu không khi cô chưa biết thế nào là say.

Vuốt mặt liên tục mấy cái, Việt Cơ đọc tiếp:

Ngày... Tháng... Năm....

Cuối cùng Tiến cũng dứt khoát nói lời chia tay với Việt Cơ. Mình bỗng rưng rờ trước quyết định của anh.

Khi yêu, người ta luôn mù quáng. Mình cũng vậy. Nhưng trước búa rìu dư luận, nhằm mình và anh có vượt qua nổi không? Rồi Việt Cơ nữa, nó vốn cao ngạo, chắc gì nó chịu nổi cú sốc này? Dầu sao chẳng nữa, nó cũng là con gái của chú Danh, người ơn của mình nên mình không nỡ... Thật tình là không nỡ, dù trước kia mình vẫn thèm thường ganh tỵ với những gì nó có.

Bằng bất cứ giá nào, mình cũng sẽ ngăn Tiến lại, rồi anh sẽ vâng lời cha mẹ đi cưới Việt Cơ, còn mình sẽ xin chuyển qua làm ở bộ phận khác để không phải gặp Tiến hàng ngày.

Chắc mình sẽ rất nhớ, nhớ đến cuồn cuộn ánh mắt, nụ cười và đôi môi với những nụ hôn ngọt ngào đầy đam mê khao khát của Tiến. Ôi! Tình yêu có gì tuyệt vời và khổ đau hơn không?

Gấp mạnh quyển nhật ký lại, Việt Cơ nấc lên tiếng đau đớn, hoảng loạn. Cô ngồi chết trân trên ghế với tâm trạng mơ hồ của người bị mất phương hướng. Cơ có cảm giác quanh mình tối đen. Đứng dậy, Cơ lơ ngơ bước về phòng bằng bước chân của người mộng du.

Đúng như Trung đã nói, Cơ đang mộng du giữa ban ngày. Dầu thế nào chẳng nữa, Cơ cũng không thể té. Cô phải đứng thẳng lên và không cần bất cứ sự thương hại của ai, nhất là của hai người giả dối ấy.

Nghĩ tới Tiến, trái tim Cơ nhói lên nhưng mắt cô lại ráo hoảnh. Cơ không khóc được, dù cô vốn mau nước mắt. Suy cho cùng, Tiến là người dối trá, một dạ hai lòng. Sao cô phải lụy gã đàn ông như thế chứ?

Nhớ tới những lời ngọt ngào, êm ái như hát, như ru, rồi những lời lên lớp khôn sáo đến mức rỗng tuếch của Tiến, Cơ nhếch môi chua chát. Những lời nói đó anh cũng nói với Đào, thậm chí họ còn hôn nhau nữa kia.

Chỉ cần tưởng tượng thôi, Cơ đã choáng váng. Cô không thể chia sẻ tình yêu với bất cứ ai. Tiến hiểu rõ điều đó, nhưng anh lại nhẫn tâm phản bội

lời yêu anh từng nói.

Cho rằng Tiến đã làm khi tưởng tình anh dành cho Cơ là tình yêu. Nhưng tại sao khi đã có Xuân Đào là tri kỷ rồi, Tiến vẫn xin hỏi cưới cô? Có phải vì cô là con gái của giám đốc Danh, là bậc thang mà anh có thể dùng để bước lên đài danh vọng không?

Khi tỏ tình với Cơ, Tiến đã thực hiện kế hoạch người lên của mình, chớ đâu phải anh đang nói những lời thiêu liêng nhất. Anh muốn thành con rể của giám đốc Danh để dần dần nắm mọi quyền hành trong công ty Thanh Danh, chớ đâu phải an phận làm chồng của Việt Cơ.

Phát hiện mới đây kinh khủng này làm Cơ chấn động. Cô dám chắc Tiến lừa cả Xuân Đào khi bảo sẽ dứt khoát nói chia tay với cô.

Một kẻ đầy tham vọng như Tiến để gì từ bỏ mục đích của mình khi đã đi gần tới đích.

Rốt cuộc lại, cả Xuân Đào đều bị lừa. Mà chắc gì Tiến lừa được Xuân Đào. Cô ta rất tâm đầu ý hợp với Tiến mà. Xuân Đào cố tình cưới người yêu của cô, rồi lại viết những trang nhật ký làm như mình cao thượng lắm. Thật ra, cô ta đang đóng kịch với chính bản thân. Điều đó quá tồi tệ. Nhưng Cơ sẽ làm gì đây? La lên cho cả nhà biết? Âm thầm rình rập hai người rồi đánh ghen? Tiếp tục cuộc tình này, dù đã biết rõ bản chất của Tiến?

Không thể nào. Việt Cơ không mù quáng thế đâu. Dứt khoát, cô không để Tiến thực hiện được ý đồ đào mỏ của mình. Tất cả lòng yêu thương say đắm giờ đây đã biến thành căm ghét khinh bỉ, Cơ sẽ không tha thứ cho Tiến. Rồi chính cô sẽ là người hủy bỏ chuyện cưới xin chớ không phải là Tiến. Anh đâu đủ tư cách để làm chuyện đó.

Bất giác, Cơ bật cười khan. Âm thanh dội vào bốn bức tường vọng lại trong căn phòng nhỏ nghe chát chúa như tiếng của ai khác. Chẳng lẽ mình không còn là mình? Sao mình không ghen tuông, không đau đớn, lồng lộn lên như mình đã từng giận dữ, ghen tuông trước đây?

Sao mình có thể bình tâm ngồi phân tích chuyện tình của mình rành rẽ thế này? Mình không còn cảm xúc nữa sao? Bỗng dưng Việt Cơ sợ hãi. Cô chạy vội ra soi gương và bắt gặp một khuôn mặt ngơ ngác, xa lạ đang

trơ mắt nhìn lại mình.

Việt Cơ ôm hai vai, ngồi bệt xuống nền nhà. Nỗi cô đơn bất chợt ủa về làm cô muốn khóc. Cô đã quen có Tiến, được Tiến chiều chuộng rồi. Cô có chịu nổi cảnh một mình không? Cô vốn ích kỷ, lẽ nào cô chịu nhường người yêu cho kẻ khác dễ như vậy?

Mà vấn đề đâu ở chỗ nhường hay không nhường người yêu. Sự thật trần trụi đã phơi bày rành rành trong những trang nhật ký của Xuân Đào rồi.

Đang là người trong cuộc, Cơ đã bị loại ra chỉ vì không hợp tính tình. Lý do đơn giản đến mức không còn gì đơn giản hơn. Đơn giản nhưng nghe lại xuôi tai và hợp lý.

Điều nghịch lý ở đây là trong tình yêu, Cơ đã bị loại, nhưng trong hôn nhân Cơ vẫn là ứng cử viên sáng giá. Chưa bao giờ Cơ thấy bị tổn thương như lúc này. Lỡ yêu nhầm một gã sở khanh đều giả, bây giờ đã thấy rõ chân tướng của gã rồi, thì dầu đầu đốn cỡ nào, cô cũng cương quyết dứt bỏ thôi.

Hăm hờ đứng dậy, Cơ bước lại bàn cầm tấm hình chụp chung với Tiến lên và mím môi xé nát vụn. Xé xong, Cơ ngồi thừ trên ghế với những toan tính trong đầu. Cô không thể nào là người thua cuộc, dù thực tế là vậy. Dứt khoát, cô phải làm cái gì đó để tất cả... thế giới cùng thấy chính Việt Cơ là người... xù Tiến trước. Cô sẽ làm người đề nghị bỏ đám hỏi. Cơ phải làm cho Tiến bí mặt, vì anh xứng đáng được như thế.

Nhưng cô sẽ bắt đầu ra sao đây? Đi tới đi lui trong phòng đến mỗi nhừ chân, Việt Cơ vẫn chưa có câu giải đáp.

Bực dọc, Cơ ngồi xuống bàn, xốc tung tập vở lên tìm kiếm. Nhưng kiếm cái gì, cô cũng không biết.

Trong cuộc sống, Việt Cơ vốn tự cao, háo thắng. Trong tình yêu, cô cũng thế. Vì vậy sẽ không ai ngoài cô biết mình đã thua trận.

Mắt Cơ chợt sáng lên khi bắt gặp số điện thoại được ghi cầu thả lên mặt bìa tập:

- Sao không thử gọi cho hẳn nhỉ?

Lắm nhảm những con số trong đầu, Cơ đi xuống gọi điện thoại. Chuông đổ từng hồi liên tục vẫn không ai nhắc máy.

Đến lúc Cơ thất vọng, định gác máy thì ở đầu dây bên kia có giọng người nhừa nhựa ngái ngủ rất khó nghe:

- Alô!

Việt Cơ chột lúng túng:

- Dạ... Cho tôi gặp Trung. Trần Việt Trung.

Bên kia im lặng như để chỉnh volume, rồi giọng Trung vang lên:

- Tôi đây. Xin lỗi, ai thế?

Việt Cơ không trả lời mà hỏi tới:

- Trời ơi! Bộ anh đang ngủ hả Ngẫu Chảy? Tôi nghe giọng anh còn say ke đó.

Trung reo lên:

- A Muối hả? Thật là bất ngờ. Sao, có khỏe không?

Cơ ngọt nhạt:

- Dĩ nhiên là khỏe. Chẳng lẽ bệnh mới gọi cho anh.

Giọng Trung tỉnh bơ thật dễ ghét:

- Chuyện tâm bệnh ai mà biết. Nhưng chắc chắn không tự nhiên mà gọi cho tôi rồi.

Cơ liếm môi:

- Tôi cần tài xế chở đi vài ba chỗ ngay bây giờ. Anh đừng nói là không rảnh nghen.

Trung cười qua máy:

- Cơ là khách "ruột" mà. Bận cách mấy cũng không từ chối, lỡ mất mỗi thì uổng lắm.

Việt Cơ tăng hăng:

- Vậy anh tới ngay đi. Tôi đợi ở cột điện ấy.

- Tới ngay thì chưa được. Ít nhất cũng nửa tiếng nữa. Tôi vẫn còn say... ke lắm.

Cơ chun môi:

- Ôi! Gớm quá. Mau mau giùm đi ông tướng.

- Đúng sáu giờ tôi sẽ có mặt ngay cột điện. Bye nha.

Việt Cơ đặt ống nghe xuống với tất cả nhẹ nhõm. Nhất định cô sẽ tạo ra

một xì-căng-đan cho tất cả mọi người thấy Tiến chả là gì đối với cô.

Nhìn đồng hồ, Việt Cơ nhẫn nha bước vào phòng tắm. Cô vừa tắm, vừa líu lo hát như đang rất vui.

Cô hát to đến mức Lý phải tò mò hỏi:

- Có chuyện gì khiến cô yêu đời đến thế?

Việt Cơ chỉ cười chớ không trả lời. Cô thay quần áo rồi nhong nhánh đến bên Lý:

- Tôi không ăn cơm chiều và có lẽ sẽ về nhà khuya.

- Cô đi chơi với cậu Tiến à?

Việt Cơ xụ mặt:

- Chán. Đừng nhắc đến tên ổng với tôi.

Lý ngập ngừng:

- Vậy cô đi đâu? Tôi phải biết để thưa lại với ông bà chủ chớ.

Cơ cao giọng:

- Cứ nói tôi đi chơi với bạn là đủ rồi.

Nhìn đồng hồ lần nữa, Cơ bảo:

- Làm ơn ra đóng cổng giùm.

Rồi mặc kệ Lý nghĩ gì, Việt Cơ nghênh ngang đi ra cổng.

Vừa mở cổng, cô gặp Xuân Đào. Cô ta nhìn Cơ đầy ngạc nhiên:

- Ủa! Cơ định đi đâu à?

Chỉ về phía cột điện, Cơ trả lời nhát gừng:

- Đi với bạn.

Dứt lời, Cơ chạy vội đến bên Trung. Cô leo lên ngòai sau lưng và ôm eo anh thật sát trước cái nhìn ngỡ ngàng của Đào và Lý.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần VII

Cho xe chạy được một đoạn khá xa, Trung bảo:

- Cơ ngồi lại bình thường được rồi đó.

Việt Cơ bướng bỉnh:

- Ngồi như vậy có gì bất thường chớ?

Giọng Trung dài ra:

- Tôi chạy xe ôm nhiều năm, nhưng thú thật, chưa có khách nào ôm chặt tôi như Cơ. Với tôi là không bình thường.

Việt Cơ ngồi xích ra:

- Xì! Anh tưởng mình có giá lắm ư?

- Đương nhiên là tôi có giá. Nếu không, người khác đã không mượn tôi làm bình phong. Sao, bây giờ đi đâu đây?

Việt Cơ trả lời yếu xìu:

- Tùy anh!

Trung chép miệng:

- Lại giận chàng rồi à?

Việt Cơ nói:

- Không phải. Có điều tôi chán làm kẻ mộng du giữa ban ngày lắm rồi. Anh đã đưa ra lời cảnh báo khiến tôi phải nhức óc vì suy nghĩ, đến mức tỉnh vía. Anh có bốn phận phải giúp tôi.

Trung kêu lên:

- Há? Giúp bằng cách nào?

Việt Cơ nhỏ nhẹ:

- Anh là chuyên gia tâm lý mà. Sao lại hỏi tôi?

Trung hơi bối rối:

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra?

Việt Cơ lơ lửng:

- Chuyện như anh từng biết rồi đó.

Trung im lặng. Một lát sau, anh mới nói:

- Chúng ta tìm cái gì bỏ vào bao tử đã chớ.

Việt Cơ gật gù:

- Tốt thôi. Nhưng lần này đừng vào Chợ Lớn nữa. Tôi muốn ăn phở.

Trung phấn chấn:

- Cơ thích... về nguồn à? Tôi cũng chấm món này. Gần nhà tôi có một tiệm phở khá lắm.

Trung gật đầu. Anh vòng xe lại. Chạy thêm một đoạn. Trung ngừng trước một quán trông xập xệ nhưng rất đông khách. Tìm mãi, hai người mới có chỗ ngồi ở mãi bên trong.

Vừa ngồi xuống, Việt Cơ đã hỏi:

- Dường như anh rất rành các loại quán ăn vỉa hè?

Trung thản nhiên:

- Dân xe ôm mà, tiền đâu vào nhà hàng chớ. Nhưng một ngày nào đó, nhất định tôi sẽ mời Cơ đi uống cà phê ở bar Panorama.

Việt Cơ mím môi:

- Ở tầng ba mươi của Sài Gòn Trade Center chớ gì? Hừ! Tôi mắc chứng mộng du nên ghét độ cao lắm. Sẽ không có ngày đó đâu.

Mắt nheo lại đầy giễu cợt, Trung hỏi:

- Việt Cơ cũng biết sợ nữa à?

Cơ nhấn mạnh từng tiếng :

- Tôi biết rõ mình, chớ không phải biết sợ. Thường những người mộng du khi đã biết mình mắc bệnh, họ sẽ khỏi. Tôi tin mình cũng thế. Mộng du giữa ban ngày là cách ví von rất hay. Nhưng tôi sẽ không té như anh lo lắng đâu.

Trung ân cần đưa đĩa, muống cho Cơ:

- Ăn đi đã, rồi chuyện gì hạ hồi phân giải. Tôi đói lắm rồi.

Việt Cơ tò mò:

- Từ sáng đến giờ, anh làm gì?

- Tôi chở khách đi lung tung, vừa về ngã lưng một chút đã bị Cơ réo dậy.

- Vẫn chưa xin được việc làm à?

Trung ậm ự:

- Đang hy vọng được chân bảo vệ, nhưng còn phải chờ tay giám đốc mới toanh của công ty Vĩnh Hưng ký quyết định.

Việt Cơ im lặng, cô kín đáo nhìn Trung ăn ngon lành. Ở anh ta, cô vẫn mơ hồ nhận thấy có vẻ gì đó giả như thật, thật như giả. Câu hỏi "Anh là ai?" chột vang lên trong đầu Cơ.

Cô hỏi:

- Nhà anh gần đây à?

Trung gật đầu. Việt Cơ bất ngờ nói:

- Tôi rất muốn tới nhà anh cho biết?

Mặt Trung ngó ra vì đề nghị của Cơ. Anh bưng ly nước lên uống rồi quanh co:

- Đó không phải là một trong vài ba chỗ Cơ cần tôi chở tới chứ?

Việt Cơ cong môi:

- Nếu tôi trả lời phải thì sao?

Trung thở dài:

- Tôi thấy mình bị xử ép chớ sao nữa.

Việt Cơ tùm tùm cười:

- Tôi muốn giới thiệu việc làm cho anh. Bởi vậy, tôi phải tìm hiểu nhà cửa, gia cảnh của anh cho rõ ràng. Tôi xử ép anh hồi nào?

Nhú mày, Trung lặp lại:

- Giới thiệu việc làm là sao? Tôi không hiểu.

Việt Cơ hóm hình:

- Ăn tiếp đi. Chuyện gì để hạ hồi phân giải.

Nhún vai, Trung nói:

- Tôi đoán được phần nào ý đồ của Cơ rồi.

Việt Cơ kêu lên:

- Ý đồ à? Anh làm như tôi là người xấu không bằng.

Trung thản nhiên:

- Xấu hay tốt gì lại không có ý đồ. Với lại, chắc gì tôi chịu làm tài xế riêng cho ai đó.

Việt Cơ kên kiệu:

- Từ trước tới giờ, chỉ có Việt Cơ từ chối người khác, chớ chưa có ai từ

chối Việt Cơ này đâu. Tôi chưa tới nhà anh, nên cũng chưa chắc chọn anh làm tài xế hay không. Đừng tự nâng cao mình như vậy, Ngẫu chảy à.

Trung cười nhạt. Anh không trách cách nói đầy hờn hĩnh của Việt Cơ, trái lại, anh thấy tội nghiệp cô bé nhà giàu quen được tâng bốc, chiều chuộng này. Chắc hẳn cô ta vừa gây với anh chàng người yêu đều giả ấy, nên bây giờ muốn trút giận vào anh. Nhưng có nên đưa con bé kiêu căng này về nhà không nhỉ?

Dạo này, Trung đã bắt đầu vào việc. Anh đâu có thời gain chạy lông nhông như trước kia. Nếu dính vào con bé rắc rối này, anh sẽ gặp nhiều phiền phức, mà anh rất ngại tất cả mọi sự phiền phức.

Việt Cơ hỏi:

- Mình đi được rồi.

Trung vờ ngạc nhiên:

- Ủa! Tôi có hứa sẽ đưa cô tới nhà đâu. Đó không phải là một trong nhiều điều để Cơ đừng chân đùa chơi cho hết tối nay.

Hơi khựng lại một chút, Việt Cơ giả lả:

- Tôi rất muốn tới nhà anh, cũng như muốn thăm bác gái. Kết bạn với ai đó, ít ra cũng phải biết nhà của họ chứ.

Trung xoa cằm:

- Tiểu thư khuê các kết bạn với dân chạy xe ôm à? Chuyện khó tin.

- Nhưng thật đấy.

Trung gật gù:

- Trừ phi phải có lợi gì đó cho một trong hai người.

Việt Cơ gắt:

- Đã bảo tôi không xử ép anh mà.

Trung hơi thách thức:

- Vậy xem đem lợi gì cho tôi?

Cơ chưa kịp trả lời, người phục vụ đã tới dọn tô, đĩa.

Cô hấp háy mắt:

- Người ta cần chỗ để làm ăn kìa mình ngồi lỳ ở đây coi đâu có được.

Trung đứng dậy:

- Thì tới chỗ khác.

Việt Cơ nhỏng nhánh khoanh tay:

- Ngoài nhà anh ra, tôi không tới đâu hết.

Nhún vai, Trung nói:

- Tùỵ. Tôi chớ không phải anh chàng Tiến đâu mà Cơ yêu sách.

Dứt lời, anh thủng thỉnh bước tới quầy trả tiền, rồi bước ra đường. Việt Cơ tức lắm, nhưng cũng đành nuốt... hận, lẻo đẻo theo sau.

Giận dữ lên ngồi sau lưng Trung, Cơ mặc kệ anh nổ máy xe chạy đi. Cô bậm môi làm thinh, trong khi giọng Trung lại nhất gừng vang lên nghe thật dễ ghét:

- Nếu không đi đâu nữa, tôi đưa Cơ về vậy.

Việt Cơ giẫy nảy:

- Hôm trước anh bảo nếu có chuyện buồn cứ đến tìm anh như tìm một chuyên gia tâm lý. Bây giờ người ta đã tìm đến, anh lại đòi đưa người ta về. Anh ác vừa vừa thôi.

Trung ậm ự:

- Nãy giờ tôi có nghe Cơ than buồn đâu?

- Không than, anh cũng thừa thông minh để hiểu chớ. Có khi nào vui mà tôi tìm anh chưa?

Trung cao giọng mai mỉa:

- Tìm người để trút nỗi buồn mà cũng phách lối. Đúng là con gái. Thật tức cười. Nào. Cần chuyên gia tâm lý này khuyên bảo điều gì! Cứ thật thà nói đi.

Việt Cơ làu bàu:

- Nói giữa đường giữa sá vầy à?

- Thì vào quán.

- Tôi không vào quán. Tôi chán bầu không khí chung đụng ấy lắm rồi.

Trung chép miệng:

- Khó chịu quá, hèn chi thua là phải.

Bấu mạnh vào hông anh, Cơ nghiêng răng:

- Anh nói cái gì?

Trung kêu lên:

- Ối đau! Đau quá.

Mặc cho anh la, năm ngón tay có móng nhọn của Cơ vẫn không buông. Trung lùi xe vào lề, giọng cau có:

- Tính tình như thế, bảo sao không thua ngay trên sàn nhà.

Nghe Trung độc ác nhắc lại lời lúc nãy, Việt Cơ nóng ran cả người. Tự ái, tủi hổ làm Việt Cơ uất nghẹn. Anh ta đã đánh trúng yếu điểm của Cơ, nghĩa là anh ta biết trước sẽ có lúc Cơ... thua như bây giờ, nhưng anh ta đã im không nói ra. Tại sao vậy? Tại sao ai cũng ác với Cơ hết vậy? Tiến không chung thủy, Xuân Đào không tình nghĩa, rồi Trung nữa. Anh ta không trung thực chút nào. Rõ ràng những người quanh cô đều dễ ghét như nhau.

Cơ cố mím môi, nhưng sống mũi cô vẫn cay xé, nước mắt lã chã rơi. Chịu không nổi, Cơ òa lên khóc ngon lành. Tới lúc này thì Trung phát hoảng, anh cuống lên:

- Ôi! Sao lại... lại dễ nhè vậy? Tôi chỉ nói đùa thôi mà.

Cơ gào lên trong nước mắt:

- Anh có thể đùa như vậy sao? Nếu thế, tôi đâu thèm xem anh là bạn để trút hết buồn vui.

Giọng Trung chột tràm xuống:

- Tôi xin lỗi.

Rồi anh tiếp tục cho xe chạy. Việt Cơ thút thít:

- Đưa tôi về nhà. Tôi không cần anh nữa

Trung lắc đầu:

- Không được. Cơ vẫn còn giữ nỗi buồn trong lòng. Có người chia sẻ, buồn sẽ vơi, giấc ngủ sẽ ngon hơn. Thậm chí Cơ còn gặp mộng đẹp là khác.

Việt Cơ cười khan:

- Hừ! Nói nghe hay lắm. Nhưng toàn là giả dối. Anh chưa bao giờ thành thật với tôi.

Trung chép miệng:

- Trong cuộc sống, có những điều biết mà không được nói. Người phải giữ điều biết ấy có sung sướng gì đâu.

Thấy Trung đưa mình vào con hẻm lạ hoắc, Cơ kêu lên:

- Anh chở tôi đi đâu vậy?

- Thì tới nhà tôi cho biết. Vừa yêu cầu... tha thiết, giờ đã quên rồi sao?
Dầu trong lòng có phần hả hê vì mục đích đã đạt được, Việt Cơ vẫn cao giọng trách cứ:

- Sao anh không cho tôi biết trước?
- Để làm gì, khi Cơ đổi ý liên tục?
- Tôi muốn mua trà, bánh biếu bác gái.

Trung bật cười:

- Không cần đâu.
- Sao lại không chớ?
- Sợ mẹ tôi hiểu lầm. Cơ là con dâu tương lai thì phiền lắm.

Việt Cơ khịt mũi:

- Hồng dám đâu. Chẳng lẽ chưa có cô gái nào tới nhà anh?

Trung gợn lón:

- Nghèo quá, ai thèm tới.

Ngừng xe trước ngôi nhà ngói cũ kỹ, Trung bảo:

- Nhà tôi đó.

Cơ cắc cớ:

- Nhà của anh, hay nhà anh đang trọ?
- Hiểu sao cũng được.

Mở khóa cánh cổng bằng gỗ. Trung đẩy chiếc sáu bảy vào. Việt Cơ tò mò nhìn quanh sân. Dưới ánh sáng của bóng đèn neon sáu tắc treo ngoài hiên, khung cảnh sân nhà Trung khá ngoạn mục với đầy đủ hòn non bộ, cây kiểng phong lan.

Chỉ chiếc đôn sứ gần bậc tam cấp, Trung bảo:

- Xin lỗi, chờ một chút. Tôi phải vào dọn dẹp sơ sơ đã, nếu không sẽ bị Cơ chê là bê bối.

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Ủa! Vậy bác gái đâu?

Trung vừa mở cửa nhà, vừa nói:

- Ông ngoại tôi bệnh, nên mẹ tôi phải lo chăm sóc. Bà bỏ tôi một mình cả tháng nay rồi.

Việt Cơ nhìn dáng Trung nhanh nhẹn vào nhà. Ngôi nhà này khá rộng với

khoảng sân lớn lót gạch tàu. Có lẽ ngôi nhà này xưa cũ lắm rồi. Cứ nhìn rêu bám vào chân tường, vào tam cấp là đủ biết thời gian đã để lại dấu ấn thế nào ở đây.

Trung thở ra, giọng hơi cường điệu:

- Mời công chúa A Muối vào ạ.

Việt Cơ liếc anh một cái thật dài rồi bước lên thềm. Bên trong, căn nhà đẹp hơn cô tưởng nhiều. Sạch sẽ, ngăn nắp, thoáng đãng là nhận xét đầu tiên của Cơ. Ngoài ra, căn phòng còn có vẻ ấm cúng, sang trọng, cổ kính nhờ nhiều vật bày biện của nó.

Thật ra, phòng khách cũng chả có nhiều vật bày biện. Ngoài bộ ghế salon bằng gỗ cẩm xà cừ đỉnh đạc nằm ở một góc ra, Cơ thấy có chiếc ghế xích đu bằng mây kê cạnh chiếc bàn tròn nhỏ thấp, bên trên có một chiếc rổ cũng bằng mây đựng dăm ba cuộn lên màu xanh đỏ khá vui mắt và vài quyển tạp chí. Sát những góc tường, có những cái đôn sứ đỡ những chậu hoa kiểng xinh xắn. Góc bên trái, sát cửa sổ được trang trí một phòng làm việc với những kệ sách ngăn nắp, một bàn làm việc trên có một máy vi tính và điện thoại cùng nhiều thứ sách vở linh tinh khác.

Nhà của một bác tài xế xe ôm mà như thế à? Thật là khó tin.

Tò mò, Cơ nhìn vào chiếc tủ thờ lấp lánh ánh xà cừ được trang trọng đặt giữa nhà rồi nói:

- Có ngôi nhà thế này mà phải chạy xe ôm thì đúng là... phí.

Trung thản nhiên:

- Nhà cửa của ông bà để lại, bản thân mình đỡ cỡ nào cũng phải có cách tồn tại, chớ không thể bán nhà.

Mở cửa sổ rộng ra, đủ để hương nguyệt quế bay vào thơm ngát, Trung nói:

- Ngồi chơi đi. Tôi pha trà.

Tự nhiên, Việt Cơ dè dặt:

- Không cần đâu.

Trung ân cần:

- Không trà thì cà phê vậy. Cả hai thứ lúc nào nhà tôi cũng có sẵn.

Việt Cơ buột miệng:

- Anh thuộc loại tài xế cao cấp rồi.

Trung cười:

- Đâu dám. Tôi tiết kiệm mới uống cà phê ở nhà đó chứ. Được cái khung cảnh nơi đây cũng tạm tạm, nên có cảm giác cà phê nhà ngon hơn cà phê quán.

Rồi anh mỉm cười:

- Chờ một chút nhé.

Việt Cơ bước tới ngồi xuống chiếc ghế mây và khẽ lắc cho nó đong đưa. Khung cảnh yên tĩnh đến mức cô ao ước được ngủ một giấc không nghĩ suy, mộng mị và cô ước người đánh thức mình sẽ là một hoàng tử đúng nghĩa.

Nhưng trên đời này làm gì còn hoàng tử đúng nghĩa, khi hoàng tử trong lòng cô đã đánh rơi mặt nạ rồi. Việt Cơ nhếch môi chua chát. Nghĩ tới nỗi đau còn mới nguyên, Cơ càng căm hận. Ý định làm cho Tiến ê chề lại nhức nhối trong tim Cơ. Cô nhắm mắt tưởng tượng viễn cảnh Tiến dờ khóc dờ cười quỳ lạy van xin tình yêu của cô.

Giọng Trung vang lên:

- Cơ thích ngồi ghế mây à?

Việt Cơ lim dim mắt:

- Tôi thích được ngủ một giấc trong khung cảnh yên bình này vô cùng.

Trung dịu dàng:

- Cứ ngủ đi. Đúng mười giờ tôi sẽ đánh thức cô dậy và đưa về tận nhà.

Nheo nheo đôi mắt sáng, Trung nói tiếp:

- Dù không phải là hoàng tử, tôi vẫn thích được đánh thức công chúa ngay tại nhà mình.

Việt Cơ ngồi bật dậy:

- Anh sẽ không có cơ hội đâu. Tôi tới đây để bàn chuyện làm ăn chứ không phải để cho anh tưởng tượng.

Trung ngao ngán ngồi xuống ghế salon:

- Lúc này, Cơ bảo xem tôi là bạn để trút hết buồn vui, giờ lại đề cập tới chuyện làm ăn. Tôi không hiểu nổi Cơ đang tính toán vấn đề quái quỷ gì nữa.

Chống tay dưới cằm, Cơ rành rọt:

- Anh không thành thật làm sao để tôi tin để thổ lộ hết buồn vui của mình.

Trung ung dung hỏi:

- Theo Cơ thì thế nào mới gọi là thành thật?

Việt Cơ liếm môi:

- Tôi không có thời gian tranh luận với anh, nhưng nghe anh kể về hoàn cảnh... áo vũ cơ hàn của mình, rồi tới nhà của anh mới thấy thế nào là hư thật khó lường.

Trung bật cười:

- Thì ra là vậy. Lúc này, tôi đã giải thích rồi. Nhà cửa của tổ tiên để lại, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, lo nuôi mẹ mà còn không nổi. Bởi vậy, bà phải ngồi cặm cùi với đôi que đan để tiếp tục nuôi tôi.

- Thế còn cái máy vi tính này?

- À! Đó là một trong những phương tiện để tồn tại của tôi. Nó cũng như chiếc sáu bảy, là cái cần câu cơm ấy mà.

Việt Cơ gật gù:

- Anh trả lời trôi chảy lắm.

Trung nhắc cái phin cà phê khỏi tách, anh cho đường vào khuấy đều:

- Uống thử xem.

Việt Cơ nhấp nhẹ một ngụm:

- Cũng không đến nỗi. Anh đúng là đa hệ.

- Vậy mà vẫn nghèo đấy.

- Tôi muốn đề nghị với anh một công việc.

Trung tùm tùm cười:

- Làm tài xế riêng cho cô phải không ?

Việt Cơ tròn mắt:

- Sao anh biết?

- Đó là nghề của tôi mà. Chẳng lẽ Cơ muốn tôi làm gì khác?

Việt Cơ ấp úng:

- Không phải. Nhưng vấn đề có phần rắc rối hơn làm tài xế đơn thuần.

Trung bỗng nhìn đăm đăm vào mắt Cơ :

- Cơ cần một diễn viên hay một tài xế?

Ngực Cơ chột thấy nặng vì câu hỏi trần trụi của Trung. Rõ ràng anh ta rất

hiểu cô đang muốn gì. Điều này làm Cơ không thể úp mở được. Nhưng cô cũng đâu thể nói thật với Trung dù anh ta biết cô đang thua trong cuộc tình tay ba này.

Hừm! Mặc xác cái... sự biết của Trung. Anh ta không nói rõ mà cứ lấp lửng thì Cơ cứ coi như không. Cô phải có cách nói của mình chứ.

Ngồi thật thẳng, mặt nghiêm lại, Việt Cơ bắt đầu giải bày:

- Không giấu gì anh, tôi chưa muốn lập gia đình vào lúc này. Khổ nổi, Tiến cứ bám theo tôi như sam. Gia đình hai bên cứ thấy bên ngoài trông được rồi vun vào, mà không cần biết chúng tôi có hợp tách không. Thú thật với anh, tôi chán Tiến lắm rồi, lần nào gặp nhau cũng gây gổ, giận hờn. Tôi muốn thoát khỏi anh ấy.

Trung nói:

- Bằng cách lấy Trung tôi làm bình phong? Chà! Cơ cũng đa mưu lắm.

Việt Cơ cắn môi:

- Cũng nhờ gợi ý của anh đó chứ. Tôi muốn Tiến phải thường xuyên thấy tôi đang ngồi sau lưng một gã trông cũng phong độ.

Trung hỏi ngay:

- Rồi sau đó thì sao?

Cơ đan những ngón tay vào nhau:

- Tôi... tôi cũng không biết nữa. Nhưng đàn ông mà, có mấy người chung thủy. Anh ta sẽ mau chóng quên tôi và cặp với người khác.

- Cơ tin như vậy sao?

Hình mũi lên, Việt Cơ đáp bằng giọng chắc nịch:

- Đương nhiên rồi.

Trung xoa cằm:

- Cơ chắc chắn đến mức tôi có cảm giác Tiến đã hết yêu Cơ và đang đắm say bên người khác.

Việt Cơ xụ mặt xuống. Cố nén tiếng rủa Trung vào lòng, cô nói tiếp:

- Mỗi ngày, anh sẽ đón tôi đến lớp rồi rước về.

Trung xoa tay:

- Tôi sắp vào làm cho công ty Vĩnh Hưng rồi, công chúa ạ. Không được đâu.

Việt Cơ mềm mỏng:

- Tôi biết. Anh làm việc theo giờ hành chính, giờ giấc đi về gần như trùng với tôi. Kiểm thêm tí tiền phụ bác gái, lẽ nào anh lắc đầu?

Trung chép miêng:

- Tiền thì ai lại không khoái, nhưng tôi cũng sợ bị xin tí huyết lăm.

Việt Cơ bĩu môi:

- Người đang muốn trèo cao trên đà danh vọng như Tiến không dám đụng đến dao đầu. Anh khỏi phải lo.

Xoa cằm, Trung kêu lên:

- Cơ nhận ra sự thật này rồi à?

Cơ trừng mắt:

- Sự thật gì chứ?

Trung lắc đầu:

- Ờ... không. Không có gì.

Việt Cơ nghênh ngang:

- Tóm lại, anh quyết định thế nào?

Trung ngắc ngứ:

- Làm tài xế thì nhất định không rồi, nhưng làm gạt-đờ-co thì có thể.

Việt Cơ dẫu môi:

- Gạt-đờ-co thì cũng thế chớ gì?

Trung lắc đầu:

- Ở nghĩa bóng, chắc có khác đấy.

Rồi Trung thẳng thắn nói tiếp:

- Tôi vốn mau mắn và sòng phẳng, nếu Cơ coi đây là một vụ làm ăn thì mình phải thỏa thuận vài vấn đề.

- Anh cứ nói đi.

Trung hỏi:

- Cơ cần một phong độ hơn một tài xế. Đúng không?

Việt Cơ nhìn màu nâu đen của cà phê sóng sánh trong ly rồi lấp lửng:

- Gần như là thế.

- Nghĩa là cần một người yêu hờ để qua mặt người yêu thật?

Việt Cơ liếc Trung, đầy bực dọc:

- Anh thích mỡ xẻ vấn đề quá nhỉ?

Trung thản nhiên:

- Làm ăn mà. Phải rạch ròi ngay từ đầu. Cơ vẫn chưa trả lời tôi đấy.

Việt Cơ im lặng. Một lát sau, cô nói:

- Câu hỏi của anh cũng là câu trả lời. Vậy anh đồng ý công việc đó không ?

Trung xoa hai tay vào nhau:

- Được trả lương để làm người yêu. Một công việc hấp dẫn, tội gì không đồng ý.

Việt Cơ bĩu môi:

- Đúng là thực dụng.

Vờ như không nghe Cơ vừa nói gì, Trung bưng ly cà phê lên, giọng đều giả:

- Chúc cho dịch vụ này thành công tốt đẹp!

Việt Cơ quắc mắt nhìn Trung rồi không hiểu sao cô cũng nâng ly lên.

Ngoài sân, nguyệt quế nở trắng cây. Cái ngọt ngào lãng mạn ngoài sân và cái trần trụi ở trong đây mâu thuẫn với nhau đến mức khó tin, nhưng khổ nỗi tất cả lại là sự thật

Trung ngậm ngùi nhận ra, dù anh đã cho nhiều đường hơn mọi ngày, ly cà phê tối nay vẫn đắng chát.

Ông Danh dẫn chén xuống bàn:

- Ba muốn biết nó là ai? Tại sao mỗi ngày lại đưa con đi học?

Việt Cơ bình thản đáp:

- Ảnh là bạn con.

Ông Danh gằn giọng:

- Bạn? Gần có chồng rồi mà con lại dễ dãi trong quan hệ như thế à? Gia đình thằng Tiến sẽ nghĩ thế nào về con đây?

Việt Cơ cúi gầm xuống chén cơm:

- Họ nghĩ gì mặc họ. Con không cần biết.

Ông Danh giận dữ quát:

- Mà nói vậy là sao chớ?

Bà Thu vội vàng xen vào:

- Nó đang ăn cơm mà. Ông làm gì dữ vậy?

Đứng phắt dậy, ông Danh hầm hừ:

- Bà không nghe nó trả lời à? Lâu lâu lại kiểm chuyện giận hờn. Ngoài thằng Tiến ra, không đứa nào chịu đựng mày nổi đâu.

Việt Cơ lau bà:

- Là con gái của giám đốc, gã đàn ông nào cũng có bốn phận chiều chuộng chứ không phải riêng Tiến. Bởi vậy, con thấy chán khi nghĩ đến lúc ảnh đã là rể của ba rồi, ảnh sẽ đối xử với con ra sao?

Văn bật cười thích thú:

- Chà! Tiến bộ dữ. Ít ra em cũng đã nhìn thấu vấn đề. Chán nó là phải rồi.

Ông Danh chỉ vào mặt Văn :

- Im ngay! Mày gieo vào đầu nó tư tưởng đa nghi đó à? Đúng là đồ hèn hạ. Mày không thích thằng Tiến thì thôi, đâu cần xúi Việt Cơ quen đứa khác.

Văn gân cổ lên:

- Sao ba lại gán tội cho con? Việt Cơ bỏ ai, ưng ai là quyền của nó. Nếu có thương Tiến thật lòng, con xúi, bộ nó nghe theo sao?

Rồi anh bực dọc đứng dậy:

- Chuyện gì ba cũng đổ cho con được. Suy đi nghĩ lại, con không hiểu mình đã làm gì sai để không được ba tin như tin thằng Tiến.

Ông Danh hần học:

- Mày lại gan tỵ rồi. Tao chỉ tin vào khả năng. Nếu mày có thực lực, sao tao phải tin vào người dưng chứ?

Văn mĩa mai:

- Tiến sắp là rể của ba, là người một nhà chứ không phải người dưng đâu.

Việt Cơ buông đũa:

- Sẽ không có chuyện cưới hỏi. Con chưa muốn bị ràng buộc sớm.

Bà Thu hốt hoảng:

- Con đừng giở chứng. Còn hơn nửa tháng nữa là tới đám hỏi rồi đó.

Việt Cơ mím môi:

- Còn nửa ngày con cũng nói không. Con chán Tiến lắm rồi.

Không khí trong phòng ăn bỗng trầm hẳn xuống. Chẳng ai nói lời nào sau khi nghe Cơ tuyên bố quyết định ấy.

Cuối cùng, người lên tiếng trước là Xuân Đào. Cô làm ra vẻ hiểu chuyện để khuyên nhủ Việt Cơ:

- Hôn nhân là chuyện trọng đại. Cơ đừng có bướng, lỡ Tiến nghe được thì kỳ lắm.

Việt Cơ nhìn xoáy vào mặt Đào, định buông lời mai mỉa thật cay độc cho bỏ ghét thói giả dối của Đào, nhưng Cơ đã kịp nén lại. Cô vờ khổ sở:

- Không ai hiểu tôi đâu. Đừng khuyên can nữa. Mang tiếng phụ bạc cũng đành, nhưng tôi không thể với Tiến được.

Bà Thu nhỏ nhẹ:

- Cha mẹ không gả ép. Trước đây, chính con tự nguyện đến với Tiến mà. Bây giờ thay đổi, ít ra con cũng nói được lý do chứ.

Cơ ngập ngừng:

- Con đã ngộ nhận, đó không phải là tình yêu!

Ông Danh nóng nảy:

- Chỉ đơn giản vậy thôi à?

Việt Cơ nói một hơi:

- Con sai lầm, nhưng con đã may mắn nhận ra trước khi tròng cổ vào gông. Con không muốn mình là nạn nhân của một bi kịch nào đó trong tương lai.

Ông Danh tức tối dấm tay xuống bàn. Ông thừa khôn ngoan để hiểu Việt Cơ muốn ám chỉ luôn cả mình. Nhưng tại sao Cơ lại thay đổi chớp nhoáng vậy? Cái thằng vẫn hay đưa đón đã bỏ bùa mê thuốc lú gì để nó từ chối một đứa nhiều triển vọng như Tiến?

Càng nghĩ, ông càng bực. Cơ có thể coi hôn nhân của nó là trò đùa, nhưng ít ra nó cũng phải nghĩ tới danh dự của gia đình chứ. Hầu như tất cả giới làm ăn trong thành phố này đều biết ông sắp ngồi sui, sắp gả con gái. Ông đã dự định mời nhiều nhân vật tiếng tăm. Giờ thì Cơ bôi tro trét trấu vào mặt ông rồi.

Không biết trút giận vào đâu, ông gầm lên:

- Bi kịch sắp xảy ra bây giờ, nếu mày không cho tao biết thằng đó là ai.

Nhìn nét mặt hằm hằm của ông, cả nhà hết hồn. Bà Thu vội vã bảo:

- Nói đi con!

Việt Cơ cũng khiếp vía, vì hầu như chưa bao giờ cô thấy ba mình giận đến thế. Nhưng Cơ vẫn còn tỉnh táo để hiểu rằng, nếu cô yếu bóng vía khai thật Trung là ai, thì coi như... khổ nhục kế của cô hôm rày đổ sông đổ biển.

Cố giữ nét mặt hết sức bình thản, Cơ nói:

- Anh ấy chỉ làm bạn bình thường, không liên quan gì tới chuyện giữa con và Tiến.

- Hừ! Mà đừng hòng qua mặt tao. Bạn bình thường mà ngày nào cũng đưa đón. Làm người phải có trước có sau, có thủy có chung. Đâu vì quen một thằng bá vợ nào đó rồi thay đổi cả một dự định cho cuộc đời mình.

Việt Cơ bướng bỉnh:

- Đó chỉ là dự định. Trong đời người, có biết bao dự định rồi không thực hiện được cơ chứ. Với con, làm vợ thì là một dự định vội vàng, ngu ngốc.

Dứt lời, cô chạy ào về phòng. Đóng cửa lại, cô thở phào nhẹ nhõm vì đã nói được hết những điều cần nói. Chắc chắn ngày mai, Tiến sẽ được nghe toàn bộ câu chuyện từ miệng của Xuân Đào. Vậy cũng tốt, cô sẽ tiếp tục tránh mặt anh như hôm rày, tránh cho tới khi Tiến đường đường, chính chính xuất đầu lộ diện với Đào mới thôi.

Nghĩ tới hình ảnh này, tim Cơ lại nhức nhối. Bị phản bội, ai lại không đau, càng đau hơn khi tình địch chính là người chịu ơn của ba mình.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần VIII

Xuân Đào quả thật là người vô ơn, bạc nghĩa. Ngay lần đầu gặp mặt, cô đã linh cảm Đào sẽ gieo cho mình nhiều khổ sở. Giờ nghiệm lại, điều đó không sai. Nhưng dứt khoát Cơ không lụy gã đàn ông đã phản bội mình, trái lại dù đau khổ cách mấy, Cơ cũng cương quyết vứt bỏ như cô đang vứt bỏ...

Cửa phòng bỗng bật mở, Tiến giận dữ lao vào và ngắt ngưỡng đứng trước mặt Cơ, mắt tóe lửa.

Cơ ấp úng:

- Sao anh không gõ cửa?

- Vì anh biết em sẽ không cho anh vào. Nhưng chúng ta cần phải nói chuyện cho rõ.

Kéo ghế ra ngồi, Tiến nói tiếp:

- Em định hành hạ tinh thần, đày đọa thể xác anh tới chừng nào hở Cơ? Sắp tới ngày làm đám hỏi rồi vẫn còn làm khổ anh. Đâu phải anh không biết dạo này em thuê một gã chạy xe ôm ngày hai buổi đưa đón em nhằm mục đích chọc tức anh. Em định thử anh tới bao giờ cũng được, nhưng cưới hỏi là chuyện quan trọng liên quan đến người lớn, em không thể đùa.

Việt Cơ bình tĩnh đáp:

- Em đâu dám đùa chuyện hệ trọng như vậy. Chính vì suy nghĩ nghiêm túc, em mới nhận ra sự lầm lẫn trong tình yêu. Chúng ta không hợp nhau, cố gắng chịu đựng nhau cách mấy, sau này cũng đổ vỡ.

Tiến lắc đầu:

- Không nên bi quan như vậy. Anh yêu em, rồi chúng ta sẽ hạnh phúc.

Nhếch môi mai mỉa, Cơ nhắc lại:

- Anh yêu em. Câu này em nghe nhiều lần rồi. Nhiều đến mức em không còn cảm giác với nó nữa.

Tiến bước đến gần giữ chặt hai vai Cơ, giọng lạc đi thật thảm thiết:

- Anh không thể mất em. Thiếu em, đời anh trở nên vô nghĩa, anh chẳng

còn gì cả.

Cười nhạt, Việt Cơ độc ác:

- Chẳng lẽ em đem tới cho anh nhiều vậy sao? Lắm khi em tự hỏi. Nếu em là một con bé nghèo hèn, anh có yêu em đến mức như vừa nói không?

Hơi khựng lại một chút, Tiến kêu lên oan ức:

- Dường như em hiểu lầm anh rồi. Không ngờ em cho rằng anh đến với em vì em là con gái của giám đốc. Nghĩ vậy là nhục mạ tình yêu chân thành của anh dành cho em.

Việt Cơ bật tai lại:

- Đủ rồi. Đủ rồi. Tôi kính trọng cái tình yêu cao đẹp của anh. Còn tại sao hả? Anh về soi gương và tự hỏi lại mình đi. Đồ đều giả!

Gạt mạnh tay Tiến ra, Việt Cơ hỗn hển chạy xuống nhà. Trước mặt mọi người đang ngồi xem tivi ở phòng khách, cô nói lớn:

- Tôi và Tiến không còn gì nữa. Đừng bao giờ để anh ta mò vào tận phòng của tôi như vừa rồi.

Ném cái nhìn lạnh lùng vào vẻ mặt vờ ngạc nhiên của Xuân Đào. Cơ bỏ ra ngoài. Ngoắc đại chiếc xích lô vừa trở tới, cô nói tên đường của nhà Trung, rồi cô người ngồi lọt thỏm vào trong xe.

Tới bây giờ, cô mới thấm thía nỗi đau của người bị lừa dối, bị phản bội. Chính Trung thú nhận với Cơ đã từng thấy Tiến và Đào tay trong tay, mắt nhìn mắt ở quán cà phê anh từng đưa Cơ tới. Vậy mà miệng mồm anh ta vẫn trơn như thoa mỡ, ngọt như đường. Thật là tồi tệ!

Vừa rồi, suýt nữa Việt Cơ đã nói toạc móng heo ra hết. Nhưng vì sĩ diện, cô kịp thời làm chủ bản thân để giữ lại những lời định mắng Tiến và Xuân Đào.

Hừ! Dù hận cỡ nào, tức cỡ nào, đối với mọi người, Cơ vẫn là người... xù Tiến. Bị...xù, hấn Tiến đau lắm, nhục lắm. Anh ta còn đau hơn, nhục hơn, nếu đúng là anh ta cưới Cơ vì muốn dùng cô làm bộ phóng trên đà công danh.

Bỗng dưng, Cơ buột miệng cười khan. Đồng tiền đúng là chi phối tất cả. Cô cũng đang dùng tiền để...mướn một người yêu hờ đó thôi. Có lẽ bắt đầu từ hôm nay, hợp đồng giữa cô và Trung phải hủy bỏ vì chuyện của Tiến

và Cơ đã được tuyên bố. Cô hết cần Trung rồi. Nhưng nếu Tiến cứ lèo đèo theo sau cô hoài thì sao?

Hừ! Tiến cũng khá lắm nên mới nhận ra Trung chỉ là một gã chạy xe ôm. Có lẽ Cơ phải tiếp tục với Trung, nhưng ở mức độ...tình hơn mới được.

Tối đầu hẻm dẫn vào nhà Trung, cô xuống xe, đi bộ vào. Cô thật sự thất vọng khi thấy nhà anh đóng cửa.

Trời ơi! Lẽ nào tối tối, Trung vẫn còn chạy xe để kiếm thêm? Cứ tiếp tục thế này, sức khỏe nào chịu nổi?

Lòng Cơ chợt dâng lên sự thông cảm sâu sắc. Phải nói Trung là người bền chí.

Qua những lần đưa đón mỗi ngày, Cơ đã hiểu hơn về anh. Thì ra Trung đã tốt nghiệp khoa quản trị kinh doanh và luật, nhưng mấy năm qua, anh chưa đi làm mà muốn lăn lộn với đời bằng nhiều nghề tự do, để tích lũy vốn sống.

Anh đã làm đủ thứ theo kiểu mánh mung. Từ mua bán ngoại tệ, đến tư vấn pháp luật cho ai có yêu cầu, đến chạy bỏ mối, tiếp thị đủ loại hàng điện tử, vv. Tóm lại, cái gì kiếm ra tiền chân chính thì anh làm.

Trung cũng nói thêm, kiếm tiền theo kiểu ngộ ngộ như làm người yêu hờ của Cơ, anh cũng rất hứng thú. Anh xem đó là cách kiếm tiền nguy hiểm đầy mê hoặc.

Việt Cơ thò tay vào mở chốt cổng nhà Trung. May thay, cổng không khóa. Cô có thể vừa vào thưởng nguyệt xem hoa, vừa chờ anh về.

Nhưng Cơ tìm Trung để làm chi nhỉ? Chẳng biết từ bao giờ, cô đã hình thành thói quen tìm Trung để trút những ấm ức riêng tư. Mỗi sáng anh đưa Cơ đến trường, cô đã huyên thuyên không dứt chuyện lớp. Nói chung, tất cả mọi chuyện trên trời, dưới đất Cơ đều kể cho Trung nghe hết sức thoải mái và được nghe anh... thoải mái góp lời vào. Trò chuyện với Trung vừa vui vừa nhẹ nhõm đầu óc. Cô không phải suy nghĩ, buồn vui, ghen giận như khi đến với Tiến. Thì ra, có một người bạn hiểu mình, đôi khi thú vị hơn một có một người yêu giả dối. Vậy tại sao không duy trì tình bạn này? Rồi Cơ lại giật mình khi nghĩ "tình bạn của cô và Trung " là một tình bạn ảo, nó được duy trì bằng tiền. Trò chơi này do chính cô bày ra rồi rủ Trung

tham gia. Giữa hai người, làm sao tồn tại một tình bạn chân chính được?

Thần thờ ngồi xuống bậc tam cấp, Việt Cơ xoa gục đầu vào hai tay, buồn bã. Thôi thì khỏi.. thưởng nguyệt xem hoa, hãy ngồi vô một góc và xem lại chính mình.

Thật ra, việc mình trả thù Tiến theo kiểu này là đúng hay sai? Có phải mình chỉ vì mình mà không biết nghĩ tới ai không?

Ba mẹ hẳn nhiên phải giận. Nhưng vì hạnh phúc của mình, hai người sẽ bỏ qua. Còn Tiến. Hừ! Anh ta là nguyên nhân của mọi tội lỗi. Mình ra nông nổi này cũng vì Tiến. Ngoài mặt, anh ta trông đáng thương lắm. Nhưng bên trong, anh ta là kẻ đáng nguyên rủa.

Tóm lại, Việt Cơ làm chẳng có gì sai cả. Phấn khởi với kết luận chủ quan của mình. Cơ chống hai tay ra sau, người hơi ngửa, mắt nhìn lên rạng rỡ.

Cô chợt hết hoảng khi nhìn thấy Trung đang đứng chống nạnh nhìn mình, miệng Trung tùm tùm thật dễ ghét.

Tối nay, Trung thật bảnh khi mặc sơ mi trắng, thắt cà vạt hẳn hoi. Với cái áo vest vắt hờ trên vai, trông anh vừa lịch lãm vừa phong trần, làm Việt Cơ không rời mắt khỏi anh được.

Hai người im lặng, rồi Trung là người lên tiếng trước:

- Lại có chuyện à?

Việt Cơ lắc đầu:

- Cũng chẳng có gì. Tại buồn thôi. Xe anh đâu? Tối nay anh dự tiệc hay sao mà trông phong độ vậy?

Thay vì mở cửa, Trung ngồi xuống kế bên Cơ, giọng giễu cợt:

- Lúc nào tôi lại không phong độ.

Cơ lém linh:

- Nhưng thế này thì... bắt mắt hơn.

Trung bật cười:

- Cô dùng từ lạ tai thật. Bắt mắt, bắt mùi gì chẳng biết, tôi chỉ thấy mệt muốn chết.

- Anh vẫn chưa khai báo là anh đã đi đâu.

Trung tựa lưng vào cột, giọng ồm ồm:

- Đi chơi với người yêu.

Cơ bắt bẻ:

- Bữa hôm, anh bảo chưa một cô gái nào tới nhà anh, sao hôm nay lại có người yêu kia?

Nói lỏng cà vạt ở cổ ra, Trung gật đầu:

- Đúng vậy. Nhưng đâu có nghĩa là tôi không có bồ.

Vật nắm lá trâm ôi trong tay và ngửi mùi thơm của nó, Cơ lơ lửng hỏi:

- Cô ấy ra sao nhỉ?

Trung hơi mơ màng:

- Rất dung dị, bình thường. Không phải là con của giám đốc nên không kiêu căng phách lối, cũng không có nhiều tiền để vung ra mua những thứ mình muốn. Tóm lại, cô ấy hợp với tôi. Cả hai cảm thấy hạnh phúc, thế là quá đủ.

Việt Cơ xụ mặt:

- Anh có quyền khoe bồ, nhưng không có quyền mai mỉa tôi. Con gái của giám đốc đâu phải là tội, tánh kiêu căng phách lối là do trời sinh, có nhiều tiền vung ra mua thứ mình thích là tự do cá nhân, không liên quan gì tới anh.

Trung hóm hỉnh:

- Tôi biết và thấy mình may mắn hơn Tiến.

Cơ giậm chân:

- Đừng nhắc tới hẳn. Tôi đang bức muốn chết đây.

Trung xoa tay vào nhau:

- Biết ngay là có chuyện mà. Nếu không em đâu tới đây.. hành hạ tôi. Đã quyết định xù anh ta rồi, còn ghen tuông, bức bội làm chi cho mệt.

Việt Cơ làu bàu:

- Ai thèm ghen tuông. Nhưng tôi ghét thói giả dối của Tiến. Anh ta làm như yêu tôi lắm không bằng.

Trung vờ vặt:

- Ủa! Chẳng lẽ Tiến không yêu Cơ?

Việt Cơ liếm môi:

- Anh từng thấy Tiến vào quán với Xuân Đào, giờ còn hỏi đồ tôi?

- Vậy sao em không dùng chứng cứ này để lột mặt nạ của Tiến?

Thấy Cơ im lặng, Trung trả lời luôn:

- Tại em quá tự cao, không muốn người ta biết mình là kẻ thua cuộc chớ gì?

Cơ liếc anh bằng tất cả... cảm hận:

- Nhiều chuyện. Dù có như vậy, cũng không liên quan tới anh.

Trung cười cười:

- Lần này thì liên quan đấy. Nhờ tính tự cao, ngông cuồng của em, tôi mới có thêm việc để làm, có thêm tiền để đi chơi với người yêu.

Việt Cơ chột tò mò một cách bất ngờ:

- Ủa! Hai người đi bằng xe gì vậy?

- Taxi.

- Chà! Sang dữ. Nhưng như thế, làm sao tình bằng ngồi xe sáu bảy.

Trung tỉnh bơ:

- Đành là thế. Nhưng từ khi.. ngày hai buổi chở em đến trường, tôi hết muốn chở cô gái nào khác bằng chiếc sáu bảy ấy nữa, huống hồ chỉ chở bồ.

Việt Cơ bĩu môi:

- Kỹ quá nhỉ. Tôi thấy dễ chịu khi nghĩ mình được độc quyền cái xe ấy.

Trung lặng lẽ nhìn Cơ. Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, trông Cơ thật ngổ ngáo. Với mái tóc tết sát và cái áo thun sọc đỏ vừa mạnh mẽ vừa bụi đời, Cơ y như một tên con trai mới lớn háo thắng và háo chiến. Cơ sẵn sàng tranh luận với Trung bất cứ vấn đề gì để cho tới khi đuối lý mới thôi. Suốt thời gian vừa qua chẳng hiểu anh và cô đã cãi bao nhiêu trận, nhưng phải thú thật, cãi miết dường như Trung đam ghiền. Anh rất thích chọc giận Cơ. Nhưng với Trung, cô chỉ giận một tí rồi chủ động.. huề, vì anh không phải là Tiến, hay đối tượng để cô nũng nịu làm cao. Cô rất tự nhiên khi trò chuyện, lần khi đấu khẩu cùng Trung. Giữa hai người đã manh nhiên hình thành một tình bạn?

Trung nhếch môi. Có lẽ anh quá chủ quan khi nghĩ thế. Việt Cơ là một cô gái tự cao, mà con gái tự cao.. thì chua lắm.

Nhìn vẻ mặt hất lên trời của Cơ, Trung bỗng sục sôi suy nghĩ, phải làm sao cho con bé này biết sống hơn mới được. Anh cũng háo thắng và nhất

định anh sẽ.. dạy dỗ được con bé đó.

Hai người im lặng ngửi mùi nguyệt quế say nồng. Trung vừa rời khỏi cuộc chiêu đãi của một đối tác làm ăn. Anh có uống vài ly, không nhiều để say. Với cương vị giám đốc tương lai của công ty Vĩnh Hưng, Trung đã làm tròn trách nhiệm ngoại giao. Nhưng với trách nhiệm đè nặng hai vai, Trung thấy mình như bơi trong biển công việc.

Trên đường về nhà, anh tính tắm rửa cho tỉnh táo xong là ngồi ngay vào máy tính. Nào ngờ, vừa mở cổng rào đã bắt gặp Việt Cơ ngồi gục đầu, co ro trông thật tội nghiệp. Phải chi lúc nào cô cũng đáng yêu như thế nhỉ?

Bỗng dưng Trung cứ muốn ngồi mãi thế này để nghe Cơ huyền thuyên. Cứ trông vẻ bồn chồn của cô, anh thừa biết Cơ sắp nói điều gì đó.

Đúng y như dự đoán, Cơ chống ta dưới cằm, giọng kể lể:

- Lúc ăn cơm, ba tôi hỏi anh là ai. Tôi bảo là bạn và bị ông dũa te tua về tội giao thiệp bừa bãi lúc sắp lấy chồng. Được ông nhận trúng hệ, tôi liền hùng hồn tuyên bố chưa muốn đeo gông sớm. Thế là chiến tranh bùng nổ. Dù tương quan lực lượng không cân bằng nhưng tôi vẫn là người chiến thắng.

Trung hỏi:

- Chiến thắng sao còn bực Tiến?

- Chuyện xảy ra còn nóng hổi thì Tiến đến. Anh ta xông vào phòng tôi rồi diễn một màn kịch thật thảm. Tiếc rằng nó chẳng làm tôi xúc động, trái lại, còn khiến tôi nổi điên lên vì khinh bỉ. Nếu tôi ở lại nhà sẽ xảy ra những rắc rối khác.

- Nên em đã tới đây để trút rắc rối vào tôi?

Việt Cơ kêu lên như oan ức lắm:

- Tôi chỉ tìm một chỗ để tị nạn thôi. Sao anh ích kỷ, hẹp hòi dữ vậy?

Trung hất hàm:

- Em định tị nạn tới mấy giờ? Tối nay, tôi còn nhiều việc phải làm lắm, không rảnh để đấu láo với em đâu.

Cơ phất tay:

- Anh cứ làm việc của anh, tôi chỉ cần cái ghế mây đó.

- Vậy thì mời vào. Nhưng xin nói trước tôi không đưa em về được đâu.

- Tôi sẽ về một mình. Sao tối nay anh lảm điều thế? Ở nhà sợ bị mắng, ở đây nghe anh nhảm. Chết chắc sướng hơn.

Trung tủm tỉm cười. Anh mở rộng cửa. Việt Cơ đứng đỉnh bước vào và sà xuống chiếc ghế mây. Mắt lim dim, chân đong đưa theo nhịp lắc, cô khoan khoái kêu lên:

- Khỏe vô cùng.

Trung khẽ lắc đầu. Để mặc Cơ với chiếc ghế mây, anh đi tắm. Tối nay, dù có thế nào Trung cũng phải hoàn thành kế hoạch phát triển của công ty trong ba tháng cuối năm. Đây là một kế hoạch tương đối cụ thể và chi tiết mà Trung phải tham khảo ý kiến ông Vĩnh Hưng cùng nhiều người khác. Anh không muốn xảy ra bất kỳ sơ xuất nào khi triển khai kế hoạch này tới nhân viên của công ty, vì anh là giám đốc mới của họ. Anh cần tạo sự tự tin tưởng và thán phục ở họ. Như vậy, anh có cầu toàn và háo thắng quá không?

Trung tránh câu trả lời, dù là trả lời với chính mình. Pha hai phin cà phê, anh bưng ra để trên bàn làm việc một phin. Còn một phin, anh mang lại cho Cơ. Cô đang nghe nhạc từ cái radio cổ lỗ sĩ của mẹ anh.

Thấy Trung, Cơ nói:

- Không ngờ radio cũng có chương trình nhạc hay như vậy.

- Nếu hay, cứ tiếp tục nghe. Chừng nào về đóng cửa lại, chớ đừng làm phiền tôi đấy.

Cơ bĩu môi:

- Có mướn, tôi cũng không thèm. Làm như mình quan trọng lắm không bằng.

Trung thản nhiên:

- Xi! Nói mà không biết xấu hổ. Biến đâu thì biến cho rồi.

Trung không thèm đôi co với con bé chanh chua ấy nữa. Anh chui vào góc riêng của mình và tập trung cao độ cho công việc. Trong kế hoạch của anh có một phần dính dấp với Vĩnh Phát. Phát đã chia hợp đồng cho một số công ty khác để ăn hoa hồng. Anh ta chỉ biết thủ lợi cho mình và làm công ty thất thoát vài trăm triệu lợi nhuận. Lần này, Trung sẽ thay thế Phát bằng Bửu. Ông Hưng đã chấp thuận đề nghị của anh. Trung sẽ đụng phải

sự bất mãn của Phát. Nhưng điều đó không quan trọng. Là giám đốc công ty, là người thừa kế hợp pháp của ông Vĩnh Hưng, anh có quyền làm sao cho công ty ngày càng đi lên, đời sống công nhân ngày một khác hơn, dù việc này ít nhiều đụng chạm tới một vài cá nhân nào đó.

Bừu cho anh biết Tiến là người thường xuyên ăn chia hợp đồng của công ty Vĩnh Hưng. Đang thời điểm khủng hoảng kinh tế, tìm được một hợp đồng làm ăn với nước ngoài là cả một vấn đề, vậy mà Phát nỡ bán đi để kiếm lời. Nếu không nghĩ anh ta có bà con với mình, Trung đã cho thôi việc rồi. Giữ Phát lại, anh chẳng có lợi gì ngoài việc làm mẹ anh vui lòng. Ôi, phụ nữ! Lúc nào họ cũng nhẹ dạ và dễ mềm lòng trước tình cảm.

Bưng tách cà phê uống một lèo, Trung tiếp tục gõ phím. Khi xong việc, anh nhìn đồng hồ và thấy đã hơn hai giờ. Vươn vai đứng dậy, Trung định chui vào giường, nhưng vì đèn bên ngoài còn sáng nên anh bước ra định tắt.

Mới đi được mấy bước, Trung đã giật mình khi thấy Cơ nằm trên ghế bố ngủ ngon lành. Cạnh đó, cái radio cổ lỗ vẫn còn rột rẹt phát nhạc không lời.

Thôi chết rồi! Con bé này hư thật. Định lay Cơ dậy, Trung lại không đành, vì cô ngủ quá say. Trong giấc ngủ, gương mặt đánh đá, lúc nào cũng kiếm chuyện với anh bỗng trở nên hiền lành, trong sáng đến mức làm tim anh nhói lên.

Cơ đúng là con bé con tưởng mình là người lớn. Trái lại, Trung đã quá già cỗi, nhưng lại ép mình thành trẻ thơ để chơi trò cút bắt với Cơ.

Lấy cái mền, anh nhẹ nhàng đắp lên ngực cô. Anh trùi mền vuốt những sợi tóc mềm phủ lên vầng trán bướng, rồi vội vàng rút tay về như sợ phạm tội.

Tự nhiên, Trung ngồi xuống kế bên Cơ và say đắm nhìn cô ngủ. Giữa căn nhà trống chỉ có hai người trong đêm, còn chẳng là mùi nguyệt quế thoảng theo cửa sổ bay vào làm không gian đậm hương lãng mạn.

Ừ, đúng là lãng mạn và tình tứ nữa. Giờ này, chắc gia đình Cơ và Tiến đang cuống cuống đi tìm cô bé. Còn anh lại giữ Cơ cho riêng mình. Như vậy có quá đáng không nhỉ?

Chạm vào vai Cơ, anh lắc nhẹ và gọi nhỏ. Cô hơi cựa mình rồi lại ngủ tiếp. Đúng là ăn chưa no, lo chưa tới, nhưng mở miệng chỉ toàn than buồn. Người buồn đâu có ngủ ngon thế này?

Tựa đầu vào cạnh ghế mây, Trung quán chiếc mền, nửa nằm nửa ngồi kể bên ghế. Đầu suy nghĩ lung tung từ việc của công ty đến việc cô nàng xinh xắn đang ngủ như công chúa ngủ trong rừng. Trung mỗi mệp thiếp đi lúc nào không hay.

Anh giật mình khi chiếc ghế mây đong đưa và giọng Cơ thảng thốt:

- Chết! Mấy giờ rồi?

Đồng hồ quả lắc trên tường thong thả gõ năm tiếng như trả lời Cơ. Cô vùng dậy, hốt hoảng:

- Sao anh không gọi tôi dậy?

Trung ngồi dưới đất, nói vọng lên:

- Khi phát hiện ra Cơ ngủ ở đây là đã gần ba giờ sáng rồi, còn gọi gì nữa mà gọi. Thấy Cơ có một mình, tôi đành ra nằm đất để canh chừng.

Việt Cơ thiếu nào gạt ngang:

- Bỏ nhà đi đêm. Tội này lớn lắm, chắc chết tôi rồi.

Trung đứng lên:

- Tôi sẽ đưa em về ngay. Vào rửa mặt đi.

Việt Cơ riu riu nghe lời Trung. Vào tới nhà bếp gọn gàng sạch bóng, Cơ vội vàng mở nước ra rửa mặt. Trong gương là con bé ngái ngủ, tóc bờm xờm trông thật xấu. Hừm! Không những xấu mà còn hư và bê bối nữa. Chắc Trung rất xem thường Cơ. Mà trách ai đây khi chính Cơ tạo điều kiện cho người ta xem thường mình.

Quay lại với gương mặt ướt, Cơ thấy anh đang đứng chờ với cái khăn trắng và bàn chải đánh răng còn nguyên trong hộp.

Gượng gạo đỡ lấy, Cơ hỏi:

- Ở đâu mà sẵn thế?

- Ở trong tủ, bao giờ mẹ tôi cũng mua để dành. Bà mua đủ thứ nên cái tủ biến thành cái kho dự trữ của bà.

- Bác gái lo xa và tỉ mỉ nhỉ?

Trung có vẻ tự hào:

- Mẹ tôi là mẫu người tuyệt vời nhất.

Cơ im lặng, lòng xốn xang, xấu hổ. Rõ ràng dưới con mắt nhìn Trung, cô chẳng đáng gờ ram nào cả.

Chớp nhoáng làm vệ sinh, Cơ ra sân ngồi. Hiếm khi nào cô rời giường vào sáng sớm như vậy. Không khí lạnh, trong lành đẫm hương hoa làm cô thoáng băng khuâng. Nhưng nghĩ tới lát nữa về nhà, cô lại rầu rĩ ngồi co lại.

Trung dắt chiếc sáu bảy ra. Thả cho Cơ chiếc áo gió, anh hát hàm:

- Mặc vào đi, ngoài đường lạnh đó.

Việt Cơ lẳng lẳng làm theo ý Trung. Anh phóng xe thật nhanh. Cơ rùng mình vì gió.

Giọng Trung vang lên:

- Đã nghĩ ra cách nói dối để chạy tội chưa?

- Chậc! Tôi đang rối bù, anh đừng hỏi nữa.

Rồi cô ngập ngừng:

- Bắt đầu từ hôm nay, anh khỏi đưa đón tôi nữa.

Trung hơi bất ngờ:

- Sao vậy?

Việt Cơ thở hắt ra:

- Đủ chuốc phiền vào thân rồi. Tôi không dám phiêu lưu nữa đâu.

Trung im lặng. Một lát sau, Cơ mới nghe tiếng anh thoảng trong gió:

- Trò chơi nào cũng có lúc chấm dứt, huống hồ chi đây là trò chơi nguy hiểm. Cơ không phiêu lưu nữa cũng đúng.

Hai người không nói với nhau thêm lời nào nữa. Cơ mãi lo tính toán để trả lời với ba mẹ. Trung hụt hẫng trước một tương lai không có Cơ ngày hai buổi đi về. Trung không ngờ mình lại xúc động khi nghe cô quyết định... thôi đưa đón đến thế.

Thật ra, khi nhận lời đưa đón Cơ, anh đã biết sẽ có ngày như hôm nay, vậy sao còn buồn chớ?

Tới cột điện quen thuộc, Trung dừng xe lại. Việt Cơ hấp tấp nhảy xuống.

Cô nói nhỏ:

- Nhớ vái trời cho tôi đừng bị đòn ghen.

Trung gật đầu. Anh nhìn theo cái dáng xí xọn của cô đang vội vã chạy về nhà rồi phóng xe đi, miệng lâm râm khẩn vái.

Anh vái trời cho Việt Cơ đổi ý để mỗi ngày anh được làm tài xế cho cô. Dẫu hiểu chẳng có thần thánh nào ủng hộ để lời khẩn vái của anh ứng nghiệm, nhưng Trung vẫn hết sức... thành khẩn. Biết đâu một buổi sáng đẹp trời nào đó, Trung lại được tiếp tục công việc này. Cuộc đời mà, chuyện gì lại không xảy ra chứ.

Rít một hơi thuốc, Bửu lim dim mắt rồi nói:

- Theo điều tra riêng của tao, công ty Thanh Danh đang có nhiều lúng củng trong nội bộ. Đạo này họ lại không tìm được hợp đồng nên sản xuất ngưng trệ, công nhân chỉ lãnh có bảy mươi phần trăm lương. Điều nực cười là ông Danh không lấy đó làm sợ mà lại định thành lập một công ty nữa rồi giao cho con trai quản lý.

Trung nhú mày:

- Có chuyện lạ đời đó nữa à?

- Thì chính Văn, con trai giám đốc Danh nói với tao. Hắn không chịu kế hoạch phiêu lưu này của ông bố. Thế là hai cha con như nước với lửa, chẳng ai nhìn mặt ai.

Trung thắc mắc:

- Sao mày lại gọi đây là kế hoạch phiêu lưu?

Bửu bật cười:

- Đó là cách gọi lịch sự, chứ đúng ra phải gọi là kế hoạch lừa gạt. Ông Danh mở tiếp công ty để huy động vốn, để vay tiền của ngân hàng, chứ đâu phải để sản xuất.

Trung kêu lên:

- Ông Danh dám giở ngón này à? Trước sau gì cũng bị tù đó.

Nhún vai, Bửu mĩa mai:

- Có gan làm giàu. Ông ta có quân sư Tiến vừa nịnh bợ vừa xúi giục, chuyện gì không dám làm. Khổ nỗi, ông làm chuyện tầm bậy. Văn bây giờ mới tội, mang tiếng con của giám đốc công ty mà phải xách bằng đi xin việc. Mấy công ty khác vì ngại ông Danh nên đâu chịu nhận hắn ta vào làm. Nhân tài phải chạy rong thật là tiếc.

Trung nheo mắt:

- Mà ý tiếc nhân tài, sao không kéo Văn về đây? Công ty Vĩnh Hưng lúc nào cũng mở rộng để chiêu hiền đãi sĩ mà.

Bửu trầm ngâm:

- Theo tao, tốt nhất là Văn nên làm ở công ty Thanh Danh, tội vạ gì để cho Tiến thao túng. Khổ là ông Danh lại không tin dùng Văn.

Trung đột ngột nói:

- Tao có cách giúp Văn, dù cách này mình bị thiệt thòi đôi chút.

Mắt Bửu ánh lên tia ranh mãnh:

- Nhưng hợp đồng kèm theo điều kiện. Mà tốt với Văn vì lý do gì nhỉ? Vì con bé Cơ phải không?

Trung chống chế:

- Tao tội nghiệp công nhân của họ nên mới làm thế.

Bửu tủm tủm:

- Chà! Hào hiệp dữ. Con bé Việt Cơ ắt phải mềm lòng trước tình huống này.

Trung càu nhàu:

- Với Cơ, tao chỉ là một gã tài xế xe ôm. Con bé không biết tao làm giám đốc công ty Vĩnh Hưng. Bởi vậy, tụi tao rất thoải mái khi đến với nhau.

Bửu trầm trồ:

- Chơi trò gì mà lãng mạn thế?

Trung bỗng cáu lên:

- Lãng mạn con... khi! Tóm lại, mà giúp tao liên hệ với công ty Thanh Danh, phải làm sao cho Văn ngồi cái ghế Tiến đang ngồi.

Búng tay đánh tróc, Bửu hăng hái:

- OK. Tao sẽ làm ngay.

Trung ngập ngừng:

- Không được nói tí gì về tao nghe.

- Khỏi lo, tao không quen dân xe ôm như mà nên có hay biết gì đâu để nói với Việt Cơ.

Bửu nháy mắt rồi đứng dậy:

- Tao về phòng của mình đây. Ngày mai tao sẽ liên hệ với Văn nhằm

thăm dò trước.

Trung hài lòng nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn của Bửu. Anh làm việc nhiệt tình, nhiều sáng tạo, khả năng bằng hai ba người. Có Bửu, Trung như mọc thêm cánh, anh tin mình sẽ gánh nổi trọng trách ông Vĩnh Hưng đã giao.

Ngả người ra chiếc ghế bọc nệm, Trung lim dim mắt thư giãn. Lòng anh xôn xao khi nghĩ tới Việt Cơ.

Suốt thời gian qua, anh không nhận được chút tin tức gì của cô. Việt Cơ như biến mất khỏi đời anh, cũng như khỏi thế giới này. Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, lắm lúc Trung có cảm giác mình vừa trải qua một giấc mộng dài với nhiều tình tiết tuyệt đẹp. Đẹp nhất vẫn là buổi tối Cơ ngủ lại nhà anh.

Giờ thì tàn mộng rồi. Anh sẽ không đời nào được sống lại những phút giây lãng mạn như thế nữa. Trung nhức nhối vì sự đánh mất này. Đã nhiều lần nhắc ống nghe, anh định gọi cho Cơ rồi lại bỏ xuống. Rõ ràng có cái gì đó ngượng ngùng khiến anh chùn tay. Mà "cái gì đó" là cái gì? Trung nghĩ không ra. Có chăng là vì anh tự ái nên muốn chờ Việt Cơ gọi đến, chớ không hạ mình gọi đi. Cô không cần tài xế nữa thì gọi điện thoại cho Trung làm chi. Tại sao anh lại quên điều quan trọng đó để trông ngóng trong vô vọng?

Trung nhìn đồng hồ. Còn nửa tiếng nữa là tới giờ Cơ tan học. Trước kia, giờ này Trung đã lo đi rước cô. Cái thói quen dễ yêu ấy không còn nữa. Nghĩ cũng buồn.

Thói quen là do con người tạo nên, Trung ngại gọi điện thoại cho Cơ, nhưng anh vẫn có thể lặp lại thói quen này theo kiểu tình cờ đi ngang qua trường lúc... em tan học mà. Đơn giản như vậy, sao lâu nay anh không nghĩ ra nhỉ?

Phấn khởi với sự thông minh đột xuất của mình, Trung vội nhảy xuống nhà để xe, phóng chiếc sáu bánh ra đường.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần IX

Trong công ty, công nhân gọi lén Trung là ông sáu bảy. Thoạt đầu, họ ngạc nhiên khi thấy giám đốc chạy cái xe có tuổi đời lớn hơn cả tuổi giám đốc, nhưng dần dà họ quen và không còn để ý. Điều họ quan tâm là anh sẽ đem tới cho công ty những gì.

Là người từng còng lưng kiếm cơm từng bữa, Trung hiểu cơm áo, gạo, tiền là thực tế cuộc sống. Làm tăng thu nhập cho công nhân cũng có nghĩa là làm giàu thêm cho công ty. Anh đang nỗ lực vì vấn đề đó suốt thời gian qua, bây giờ dành chút ít thành thang cho riêng mình, cũng nên lắm chứ.

Dừng xe trước gốc cây sao già quen thuộc, Trung căng mắt tìm với hy vọng Cơ sẽ thấy anh. Điều ước đúng là linh. Trung cười toe khi thấy Việt Cơ cũng đứng đĩnh bước về phía mình.

Cô ríu rít hỏi:

- Sao anh biết hôm nay tôi không đi xe vậy?

Trung múa mép:

- Thần giao cách cảm mà.

Việt Cơ chun mũi:

- Mới không gặp một tháng, anh đã lộ lười. Đàn ông, gã nào cũng ghê gớm.

Trung nháy mắt:

- Lên xe đi. Tôi đưa về, chẳng tính công.

Cơ yêu sách:

- Không cà phê... cà pháo gì à?

Trung cười cười:

- Cơm trưa ở khách sạn năm sao cũng được nữa là.

- Thôi. Không dám bóc lột anh đâu. Cà phê đủ rồi.

Vừa nói, Cơ vừa leo lên xe. Cảm giác quen thuộc vắng cả tháng bỗng quay về khiến Trung thấy xao xuyến, khi Cơ vô tình chạm vào người anh.

Trung trấn tĩnh bằng một câu hỏi:

- Đạo này em thế nào?

Cơ âm ừ:

- Cũng bình thường.

- Nghĩa là thời buồn phiền, sóng gió đã qua rồi.

Việt Cơ thở dài:

- Ba mẹ, chả ai thềm nói tới tôi. Sau buổi tối bỏ nhà đi đó, tôi trở nên hư đốn trong mắt mọi người. Mẹ tôi buồn lắm, suốt ngày bà theo bạn bè đi chùa rồi đi làm công tác từ thiện, riêng ba tôi chỉ biết có Xuân Đào. Ông làm như tôi không phải là con ông mới tủi chứ.

Trung ngập ngừng:

- Còn anh Văn?

Cơ chép miệng:

- Anh Hai cũng bị ba mắng như tôi. Từ con ruột, tụi tôi trở thành con ghê hết rồi.

Trung phê phán:

- Lại ghen tỵ với Xuân Đào. Xấu!

- Tại anh hỏi, chớ tôi đâu muốn nói.

Trung lặng qua chuyện khác:

- Trong lòng không vui, sao không tìm tôi?

Cơ im lặng, một lúc sau mới nói:

- Tôi thấy ngại.

Trung bật cười:

- Dè dặt, khách sáo đâu phải bản chất của em. Với tôi, em còn ngại gì nữa?

Rồi anh ngân nga:

- "Khi buồn em hãy đến chơi nhà tôi". Em quên câu hát ấy rồi sao?

- Chính vì nhớ tôi mới không đến. Tôi sợ ngày nào đó sẽ nhận được nơi anh một ánh mắt ghê lạnh.

- Em biết lo xa những chuyện đâu đâu từ bao giờ vậy?

-Từ khi quen anh đó.

Trung kêu lên:

- Thật à? Đây là vinh hạnh hay trách nhiệm mà tôi phải gánh vác kìa.

Vừa nói, Trung vừa dừng xe trước một quán cà phê vừa mát mẻ vừa kín đáo.

Đưa Cơ vào và chọn một bàn dưới giàn lan nở nhiều chùm bông tím, Trung nói:

- Ở đâu thích hơn ở quán có máy lạnh nhiều.

So vai, Cơ băng quơ bảo:

- Thích nhất là đừng gặp người quen.

- Trái đất tròn mà, ở đâu lại không có người quen. Xem ra điều Cơ thích khó thành hiện thực rồi. Chật! Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trong lúc Cơ chưa kịp hiểu Trung muốn nói gì, thì cô thấy Tiến ngồi gần đó với hai người đàn ông. Anh cũng đang nhìn về phía Cơ và Trung bằng cái nhìn tóe lửa. Phớt lờ như không quen không biết, Cơ đứng đưng quay lưng.

Đợi Trung gọi thức uống xong, cô hỏi:

- Công việc của anh ở công ty Vĩnh Hưng dạo này thế nào?

Trung thản nhiên:

- Lĩnh gác để sai vặt như tôi thì một ngày như mọi ngày, chẳng có gì đáng nói.

- Buổi tối, anh vẫn chạy xe à?

- Biết sao hơn. Nghe đồn ba Cơ sắp mở một công ty cho anh Văn quản lý. Nếu tôi được làm ở đó chắc đỡ hơn.

Việt Cơ xụ mặt:

- Nhắc tới chuyện này, tôi nhức đầu lắm.

- Sao vậy?

- Anh Văn cho rằng ba tôi quá mạo hiểm, khi muốn mở thêm một công ty vào thời buổi khủng hoảng kinh tế cầu toàn. Thế là hai người đã mâu thuẫn ngày càng mâu thuẫn hơn. Ba tôi chỉ nghe lời Tiến và Xuân Đào chớ đâu nghe anh em tôi.

Trung tò mò:

- Nhưng cuối cùng thì sao?

Khuấy ly cà phê cho tan đường, Cơ nói:

- Cuối cùng rồi công ty cũng sẽ được thành lập, giám đốc là Xuân Đào.
Một người chưa biết cả cách làm thư ký.

Trung cố ý nhấn mạnh:

- Lễ nào đó chỉ là một công ty ma?

Cơ nhú mày:

- Công ty ma là sao?

Chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, Trung giải thích:

- Là công ty được thành lập nhằm huy động vốn, chớ thật sự không hoạt động theo giấy phép đã đăng ký.

Mắt Việt Cơ trợn tròn lên;

- Ý anh muốn nói là... là.. công ty lừa gạt. Hừ! Ba tôi không làm thế đâu.
Ông là người chân chính mà.

Trung điềm nhiên đáp:

- Tôi đâu dám nói bác trai như vậy. Nhưng suy cho cùng, anh Văn của em có lý. Đúng là mạo hiểm khi mở công ty ở giai đoạn khủng hoảng này. Bây giờ giữ vững mức độ sản xuất đã là giỏi rồi, hưởng hồ chỉ mấy tháng nay, công nhân của Thanh Danh chỉ hưởng bảy mươi phần trăm lương.

Cơ tái mặt:

- Thật hả? Tại sao anh biết?

Trung ngập ngừng:

- Thì cũng nghe bạn bè nói.

Việt Cơ bứt rứt:

- Thú thật, tôi không để ý tới việc của công ty. Tôi luôn tin ba, anh Tiến là những người có khả năng trong kinh doanh. Tôi luôn tin công ty đang phát triển tốt, không ngờ mọi thứ đều khác. Lời anh nói làm tôi lo quá.

Trung vội trấn an:

- Đó chỉ là lời đồn đãi, sự thật ra sao tôi không rõ. Chúng ta vào quán cà phê để thư giãn, đừng nhắc những chuyện như vậy nào.

Việt Cơ mỉm cười đồng tình, cô hỏi:

- Bác gái đã về nhà chưa?

Trung lắc đầu:

- Ngoại tôi vẫn chưa khỏe. Có lẽ mẹ tôi sẽ ở luôn bên nhà ngoại.

- Ngoài bác gái ra, không còn ai chăm sóc ông cụ sao?

- Mẹ tôi là con gái duy nhất. Bà luôn coi việc chăm sóc ngoại là bổn phận của mình. Suốt hai mươi năm nay, bà không làm tròn bổn phận người con, nên bây giờ bà không rời ông ngoại nửa bước.

Việt Cơ tò mò :

- Tại sao vậy?

Trung trầm giọng:

- Hồi đó, ngoại tôi không bằng lòng cho ba tôi làm rể. Thế là mẹ tôi bỏ nhà theo ba tôi chịu sống cảnh nghèo. Từ một thiên kim tiểu thư, mẹ trở thành một công nhân nghèo. Ngoài ngôi nhà thờ tổ tiên, ba tôi là dân tay trắng. Vậy mà hai người đã sống thật hạnh phúc. Ba tôi qua đời cách đây năm năm. Với mẹ tôi, đó là mất mát không gì bù đắp, dẫu bây giờ bà đã được ông ngoại tha thứ.

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Ủa! Vậy là ông ngoại anh từ bác gái hai mươi mấy năm nay?

Trung lặng lẽ gật đầu, Cơ le lưỡi:

- Hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con. Sao ông ngoại anh đoạn tình dữ vậy?

Trung ngẫm nghĩ:

- Có lẽ vì ông là người độc đoán, quen bắt người khác tuân theo lệnh mình. Ông không biết rằng, lệnh của trái tim là khó cưỡng nhất.

Việt Cơ tùm tùm trêu:

- Thì ra anh là đứa con của tình yêu. Ghê... Ghê ta ời.

Trung nói:

- Tôi chỉ mong các bậc cha mẹ đừng ép uổng con cái để không còn những người trốn theo tiếng gọi của tình yêu, nhưng suốt một đời khắc khoải nhớ về gia đình mình như trường hợp mẹ tôi.

Việt Cơ chống tay dưới cằm:

- Khi đã thật sự yêu, người ta bất chấp tất cả?

Trung hóm hỉnh:

- Khi từ chối tình yêu, người ta còn bất chấp hơn nữa.

Việt Cơ liếc Trung một cái. Cô thừa hiểu anh chọc quê mình, nhưng

Trung nói đúng. Cơ là người bất chấp thủ đoạn, miễn sao gạt được Tiến ra khỏi đời mình. Bây giờ mọi việc đã đạt mục đích, sao Cơ vẫn không thanh thản?

Dù Cơ tuyên bố dứt khoát sẽ không cưới hỏi gì hết, nhưng Tiến vẫn kiên trì đeo theo cô. Rõ ràng, anh ta muốn làm con rể của giám đốc, chớ không phải muốn làm chồng Cơ.

Không biết thật sự giữa hai người tình cảm đã tới đâu? Sao Cơ có cảm giác Xuân Đào đang háo hức, bận rộn với công việc nhiều hơn lo lắng, hồi hộp vì một tình yêu có nhiều trắc trở. Lẽ nào Đào cam phận, không ghen tức khi Tiến vẫn tiếp tục theo đuổi Cơ vì bị cô cự tuyệt? Không lý nào Đào không ghen?

Giọng Trung chột vang lên :

- Em nghĩ gì vậy?

Việt Cơ ấp úng nói láo:

- À! Tôi đang thắc mắc, không hiểu anh có nói với... bà bồ rằng, anh quen một người khách đặc biệt như tôi không?

Trung gật đầu:

- Có chớ. Tôi với cô ấy tuy hai mà một, chưa hề giấu nhau bất cứ chuyện lớn chuyện bé nào.

Cơ liếm môi:

- Thế bà ấy có ghen không?

Trung gằn:

- Bà nào?

- Thì bà bồ của anh đó.

- Thoạt đầu, cô ấy cũng có ghen. Nhưng khi nghe tôi tả về em, cô hết ghen ngay.

Việt Cơ tức tối gắt:

- Anh tả tôi ra sao?

Trung nghiêng nghiêng nhìn Cơ:

- Tôi tả rất thật. Này nhé! Đầu tét ba phân, vành tai "chơi" hai lỗ, từ trên xuống dưới dẹp lép như một tay xì ke lâu năm, tính tình vừa từng từng vừa tốc tốc. Chỉ cần đặt tả vài nét thôi, người yêu tôi đã lắc đầu, cười rồi.

Nhìn gương mặt tỉnh bơ của Trung, Cơ nóng cả người. Thì ra với anh, cô vừa xấu xí, vừa tệ hại đến thế.

Mím môi lại, Cơ rửa:

- Anh là đồ quý! Độc miệng, nhiều chuyện còn hơn đàn bà. Người nào yêu anh chắc cũng ba trợn.

Trung cười:

- Ấy! Sao lại nổi nóng? Đúng là vừa từng, vừa tởm, mà còn tự ái.

Việt Cơ trợn mắt, cô chưa kịp trả đũa thì nghe giọng Tiến lịch sự vang lên:

- Xin lỗi. Tôi có thể ngồi chung không?

Trung hơi bất ngờ. Nhưng ngay sau đó, anh nhanh nhẹn đứng dậy:

- Ô! Xin mời anh, anh Tiến.

Tiến nhếch môi:

- Hừ! Khá lắm. Nhưng anh không đồng vai vế với tôi đâu mà vội thân mật thế này.

Trung ung dung đáp:

- Trong lãnh vực tình cảm, địa vị và vai vế là thứ vứt đi. Thực tế đã chứng minh như vậy. Sao anh lại coi trọng nó nhỉ?

Rồi anh mĩa mai hỏi:

- Không đồng vai vế, anh ngồi với chúng tôi làm chi?

Tiến hần học:

- Việt Cơ là vợ sắp cưới của tôi, gia đình hai bên đã chọn ngày để tổ chức lễ hỏi, tôi cấm anh đeo theo Cơ.

Việt Cơ phản ứng ngay:

- Tôi và anh không còn gì nữa. Đề nghị anh thận trọng lời nói.

Làm như không nghe câu nói của Cơ, Tiến tiếp tục hăm he:

- Mà nhìn lại mình đi, cứ như một thằng chạy xe ôm mà dám đối đầu với một phó giám đốc như tao. Không cân sức đâu. Chẳng qua giữa tao và Cơ có chút hiểu lầm, cô ấy vờ quen biết mà để chọc tức tao cho hả giận thôi. Thân dài vai rộng thế này mà phải làm bình phong, mà không nhục sao?

Đập tay xuống bàn, Tiến nghiêng răng:

- Từ giờ trở đi, tao mà thấy mày bám theo Cơ thì đừng có trách. Hừ! Bọn

bè tao vừa đông, vừa rất chịu chơi. Mạng mày không đáng năm xu đâu. Đừng ham trèo cao.

Trung nắm tay lại, những khớp xương chuyển động kêu răng rắc làm Cơ hoảng hồn. Anh nói:

- Mày nghe đây. Với tao, một phó giám đốc hiệu danh vô thực như mày chả là cái thá gì. Giữa tao và Cơ là tình yêu chân chính, bất vụ lợi. Cô ấy xem tao là cứu cánh, là điểm tựa của mình. Đã bị người ta xù vì bản chất đều giả, mày không xấu hổ sao mà còn lớn lối? Để bảo vệ tình yêu, phải nhờ đến bạn bè. Thật tệ quá!

Mặt Tiến đanh lại:

- Mày cũng cứng cựa lắm. Nhưng để xem được bao lâu. Tao không tin là chơi không được mày.

Dứt lời, Tiến đứng dậy, bỏ về bàn của mình, Việt Cơ nhìn theo, cảm hận:

- Đúng là trơ trên.

Rồi cô rầu rĩ than:

- Tôi đem phiền phức tới cho anh rồi.

Trung trầm giọng:

- Không nên nghĩ vậy. Khi chấp nhận làm tài xế cho em, tôi đã biết sẽ có ngày này.

Cơ liếm môi:

- Anh đừng gặp tôi nữa. Tiến là kẻ cố chấp, anh nói là sẽ làm. Lỡ anh gặp rủi ro gì, bác gái sẽ không chịu nổi. Rồi bỏ anh nữa, cô ta sẽ trách con nhỏ vừa từng vừa tọc như tôi.

Khoanh tay trước ngực, Trung nói:

- Đúng là mạng tôi chưa đáng năm xu. Nhưng không phải ai muốn động vào cũng được đâu.

Việt Cơ cương quyết:

- Tốt nhất là đừng để xảy ra chuyện. Chúng ta nhất trí sẽ không gặp nhau nữa. OK?

Trung lắc đầu:

- Không được. Nếu rút lui nghĩa là tôi sợ Tiến. Lẽ nào tôi đánh mất danh dự của một thằng đàn ông khi bị hăm dọa trước mặt người yêu?

Mặt Cơ bỗng đỏ ửng:

- Giữa chúng ta đâu có gì. Dường như anh nhập vai quá rồi đó.

Trung nhìn thẳng vào mắt Cơ rồi hỏi:

- Tôi phải thú nhận với Tiến, tôi là một tấn bình phong vừa thô kệch vừa rẻ tiền à?

- Ý tôi không phải vậy?

- Vậy ý em thế nào?

Việt Cơ ngập ngừng:

- Tôi chỉ lo cho anh. Với lại, nếu tiếp tục đóng kịch, chúng ta chẳng đi tới đâu.

Trung nhỏ nhẹ:

- Tôi không nghĩ vậy.

Việt Cơ chột bối rối vì cái nhìn đầy ẩn ý của Trung. Cô hơi xẵng giọng:

- Anh nghĩ sao tùy anh. Mình đã xong việc rồi, đường ai nấy đi. Tôi không phiền anh nữa. Chúng ta về thôi.

Không đợi Trung nói lời nào, Việt Cơ vội vã đứng dậy. Trung sai bước theo sau. Hai người im lặng suốt đoạn đường về.

Khi dừng xe ở cột điện, Trung nghiêm nghị nói:

- Tôi nhất định đeo đuổi em.

Mặt Cơ long lên tia giận dữ:

- Để bảo vệ cái... danh dự của anh à? Đúng là điên khùng!

Nhìn Cơ giận dữ bỏ vào nhà, Trung thở dài. Vừa rồi, anh đã ứng xử thật ngu ngốc. Cơ giận là đúng. Đây đâu phải lúc để anh nói thế, khi mới vừa trước đó không lâu, Trung đã trêu chọc Việt Cơ bằng những lời khá ác.

Uế oái, anh chạy xe về nhà. Ngôi nhà trống vắng như lòng anh, nhưng đó vẫn là nơi để anh quay về nương náu.

Tiến cau có rít mạnh từng hơi thuốc, rồi phun khói mù mịt cả căn phòng. Từ sáng đến giờ, không biết anh đã nguyện rửa gã giám đốc mới của công ty Vĩnh Hưng bao nhiêu lần nữa.

Hừm! Cái thằng... khốn ấy đúng là quá đáng khi đưa ra yêu cầu như thế. Nó có quyền gì mà đòi thay đổi cả nhân sự ở công ty Thanh Danh? Ấy vậy mà ông Danh coi bộ xiêu lòng vì cái lợi nó mang tới cho công ty.

Nó phồng tay trên Vĩnh Phát và anh trong việc nhượng hợp đồng làm ăn chớ có gì lạ đâu. Cái thằng... khốn ấy với anh không thù không oán sao lại cố tình chơi anh chớ?

Mấy hôm liền, Tiến gọi điện thoại cho Vĩnh Phát, nhưng không lần nào gặp. Hẳn cũng lần tránh hay sao ấy? Chắc chắn Vĩnh Phát đã biết trước tin này, vậy mà hẳn im im không hé môi để anh tìm cách đối phó.

Nghe đâu Phát cũng bị... đi. Hẳn đã mất chức trưởng phòng tiếp thị rồi. Xem ra... tay giám đốc mới này cũng mạnh tay chinh đốn lại nội bộ. Hừ! Thiên hạ đồn hẳn là một tên khá cứng cựa, biết dùng nhân tài, biết học hỏi kinh nghiệm của người đi trước. Tóm lại, hẳn là một giám đốc tập sự có nhiều triển vọng mà ông Vĩnh Hưng đã cố gắng mời về cho bằng được để đảm nhận chức giám đốc công ty thay mình. Lão già ấy chả biết còn sống được bao lâu, khi chết rồi tài sản để cho ai mà cứ lo làm giàu. Nếu lần đó lão... chết thì bây giờ anh đã đỡ khổ.

Có tiếng gõ cửa làm Tiến nhòm dậy. Anh tăng hăng:

- Vào đi.

Cô thư ký của ông Danh ngọt như đường:

- Ông Danh mời anh Tiến sang ngay ạ.

- Em biết chuyện gì không?

- Dạ, không. Nhưng em thấy trong phòng có cả cậu Văn và cô Đào nữa.

Nuốt tiếng chửi vào lòng. Tiến hậm hực bước đi, hai vai nặng như đeo đá.

Vừa vào tới phòng giám đốc, Tiến đã đụng phải nụ cười nửa miệng của Văn. Lờ đi như không thấy gì cả, Tiến kéo ghế, ngồi xuống.

Ông Danh trịnh trọng:

- Tôi có tin vui muốn công bố. Công ty Việt Xuân của chúng ta đã có giấy phép hoạt động. Xuân Đào sẽ là giám đốc, Tiến sẽ là chủ tịch hội đồng quản trị. Tiến sẽ giúp Đào làm quen với chức vụ mới, cũng như sẽ nỗ lực đưa công ty đi lên.

Tiến cười méo mó. Hừ! Lấy cái quái gì để đưa công ty đi lên chớ? Cuối cùng anh vẫn là người đứng, vẫn bị ra rìa trước cậu quý tử của ông chủ. Nếu Việt Cơ không trở mặt, thì số phận anh đã khác rồi.

Nhìn Xuân Đào, Tiến thấy cô ngược mặt nhìn lên trần nhà với vẻ ung dung tự tại. Bây giờ Đào cũng khác cách đây một tháng. Từ khi biết mình sẽ là giám đốc, cô tỏ vẻ lơ là Tiến. Thoạt đầu, anh tưởng cô ghen vì thấy anh vẫn kiên trì đeo đuổi Cơ. Nhưng giờ nghĩ lại, anh thấy khác. Đào cố tình lơ anh thì đúng hơn. Cô đã để lộ bộ mặt hãnh tiến, địa vị của mình rồi. Đào không phải là cô gái quê ngu ngơ, khờ khạo như anh tưởng.

Bất giác, Tiến thấy chán chường. Anh lặng lẽ nghe ông Danh tiếp tục nói:

- Chức phó giám đốc kinh doanh ở công ty Thanh Danh sẽ do Văn đảm trách. Ngày mai, cậu Tiến sẽ bàn giao công việc, sổ sách lại cho Văn. Hy vọng trước những đổi mới này, hai công ty của chúng ta ngày một lớn mạnh.

Nhìn Tiến, ông hỏi:

- Cháu có ý kiến gì không?

Anh nói:

- Mọi việc đã được quyết định, cháu xin tuân theo.

Ông Danh tỏ vẻ hài lòng:

- Vậy chúng ta sẽ cùng làm việc hết sức mình nhé. Nhất là Văn, con cần học hỏi ở Tiến nhiều lắm đó.

Khác với thái độ khó ưa trước kia, Văn lịch sự chìa tay ra:

- Học, học nữa, học mãi là bổn phận của người đã từng ăn học mà. Đúng không Tiến?

Ngập ngừng một chút, Tiến đưa tay ra bắt tay Văn:

- Tôi phải học anh thì đúng hơn.

Văn mỉm cười với Đào:

- Còn em, em học ai đây?

Xuân Đào vén mái tóc dài qua một bên:

- Có chủ tịch hội đồng quản trị làm cố vấn, em đâu cần học ai nữa.

Nheo nheo mắt, Văn hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ em định làm giám đốc kiểng?

Đào chưa kịp trả lời, ông Danh đã gạt ngang:

- Mọi người về phòng làm việc của mình đi. Riêng Tiến ở lại, bác có

chuyện muốn bàn.

Nhịp nhịp tay trên bàn, Tiến im lặng chờ ông Danh mở lời trước:

- Bác quyết định đột xuất này khiến cháu không hài lòng. Nhưng vì lợi ích chung, đôi khi chúng ta phải hy sinh quyền lợi riêng một chút. Huống hồ gì chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị cũng không phải nhỏ. Người nắm vận mệnh của công ty Việt Xuân là cháu chớ đâu phải Xuân Đào. Tuy Việt Cơ thay đổi, nhưng bác với cháu trước sau như một.

Tiến nói góp vào:

- Theo bác bao nhiêu năm nay, cháu hiểu bác mà.

Ông Danh tươi cười:

- Vậy thì tốt. Bác cháu mình sẽ cùng nhau kiếm thật nhiều tiền.

Tiến cũng cười. Anh đưa tay cho ông Danh bắt, rồi đi ra ngoài. Ngang qua phòng Xuân Đào, Tiến gõ cửa và nghe giọng cô đầy quyền hành:

- Vào đi.

Thấy anh, cô hơi nhú mày:

- Tìm em làm chi?

Ngồi xuống đối diện với Đào, Tiến nói:

- Mời em đi ăn trưa. Lâu rồi, mình đã không ăn chung.

Đào nhếch môi:

- Ủ. Đúng là lâu. Lâu tới mức em hết thích ăn cơm ở tiệm. Dạo này tâm trí em thoải mái, về nhà ăn cơm ngon hơn. Anh để thời gian mà bám theo Việt Cơ.

Tiến thở dài:

- Vô ích thôi. Cơ đã yêu người khác.

Đào có vẻ vô tư:

- Sao trước đây anh nói Cơ chỉ giả vờ để chọc tức anh? Mà nghĩ con bé cũng lạ. Đang yêu, sắp cưới, tự nhiên lại trở mặt. Anh không tìm hiểu lý do sao? Trước đây, có lúc em sợ rằng Cơ ghen em với anh. Nhưng nghĩ cho cùng, giữa chúng ta cũng đâu có gì khác ngoài tình bạn. Anh thấy đúng không?

Tiến gượng gạo gật đầu. Hừ! Vừa lên chức giám đốc đã vội phủ nhận tình cảm của mình. Nếu trước đây, Tiến không làm chủ bản thân, Xuân

Đào đã thuộc về anh cả xác lẫn hồn rồi. Bây giờ bày đặt lập hàng rào an toàn. Nhưng Tiến đã mất Việt Cơ, anh không thể để mất luôn Xuân Đào, dù chức giám đốc của cô chỉ là đồ dỏm, Tiến cũng phải đạt được mục đích của mình. Ở công ty mới này, mọi cái đang bắt đầu ở số không. Với người khác, có thể đó là khó khăn, nhưng với anh, biết đâu là thuận lợi.

Nhất định Tiến phải đạt mục đích đã đề ra, không được Việt Cơ thì sẽ phải được với Xuân Đào. Chịu khó đeo đuổi, Đào sẽ ngã vào lòng anh như cô ta từng mơ ước thôi.

Tiến hạ giọng:

- Nếu là bạn tốt thì phải an ủi nhau lúc buồn. Lẽ nào em nỡ từ chối lời mời của anh?

Xuân Đào thản nhiên:

- Em tin rằng dạo này anh đã nguôi ngoai. Thêm vào đó, chức chủ tịch hội đồng quản trị sẽ khiến anh phấn khởi. Tóm lại, ngay lúc này, anh chả có gì buồn để em phải an ủi hết.

Tiến bực dọc:

- Em quá nhiều thay đổi đấy.

Đào nhún vai:

- Vậy sao? Đó là nhờ em học được ở anh. Con người phải phù hợp với hoàn cảnh và vị trí của mình. Trước đây, em chỉ biết tuân lời, bây giờ em đã có quyền từ chối. Sự thay đổi này với em có nhiều ý nghĩa lắm.

Ngắm nghía những móng tay dài sơn nâu đen đúng một của mình, Đào chảnh chọe:

- Chú Danh mới sắm xe cho em. Nếu rảnh, anh có thể dạy em chạy.

Tiến nhẫn nhục:

- Được. Em cứ sắp xếp thời gian.

Đào nói ngay:

- Chiều mai. Sáu giờ tan sở, được không?

Tiến gật đầu:

- Anh không làm phiền em nữa.

Xuân Đào đặc ý nhìn Tiến rời khỏi phòng mình. Ngả người ra cái ghế

nệm có chân quay, cô lim dim mắt khoan khoái.

Trước đây, có năm mơ, Đào cũng không dám mơ mình có lúc uy quyền thế này. Giám đốc một công ty chớ đâu phải đùa.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần X

Càng ngẫm nghĩ, Đào càng tự đắc. Suy ra cho thấy ông Danh thương cô còn hơn cả Việt Cơ nhiều.

Hừ! Rồi cô sẽ nắm hết quyền hành trong nhà. Bà Thu chỉ biết lo kinh kệ, chùa chiền, không đáng ngại. Văn tối ngày chỉ mê nghiên cứu, chớ không mê quyền hành. Còn Việt Cơ, sau lần tuyên bố đoạn tình với Tiến, cô ta cứ như cái bóng trong nhà, đi học về là rút vào phòng riêng. Chắc là để khóc thầm.

Đào bật cười tự đắc khi nhớ tới những dòng chữ ngọt ngào, tình tứ nhưng không kém phần độc ác trong nhật ký của mình. Cái chiêu kích thích những kẻ tò mò như Việt Cơ vậy mà hiệu quả cao.

Lần đó, khi nghe chị Lý... mách Việt Cơ đã xem lén nhật ký của mình, Xuân Đào mừng rơn trong bụng. Cô nhờ tưởng Tiến, Cơ và cô sẽ xảy ra một cuộc chiến long trời lở đất, mà kết cuộc cô sẽ phải ôm tim xiêu lên xiêu xuống để minh oan, khóc lóc và cũng để gây rối rắm trong gia đình này. Không ngờ Việt Cơ quá tự cao. Cô ta đã im lặng chịu cú sốc bị phản bội, để rồi chính cô ta... đá Tiến văng ra.

Tội nghiệp anh chàng không biết tại sao mình bị xù, trong khi bản thân dù rất muốn ăn vụng nhưng cũng ráng chung tình từ chối cô.

Hồi còn học phổ thông, Xuân Đào vốn giỏi văn, giáo viên từng khen cô có trí tưởng tượng phong phú. Nay trí tưởng tượng đó được áp dụng thật bài bản và đạt được kết quả cao ngoài ý muốn, bảo sao Đào không tự mãn cho được.

Hơi mơ màng, cô tưởng tượng tới những bộ cánh sang trọng được mua trong những shop thời trang nổi tiếng, những buổi chiêu đãi tiệc tùng mà chỉ có mặt giới thượng lưu. Không sớm thì muộn, Đào sẽ gia nhập vào giới đó. Rồi ngày ấy sẽ đến thôi mà.

Thấy Cơ ngồi trong quán mà mắt cứ ngóng ngoài đường, Thanh Hà tò mò một cách cố ý:

- Mà ý nghĩ ai vậy?

Cơ gắt:

- Có ai đâu.

Hà tủm tủm cười:

- Tao biết mà ý sẽ gắt lên để át điếu tao thối mả. Lão chạy xe ôm chắc đang bận chở khách, hôm nay không trồng cây si trước cổng trường đâu.

Việt Cơ trẻ môi:

- Mả xác lão, liên quan gì tới tao?

Hà khịt mũi:

- Câu này tao đã từng nghe nhiều lần, nên xưa hơn... Diêm nữa. Lễ nào mà không tìm cách nói khác, để nghe hơn? Đã bảo thời buổi này người ta thường bị stress nên cần ngọt ngào, êm ái mà.

Không thèm tranh luận với Hà, Cơ chụm môi hút cho hết ly sinh tố rồi phán một tiếng:

- Về!

Hà khoát tay:

- Còn sớm chán. Chờ tí nữa đi?

- Chờ ai mới được chớ?

- Thì chờ người mà đang chờ ấy.

Cơ làm thinh, xoắn chiếc túi thổ cẩm trên vai rồi đứng dậy. Thái độ dứt khoát của cô khiến Hà cũng ưỡn oải đứng lên theo.

Ngồi sau lưng Hà, Cơ không nói lời nào. Đã quen mỗi ngày mỗi thấy Trung chờ mình trước cổng trường, hôm nay vắng anh, tự dưng Cơ thấy hụt hẫng. Trước mặt Thanh Hà, cô tỏ vẻ dửng dưng, nhưng trong lòng lại khác.

Giọng Hà vang lên thật vô tư:

- Hôm nay Trung bận gì vậy kìa?

Cơ buột miệng:

- Bận đi với bồ.

Hà nhướng mày:

- Hả cũng có bồ à? Thế cô nàng đẹp lắm không?

- Tao chỉ nghe hả "ca" người yêu không hết lời, còn thực tế cô nàng ra

sao, chỉ trời biết.

- Hãn nói láo đay ngõ ạ. Nếu đã có bồ, tội vạ gì ngày nào cũng trồng cây si ở đây. Mà nghĩ hãn vì sĩ diện với Tiến à? Đó chỉ là cái cố mà đũa con nít cũng nhận ra.

Việt Cơ liếm môi:

- Trung chê tao đủ thứ, vậy theo tao làm gì?

Ra giọng tài khôn, Hà gật gù:

- Cốt lõi vấn đề ở chỗ đó. Trung theo mà vì yêu hay vì mục đích nào khác. Trực giác cho tao thấy, Trung không phải hạng đào mỏ. Dù anh ta chỉ là một nhân viên quèn phải chạy thêm xe ôm để kiếm sống, nhưng ở Trung vẫn có một nét riêng đầy cá tính. Trung rất phong độ.

Cơ mĩa mai:

- Điểm này, hãn đã tự khoe mình ở lần đầu gặp tao. Chả hiểu đó là phong độ gì?

Thanh Hà lại nói tiếp:

- Tướng hãn ra vẻ quan hơn là lính.

Việt Cơ kêu lên:

- Bữa nay mà làm thầy bói nữa à?

- Tao chỉ nhận xét thôi. Mà cứ tưởng tượng, nếu Trung mặc complet, thắt cà vạt, trông không thua... tay bác sĩ Kimso Yoong trong "Anh em Nhà bác sĩ" đâu nha.

Việt Cơ ậm ừ:

- Coi bộ mà cảm hãn rồi. Tao sẵn sàng làm bà mai không công cho hai... đũa.

Thanh Hà tỉnh bơ:

- Tốt thôi. Ngặt nỗi Trung hồng khoái tao mới... rầu chó.

Ngừng xe trước cột đèn, Hà cười cười:

- Dừng ở đây là đúng chỗ phải hông? Trả tiền xe đi ngõ.

Việt Cơ thản nhiên:

- Cứ ghi số. Tới tháng, tao sẽ thanh toán một lần.

Bước vào phòng khách, Cơ hơi khựng lại khi thấy có đầy đủ mọi người.

Xuân Đào mau mắn gọi cô :

- Tới đây Cơ. Anh Văn ăn mừng được làm phó giám đốc đấy.

Ngồi xuống kế Đào, Cơ nhìn bánh, kẹo, trái cây bày trên bàn rồi chê:

- Chỉ có vậy thôi à? Anh đúng là keo.

Văn xuề xòa:

- Ở đó mà nghe lời nhỏ Đào. Làm việc vừa là quyền lợi, vừa là nghĩa vụ, có gì để mừng chứ.

Cơ thắc mắc:

- Vậy những thứ này ở đâu ra?

Xuân Đào tươi roi rói:

- Chú Danh mua cho riêng Đào để bồi dưỡng, vì chú nói dạo này Đào cực, cần phải tâm bổ. Nhưng một mình Đào làm sao ăn cho hết, mang ra cả nhà cùng ăn phải vui hơn không.

Văn tủm tỉm cười:

- Em đúng là biết nghĩ tới người khác. Nếu đổi lại là Việt Cơ, chắc nó đã giấu kỹ để dành ăn một mình rồi.

Không thèm tự ái vì câu chọc quê của Văn, Cơ vừa bỏ một miếng chocolate vào miệng, vừa nói:

- Bởi vậy nên ba đâu bao giờ mua riêng cho em món gì.

Đang ngồi ăn miếng lê, ông Danh nhú mày:

- Con chẳng thiếu thốn thứ gì để ba phải mua cả. Ngược lại, từ bé, con đã sống trong thừa thãi, thừa đến mức con không biết quý trọng gì hết, kể cả quý trọng tình yêu của riêng mình.

Văn vội vàng xen vào:

- Ôi! Chuyện đã qua rồi, ba đừng nhắc lại nữa.

Ông Danh cau có:

- Ngày nào cũng gặp bộ mặt rầu rĩ của thằng Tiến, tao khó chịu lắm.

Việt Cơ bĩu môi:

- Ảnh giả vờ đó thôi. Cảnh ảnh lúc nào chẳng sẵn con gái.

Ông Danh bực bội:

- Con gái ở đâu mà sẵn chứ?

Hất mặt về phía Đào, Việt Cơ nói đại:

- Xuân Đào đây nè.

Giấy nẩy lên đầy oan ức, Đào phân bua:

- Ấy! Đừng đùa như vậy, tội chết. Đào xem anh Tiến như anh Văn thôi. Cơ đừng lộng ngôn, loạn ngữ như vậy. Dầu không thích Tiến nữa, cũng nên tôn trọng ảnh và cả Đào nữa chứ.

Mắt long lên, Việt Cơ gằn từng tiếng:

- Có thật Đào xem anh Tiến như anh Văn không?

Ông Danh đập bàn:

- Thôi, đủ rồi. Mà đúng là quá quắt.

Cơ vẫn bình tĩnh:

- Con chỉ hỏi đùa thôi mà. Bây giờ anh Tiến là người tự do, ba cứ tiếc ảnh không làm rể đông sàng, nhưng ba quên vẫn còn Xuân Đào đó.

Giọng Xuân Đào vút cao đến mức chói tai:

- Đào đã có đối tượng rồi. Cơ không được nói bậy.

Khác với vẻ thách thức của Cơ, Văn quan tâm Đào thật tình:

- Ai vậy? Nói ra cho cả nhà nghe để nhỏ Cơ khỏi chọc em nữa.

Mặt đỏ ửng lên, Đào ấp úng:

- Em chưa thể nói lúc này. Nhưng chắc chắn không phải Tiến.

Nhìn Việt Cơ, Đào nói:

- Thì ra vì nghi ngờ Đào và Tiến mà Cơ đã bỏ rơi anh ấy. Thật oan cho Đào và tội cho anh Tiến. Ảnh chỉ yêu mình Cơ thôi Cơ à.

Chịu hết nổi tài đóng kịch của Xuân Đào, Cơ gào lên:

- Tiến yêu ai, và là người thế nào, tôi thừa biết. Còn Đào nữa, tôi đi guốc trong bụng Đào ấy.

Hầm hầm, Cơ lại bỏ đi, mặc cho Văn gọi giật ngược. Cô chẳng biết phải đi đâu bây giờ. Vừa ra tới cửa, Văn đã chạy theo kéo cô lại:

- Mà định bỏ nhà đi đêm nữa à?

Giằng ra khỏi tay anh, Cơ gắt gỏng:

- Ở nhà, em sẽ điên vì sự giả dối của Xuân Đào.

Văn nhú mày:

- Nhưng tại sao em lại nghi ngờ họ?

Cơ chắc chắn:

- Em không nghi ngờ, sự thật là như thế.

- Bằng chứng đâu mà em nói vậy?

Cơ chưa kịp trả lời thì nghe có tiếng xe ngừng và giọng đàn ông vang lên:

- Ông ta mời cả gia đình chúng tôi à? Thật ngại quá! Thím Thu và Việt Cơ đâu hề tham dự vào việc của công ty.

Bừu nhẹ nhàng:

- Nhưng với chúng tôi, cả gia đình đều là khách quý. Mới chỉ gặp mặt một lần mà ông chủ đã đánh giá cao về Đào và anh Văn. Ông ấy muốn giữa đôi bên có sự giao hảo thân tình hơn.

Ông Danh nhíu mày:

- Sếp của cháu và ông Vĩnh Hưng có quan hệ gì không?

Bừu trả lời:

- Dạ, có chứ. Ông là cháu duy nhất của ông Hưng.

Xuân Đào buột miệng:

- Tức là người sẽ thừa kế sau này.

Bừu gật đầu:

- Đúng vậy.

Ông Danh vẫn thắc mắc:

- Sao bác nghe nói ông Vĩnh Hưng không con không cháu, nên dù bị bệnh nằm một chỗ vẫn phải quản lý công ty?

Bừu cười xòa:

- Người ta độc mồm độc miệng nói thế thôi. Tại lúc đó, sếp của cháu chưa tiện ra mặt tham gia công việc, nên phải là cái bóng bên cụ Vĩnh Hưng. Bây giờ ông ấy đủ sức rồi mới xuất đầu lộ diện.

Ông Danh gật gù:

- Ông Vĩnh Hưng đúng là căn trọng trong việc sử dụng người kế thừa. Kỹ lưỡng như vậy sẽ không có sơ xuất.

Việt Cơ buột miệng:

- Đó là điều công ty mình cần học hỏi đấy.

Mặt sa sầm xuống, ông Danh gắt:

- Biết gì mà nói theo.

Bừu vội xoa dịu:

- Cơ vẫn như xưa, lúc nào cũng thích đùa. Tới hôm công ty anh chiêu đãi,

em nhất định phải dự nha.

Cơ từ chối:

- Em vẫn còn là con nít, tới chỗ toàn các bậc chức sắc không tiện. Cho em xin kiểu đi.

Bửu mồm mép:

- Có trẻ có già, có mới có cũ, mới có nhiều bất ngờ, thú vị. Hôm đó, nhất định anh sẽ tới mời em cho bằng được.

Xuân Đào có vẻ ganh tỵ:

- Anh Bửu nhiệt tình quá.

Văn ngập ngừng:

- Nè! Tao vẫn chưa hiểu vì lý do nào mà sếp mày hứng thú hợp tác với công ty Thanh Danh vậy?

Bửu bật cười:

- Vì Thanh Danh có tiếng tăm.

- Đơn giản vậy thôi à?

- Liên kết với nhau để tồn tại và phát triển là một trong nhiều kế hoạch của công ty Vĩnh Hưng mà.

Nhìn đồng hồ, Bửu nói với ông Danh :

- Cháu phải đi ngay. Công ty sẽ gửi thiệp mời sau. Rất mong được đón tiếp cả nhà, nhất là cô út Việt Cơ.

Đợi Văn đưa Bửu ra khỏi cửa, Cơ đứng lên, về phòng ngay. Vì nếu ngồi lại, cô biết mình sẽ gây với Xuân Đào nữa. Điều đó chả hay ho gì khi ông Danh đang có ác cảm với cô.

Nhưng cô chưa rời khỏi phòng khách đã nghe giọng Xuân Đào khó chịu.

- Chả biết Bửu nghĩ sao mà một hai cứ đòi mời Việt Cơ cho bằng được. Cơ đâu phải là đối tượng để giám đốc mới của Vĩnh Hưng mời dự cuộc chiêu đãi đầu tiên của ông ta.

Ông Danh ậm ừ:

- Chú nghĩ vừa rồi vì xã giao nên Bửu mới nói thế. Chớ tổ chức chiêu đãi, thường người ta rất thận trọng khi lập danh sách mời.

- Nhớ hôm đó Việt Cơ đòi đi thì sao?

- Chuyện ấy cháu không phải lo. Quan trọng là cháu tự lo cho mình kìa.

Phải tạo ấn tượng sâu sắc với giám đốc ấy. Rồi hẳn sẽ nâng đỡ để công ty Việt Xuân của cháu được giới làm ăn chú ý.

Xuân Đào hỏi:

- Chẳng lẽ Vĩnh Hưng có uy tín dữ vậy sao?

Ông Danh gật đầu:

- Đương nhiên. Đó là công ty lớn, quan hệ làm ăn rộng rãi mà.

Rồi ông cười:

- Dường như hẳn chưa có vợ thì phải?

Xuân Đào ỡng ẹo:

- Sao chú lại đặt câu hỏi này với cháu?

Ông Danh lại cười và cười to:

- Tại chú thấy cháu là một ứng cử viên sáng giá. Nếu hẳn chấm cháu, chúng ra sẽ có lợi.

Việt Cơ sững sờ vì những lời vừa nghe. Quả thật cô chưa hiểu hết về ba mình. Trước đây, trong tâm trí cô, ông Danh là một tấm gương vừa sáng vừa cao vòi vọi mà cô không bao giờ dám đến gần để soi mình. Giữa anh em cô và người cha luôn có một khoảng cách vì tôn sùng.

Với anh Văn, khoảng cách ấy dường như đã tan biến khi anh vào đại học. Thời gian đó, Cơ thấy anh mình đôi khi cãi, thậm chí chống đối ba. Cô đã cho là anh mình hỗn. Bây giờ cô hiểu rồi, anh Văn đã nhận ra ba không phải là tấm gương nên anh thất vọng đến mức luôn phản kháng lại những việc ông làm.

Cơ không thể ngờ ba là người bất chấp thủ đoạn như vậy. Giờ ba đã có Xuân Đào cùng chí hướng, chắc chắn hai người sẽ làm những việc chỉ có trời mới biết để kiếm ra nhiều tiền. Chỉ nội việc phong cho Đào chức giám đốc công ty mới thành lập đã thấy có nhiều cái bất thường. Lẽ nào gã giám đốc mới của Vĩnh Hưng ngốc đến mức sẽ đem lợi tới cho ba?

Thật hoang đường. Nhưng đời mà, chuyện gì lại không thể xảy ra được. Như cách đây năm ba tháng, làm sao Xuân Đào có thể mơ rằng mình sẽ làm giám đốc?

Cơ không hiểu nổi xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì. Còn anh Văn nữa. Lúc nào cũng lăm lăm lì lì với công việc mới nhận. Chắc chắn anh

phải biết việc làm của ba và Đào. Vậy mà anh... vô tư im lặng. Sự im lặng ấy thật đáng sợ.

Ôi! Chưa bao giờ Cơ muốn có Trung kế bên như lúc này. Với anh, Cơ có thể tha hồ nói, tha hồ thắc mắc và anh sẽ giải thích bằng cái cách nửa đùa, nửa thật, nửa mỉa mai, nửa chế giễu, nhưng thật dễ hiểu và sinh động.

Nhưng đó là chuyện của trước kia. Bây giờ Trung đã khác. Anh chỉ muốn đeo đuổi Cơ để thỏa mãn tự ái, để cho Tiến thấy anh không hề sợ bất cứ lời hăm dọa nào. Sự thật này làm Cơ đau còn hơn sự thật Trung đã có người yêu gấp mấy lần.

Tiến muốn cưới cô để làm nấc thang bước lên địa vị cao nhất. Trung thì tệ không kém. Khổ nỗi, trong lòng cô không nguôi xao động vì anh mới chết chớ.

Sập mạnh cửa phòng lại, Cơ vẫn còn nghe tiếng Xuân Đào cười giòn. Tiếng cười đắc thắng của một người đạt được mục đích.

Trước kia, Đào đã nói: "sẽ có những gì mình muốn". Lúc ấy, Cơ nghĩ đấy chỉ là lời nói suông, không ngờ đó là cả một tham vọng. Đào đã chiếm giữ Tiến của Cơ, giành hết tình thương của ba, trong tương lai Đào sẽ "có những gì mình muốn" nữa đây?

Chán nản, tủi thân, Việt Cơ úp mặt vào gối và nghe đồng hồ gõ từng tiếng, từng tiếng lạnh lùng, khô khốc.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần XI

Nghe tiếng thắng xe rít lên kể bên mình, Cơ không quay lại cũng biết đó là ai. Trái tim bướng bồng rộn ràng đập mạnh, nhưng Cơ lầm lũi bước đi, mặc cho Trung bám theo năn nỉ:

- Lên xe anh chở về.

Việt Cơ lạnh nhạt:

- Tôi không cần xe ôm.

- Nhưng anh cần nói chuyện với em. Chuyện nghiêm túc hẳn hoi.

- Chuyện gì mới được?

Trung thừa thế nói luôn:

- Lên xe rồi anh nói.

Cơ bĩu môi:

- Xì! Định dụ dỗ tui chắc.

Trung cười thật đều:

- Muốn dụ, anh đã dụ từ lâu rồi.

Trung đổi giọng:

- Không ngờ ngang bướng như em mà cũng sợ anh nữa.

Việt Cơ vênh mặt:

- Hông dám sợ anh đâu.

- Vậy thì ngại gì chứ.

Nhìn vẻ mặt thách thức của Trung, cô ngần ngại một thoáng rồi lên ngồi sau lưng anh. Cảm giác êm ái quen thuộc chợt ập đến làm Cơ băng khuôn. Nhưng ngoài mặt, cô vẫn giữ vẻ dửng dưng cố hữu.

Trung hơi nghiêng đầu:

- Về nhà anh nhé?

Cơ kêu lên:

- Sao lại về nhà?

- Anh muốn giới thiệu em với mẹ anh.

- Giới thiệu? Giới thiệu thế nào mới được chứ? Anh đừng có vớ vẩn. Thả

tôi xuống đi.

Trung từ tốn:

- Sao lại nóng dữ vậy? Nếu em không thích chúng ta có thể vào quán mà. Em thích vào quán nào đây?

Việt Cơ cộc lốc:

- Tùy anh. Tốt nhất là đừng phải gặp người quen như lần rồi. Chua lắm.

Trung chép miệng:

- Khó chịu quá. Đúng là chỉ có gã nào mát mới yêu em.

Việt Cơ đau nhói vì câu nói cố tình của Trung. Lẽ ra, cô đã đốp chát lại, nhưng chả hiểu sao nổi ghen ngào làm cổ cô khô rát. Ngồi im phía sau Trung, Cơ chột buồn chứ không vui như Cơ tưởng tượng những lúc trông đợi anh.

Dầu rất muốn biết cả nửa tháng nay Trung ở đâu, làm gì mà biệt vô âm tín, Cơ cũng không sao mở lời. Bản tính tự cao đã ngăn cô hỏi về những khắc khoải lâu nay mang trong lòng.

Trung dừng xe trước một quán nước nhỏ:

- Bạn bè, người quen của Cơ toàn giới thượng lưu, chắc chẳng ai thèm vào quán này đâu.

Việt Cơ im lặng theo Trung vào quán. Anh gọi cà phê cho mình và đưa xiêm ướp lạnh cho Cơ. Cô đảo mắt nhìn quanh và thấy vài ba tay chạy xe ôm ngồi ngắm khách đang cười với Trung.

Một gã nháy mắt với Cơ rồi hỏi vọng sang:

- Trông khá quá. Chắc không phải khách hả Trung?

Trung tùm tùm với vẻ khoái chí:

- Khách nhưng là thượng khách, chở suốt đời mà không lấy tiền.

Việt Cơ nhăn mặt:

- Anh làm nhảm bậy bạ gì vậy?

Trung nghiêm nghị:

- Anh nói thật đó. Nếu Cơ không chê chiếc sáu bảy này vừa già vừa cũ, không êm, không đẹp bằng những xe đời mới khác, anh tình nguyện làm tài xế cho em suốt đời.

Bất ngờ vì lời nói đột ngột của Trung, Cơ đỏ ửng cả mặt mày, cô ấp úng:

- Đó.... đó... là chuyện nghiêm túc mà anh muốn nói với tôi à?

Nhìn rất sâu vào mắt Cơ, Trung gật đầu. Cô cong môi lên:

- Thế còn cô người yêu đẹp người đẹp nết của anh đâu?

Trung lắc đầu:

- Làm gì có ai. Anh chỉ đùa với em thôi.

Việt Cơ tức tối:

- Anh... anh muốn sỉ nhục người ta thì có. Lời nói đùa đó làm người khác khổ sở ra sao, anh biết không? Tôi là con bé xấu tính xấu nết, ngay cả Tiến còn chê... thì vì lý do gì anh... anh...

Thấy Cơ ngập ngừng mãi, Trung liền nói:

- Vì lý do gì anh yêu em phải không? Thật ra, yêu là vì yêu, chớ đâu có lý do gì.

Việt Cơ lắc đầu:

- Người ta không thể yêu người họ luôn nhìn thấy những điểm xấu, trừ khi tình yêu ấy vụ lợi.

Mặt Trung thoáng sững sờ:

- Em nghĩ vậy thật à?

Cơ cười nhạt:

- Thực tế đã cho tôi kinh nghiệm đó.

Giọng Trung pha chút bất bình:

- Nhưng anh không phải là Tiến.

- Tôi biết. Nhưng tôi lấy gì để tin anh đây?

Mặt Trung tối sầm lại:

- Lẽ nào em không hề có chút đồng cảm với anh, mà lại nhìn anh qua chân dung của Tiến?

Việt Cơ lặng thinh, đầu gục xuống, hai tay đặt lên bàn và đan vào nhau, bối rối. Không biết sao vừa rồi Cơ lại độc miệng nói như thế, trong khi lòng cô lại khác.

Có phải vì Cơ sợ không? Dầu biết Trung không giống Tiến, và cô đã chờ đợi giây phút này, nhưng Cơ vẫn cảm thấy nghi ngại. Với cô, tình yêu không còn vô tư trong sáng nữa, mà đã nhuộm màu thực dụng phũ phàng. Cuộc sống chứng minh biết bao người vì vụ lợi sẵn sàng yêu vờ. Nếu

Trung là người như thế thì nỗi đau ở tim cô sẽ nhân lên gấp bội, và cô sẽ không chịu đựng nỗi đau.

Nước mắt Cơ bỗng ứa ra, bồi hồi, ray rứt lẫn hạnh phúc xót xa. Trung bóp nhẹ tay cô, giọng lạc đi vì xúc động:

- Anh hiểu em đang nghĩ gì. Nào! Hãy nhìn anh đi, cô nhóc bướng! Cứ khóc như thế này, người ta tưởng anh ăn hiếp em đấy.

Phụng phịu hất mặt lên, Cơ liếc Trung tưởng chừng như xiêu đình đốn miếu, trong khi nước mắt vẫn còn hoen mi.

Anh dịu dàng:

- Anh chở em về nhà cho mẹ biết nhé?

Việt Cơ hốt hoảng rút tay về:

- Em chưa chuẩn bị tinh thần. Vói lại, em không hề thích anh chút nào.

Trung gật gù:

- Anh biết. Nhưng được nghe tiếng xưng em ngọt ngào của người ta, anh mãn nguyện rồi.

Việt Cơ dậm chân, mặt đỏ như cánh hoa hồng:

- Tôi ghét anh. Ghét anh tới chết luôn.

Không nói lời nào, Trung say sưa ngắm Cơ:

- Cuối cùng rồi em cũng để lộ nữ tính của mình, dù sự bộc lộ ấy khá là đàn ông. Nhưng tại sao lại ghét anh?

Việt Cơ liếm môi, sửa lại câu trả lời của Trung lúc nãy:

- Thật ra ghét là vì ghét, chứ đâu vì lý do gì.

Trung lắc đầu cười. Nụ cười của anh dễ ghét đến mức tim Cơ đập lộn xộn. Cô nghe giọng anh tự tin:

- Tình yêu bắt đầu bằng sự căm ghét thường rất mãnh liệt và bền lâu. Anh tin chúng ta cũng thế.

Việt Cơ không trả lời, cô ngập ngừng chuyển đề tài:

- Đạo này anh bận lắm à?

- Sao Cơ lại nghĩ thế?

- ...

Trung nheo mắt, trả lời luôn:

- Tại thấy anh không ghé chở em chút gì? Công ty đang bận rộn chuẩn bị

lễ nhận chức cho giám đốc mới. Nhân viên quen như anh bị sai đủ trăm ngàn việc.

Việt Cơ tò mò:

- Việc gì mà dữ vậy?

Trung nhún vai:

- Chẳng biết phải kể sao cho em hiểu nữa. Nhưng đúng là ông ta... tổng vệ sinh công ty. Từ bộ mặt văn phòng, phân xưởng cho đến từng nhân sự. Ai làm việc lười thôi hoặc từng lười biếng thì coi chừng "về vườn" sớm đó. Bởi vậy, công ty Vĩnh Hưng hoàn toàn đổi mới.

Việt Cơ nhíu mày:

- Nói chung, ông ta là người thế nào?

Trung cao giọng:

- Trẻ tuổi, tài cao và quan trọng là chưa vợ.

Việt Cơ liếc anh:

- Ai... thèm hỏi về vấn đề vợ con của hắn.

Uống một ngụm cà phê, Trung nói:

- Con gái thường chú ý đến điểm chính này.

Thản nhiên, Cơ bảo:

- Anh từng chê tôi giống con trai mà.

Trung gật gù:

- Cánh đàn ông với nhau thì ganh tỵ về tài năng.

Việt Cơ khinh khỉnh:

- Tôi nghe anh Văn, ba và Xuân Đào rất ca tụng ông ta. Thật sự, giám đốc của anh có đáng được ca tụng không?

Trung xoa cằm:

- Dừng từ ca tụng nghe lớn lao quá. Thật ra, ông ta là người may mắn cộng chút tài năng.

Việt Cơ hấp háy mắt:

- Hình như anh ganh tỵ với sếp của mình.

Trung bật cười:

- Rất nhiều kẻ ganh với ông ta chớ đâu riêng gì anh. Hình như em cũng chẳng ưa ai được ca tụng?

Việt Cơ đành giọng:

- Tôi ghét bất cứ ai được Xuân Đào chú ý. Cô ta thường thấy trăng quên đèn, Đào suốt ngày tư tưởng đến giám đốc công ty Vĩnh Hưng. Cô ta đã cho Tiến ra rìa và cảm thấy mình là ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị phu nhân giám đốc.

- Chà! Có chuyện buồn cười này nữa à?

- Sao lại buồn cười? Nếu xảy ra một cuộc hôn nhân, thì đôi bên đều có lợi mà.

Trung xoa hai tay vào nhau:

- Xuân Đào chắc có lợi, còn bên Vĩnh Hưng lợi lộc gì cơ chứ.

Việt Cơ liếm môi:

- Ít ra ông ta cũng thu tóm được công ty Việt Xuân cho mình.

Nhìn xoáy vào mắt Cơ, Trung từ tốn:

- Không ngại nói thật với em, Việt Xuân chỉ có cái vỏ, sếp anh chẳng đại đột thế đâu.

- Vậy ông ta chịu nhượng bớt hợp đồng cho anh Văn với mục đích gì? Nếu không phải để cầu thân?

Trung lấp lửng:

- Cầu thân thì có thể, nhưng không phải với Xuân Đào đâu.

Việt Cơ nhú mày:

- Em không hiểu gì hết.

Trung nhẹ nhàng giải thích:

- Trước đây Vĩnh Phát vẫn lén ông Vĩnh Hưng chia bớt hợp đồng cho Thanh Danh để ăn huê hồng. Chuyện này chấm dứt khi có giám đốc mới. Ông ta đã ký luật Vĩnh Phát về vấn đề này, rồi sau đó lại đích thân hợp tác trở lại với Thanh Danh, vì lợi ích của hai công ty chớ đâu cho cá nhân ai.

Việt Cơ im lặng. Một lát sau, cô nói:

- Không ngờ chỉ là nhân viên quèn mà anh rành chuyện công ty quá.

- Dẫu sao anh và Vĩnh Phát cũng thân tình. Chuyện gì hấn lại không kể.

- Thế sếp của anh là Vĩnh... gì?

Giọng Trung thân nhiên:

- Ông ta tên Trung.

- Chà! Trùng tên với anh à?

- Thì đã sao? Anh em song sinh còn mỗi người một số phận, nói chi chi trùng cái tên.

Đăm đỗi nhìn Cơ, Trung thì thầm:

- Anh thích nghe tiếng em từ môi Cơ lắm.

Mặt Việt Cơ đỏ ửng lên, cô gất:

- Mồm mép vừa thôi.

Túm tim cười, Trung tìm tay Cơ, lần này cô để yên chớ không rút về nữa.

- Sao hôm nay em ít nói vậy?

- Không biết nói gì hết.

- Vậy thì hỏi, anh sẽ trả lời.

Việt Cơ ngập ngừng:

- Anh bảo chỉ có gã nào mát mới yêu em. Tại sao...

- Tại vì anh không thể không mát. Lần đầu gặp em, anh luôn tin tưởng ngày nào đó chúng ta sẽ trở nên thân thiết. Nghĩ như vậy đúng là ảo tưởng, nhưng sự thật là xảy ra gần như vậy. Dù biết em chỉ xem mình là một tấm bình phong, anh vẫn tình nguyện làm thế và anh cảm nhận được rằng dần dà trong tim em, ít nhiều đã có bóng dáng anh. Đúng lúc ấy, em lại tuyên bố trò chơi đã tới lúc chấm dứt.

Im lặng một chút, Trung nói tiếp:

- Với anh, điều ấy thật đáng sợ. Đã quen đưa đón, quen có một cô bé mình đặt trọn tình cảm kể bên, bây giờ lại biến mất tất cả, anh thật sự hụt hẫng. Cả một tháng trời, anh vùi đầu vào công việc để khỏi phải nhớ, phải nghĩ ngợi gì hết. Tự ái cũng phải thua tình ái, anh đành phải đến tìm em ở công trường.

Bóp nhẹ những ngón tay mềm của Việt Cơ, Trung hạ giọng:

- Gia tài của anh chỉ có chiếc sáu bảy cà tàng mà dám tỏ tình với tiểu thư con giám đốc. Có đúng anh mát nặng không?

Việt Cơ chớp mắt, xúc động:

- Em cần một người đàn ông tự lập, bản lĩnh, biết làm chủ bản thân và cuộc đời mình. Em cần một người chân thật với em.

Trung nhìn cô:

- Anh nghèo lắm. Em có chịu đồng cam cộng khổ với anh không?

Việt Cơ xúc động:

- Bên anh em không sợ gì hết.

Trung mỉm cười làm Cơ phụng phịu:

- Biết anh cười như vậy, em đã nói ngược lại rồi.

Trung say đắm:

- Em nói xuôi, nói ngược thế nào anh cũng hiểu hết. Bởi vậy mới có câu: "Từ trái tim đến trái tim". Ngôn ngữ đâu phải là thứ duy nhất để hiểu nhau.

Việt Cơ vênh mặt lên:

- Tim anh từng bắt cầu với bao nhiêu trái tim khác rồi?

Trung khoanh tay:

- Nhiều vô số, nhưng cùng nhịp đập chỉ có một. Buông, tự cao, phách lối là những gì cả hai chúng ta đều mắc phải. Đó là sự hòa hợp hay đối chọi nhỉ?

Việt Cơ không trả lời. Cô nhớ tới khoảng thời gian trước đây với Tiến. Khoảng thời gian giận nhiều hơn yêu, gây nhiều hơn nói ấy đã làm cô xác xơ, phờ phạc. Giờ có một điểm tựa mới, một tình yêu mới không ngu ngơ bông bột như xưa, lẽ nào cô lại để những chuyện như thế xảy ra nữa.

Giữa Cơ và Tiến khác hoàn toàn giữa Cơ và Trung. Anh đến với Cơ bằng trái tim chớ đâu bằng mục đích như Tiến. Sẽ không có giận hờn gây gổ, dù hai người vẫn hay tranh luận.

Yêu là phải biết hy sinh. Mẹ đã từng nói như vậy, và lần này, Cơ biết mình đã bị đốn ngã, thì hy sinh cũng đâu có gì lớn lao.

Trung bỗng hỏi:

- Em sẽ tới dự buổi chiêu đãi của sếp anh chứ?

Cơ ngạc nhiên:

- Ủa! Sao anh biết ông ta mời em?

Trung đáp:

- Anh có được xem bảng danh sách khách mời.

Việt Cơ cao giọng:

- Em thấy chả có lý do gì phải đến đó. Ông ta mời luôn em và mẹ chẳng qua vì xã giao thôi. Em không phí thời gian vô ích đâu. Thế anh có phải

dự không?

Trung vò đầu:

- Đương nhiên anh phải có mặt rồi. Ăn cơm chúa phải múa tối ngày mà. Hay là em tới dự để biết giám đốc Trung là người thế nào đi?

Việt Cơ lắc đầu:

- Em chỉ quan tâm tới Trung xe ôm. Còn Trung giám đốc thế nào, để Xuân Đào xử lý. Nếu ông ta đại gái như Tiến thì sẽ bị Xuân Đào xỏ mũi. Chớ dùi đục chấm mắm nêm như em, không phù hợp đâu.

Trung tủm tỉm cười, mắt long lanh những tia kỳ lạ khiến Việt Cơ xôn xao. Hai người ngồi bên nhau trong im lặng hạnh phúc.

Cuối cùng, Trung tiếc nuối lên tiếng:

- Anh đưa em về.

Cơ gật đầu. Tay đan tay, hai người bước ra khỏi quán.

Cơ ngập ngừng:

- Ngày mai anh có đến không?

Trung nói:

- Từ bây giờ cho tới hôm đó, anh rất bận. Anh chỉ có thể gặp em trong buổi chiều dài ấy thôi. Nếu nhớ anh thì ráng đến.

Việt Cơ cười cười:

- Chắc là em không nhớ rồi.

Trung thở dài:

- Lỡ yêu người có máu lạnh, đành phải chịu thiệt thôi.

Việt Cơ hỏi:

- Không sợ em tới đó sẽ để ý người khác à?

Giọng Trung tự phụ:

- Chẳng có ai phong độ hơn anh đâu, cô ngốc ạ.

- Lúc nào cũng phách lối.

Dừng xe trước cột điện, Trung hỏi nhỏ:

- Anh gọi điện thoại cho em có phiền không?

- Đương nhiên là không. Em sẽ chờ đấy.

Vừa quay lưng đi vào nhà, Cơ vừa đưa tay lên chào anh.

Mở cửa bước vào, Cơ hát nhỏ một tình khúc. Ngang qua phòng Đào, cô

thấy cửa mở toang. Nhìn vào, Cơ trợn tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Xuân Đào đang xúng xính trong một cái váy xòe, hở cổ, hở tay màu đỏ. Nhìn cô ta cứ y như một con búp bê biết đi. Kế bên con búp bê ấy là chị Lý đang nâng đuôi váy có kim tuyến lên cho khỏi quét đất.

Vừa nhắc thấy Cơ, Xuân Đào đã rối rít:

- Vào xem hộ Đào mặc như vậy có được không?

Việt Cơ lưỡng lự đứng ngoài cửa phòng. Cơ khó chịu về thái độ xởi lởi của Đào. Cô ta trơ trẽn đến thế thì còn gì để Cơ tránh mặt nữa.

Quay hai ba vòng trước mặt Cơ, Đào nôn nóng hỏi tiếp:

- Thấy được không?

Cơ ậm ừ:

- Đẹp, nhưng hơi rườm rà. Mà Đào định mặc đi đâu?

Xuân Đào tròn xoe mắt với vẻ ngạc nhiên:

- Dự chiêu đãi của công ty Vĩnh Hưng chứ còn đâu nữa.

Rồi Đào nhìn vào gương, giọng tiếc rẻ:

- Như vậy mà rườm rà à?

Việt Cơ cười thầm trong bụng, nhưng vẫn nói cho có chuyện:

- Họ gốc Hoa, Đào mặc xường xám chắc thích hợp hơn mặc đầm.

Vỗ hai tay vào nhau, Đào ồ lên:

- Ờ nhỉ. Vậy mà Đào không nghĩ ra. Một cái xường xám bằng nhung hoặc gấm bó sát, hấp dẫn lắm chứ. Ý kiến hay. Hay lắm.

Cơ mĩa mai:

- Đào định bắt xác giám đốc Trung thật sao?

Ngồi xuống giường, hơi ngả người ra sau đây tự mãn, Đào trả lời:

- Sao lại không thật? Cơ hội đã đến, phải biết nắm giữ chứ. Đào tin mình sẽ nắm được Trung.

Cơ chen vào:

- Như đã từng nắm được Tiến, đúng không?

Xuân Đào nhìn Cơ bằng cái nhìn bí hiểm. Cô cười khẩy:

- Giữa Đào và Tiến chỉ là bạn bè. Cơ yêu quá nên ghen bậy bạ và tự phá vỡ hạnh phúc của mình.

Việt Cơ so vai:

- Đào không cần phải chối. Tôi nói ra điều này là để cảm ơn Đào đã tạo cơ hội cho tôi nhìn lại cái gọi là tình yêu của mình.

Cơ nhếch mép, nói tiếp:

- Đúng là ngộ nhận. Tôi cảm ơn tính ích kỷ, thích chiếm đoạt của Đào. Nhờ nó, tôi đã có người yêu mới, tình yêu mới. Chỉ tội cho Tiến, anh ta u mê trước sự giả dối tinh vi của Đào và bây giờ thì đáng kiếp.

Đào vênh váo cười:

- Sao lại rủa người mình từng yêu nhỉ?

Cơ thần nhiên:

- Vì anh ta xứng đáng như vậy. Đào cũng thế, trèo cao quá sẽ té đau. Tôi sẽ chờ để xem Đào té ra sao cho bõ ghét.

Xuân Đào bĩu môi:

- Có chú Danh đỡ đần, chăm chút từng tí, Đào khó lòng té lắm, Cơ ạ.

Giọng khiêu khích, Đào gằn:

- Lo cho bản thân mình vẫn tốt hơn hăm người khác. Trong gia đình này sắp có sự thay đổi ngôi vị rồi đó.

Vươn vai đứng lên điệu dàng như một mệnh phụ, Xuân Đào ra lệnh:

- Giúp tôi thay áo coi chị Lý.

Việt Cơ tức tối dẫn bước. So với Xuân Đào, cô vẫn còn kém xa về sự sâu độc. Bước vào phòng nằm lăn ra giường, cô ném mọi bức tức qua một bên bằng cách nghĩ tới Trung.

Đã có một tình yêu mới, tội gì phải nghĩ về quá khứ cho mệt mỏi. Khép hờ bờ mi, Việt Cơ nhớ đến chiếc ghế mây xích đu nhà Trung. Giá như bây giờ được nằm lên đó, chắc hẳn Cơ sẽ ngủ một giấc ngon lành đầy mộng đẹp.

Xuân Đào cười hớn hở khi thấy Bửu chinh tề trong bộ veston màu xám đang ngồi chờ ngoài phòng khách.

- Giám đốc Trung thật chu đáo khi cho anh đến đón chúng tôi. Thật là phiền khi phải để anh chờ thế này. Chú Danh sắp xong rồi.

Hơi nheo mắt trước sự trang điểm quá đậm của Đào, Bửu tán:

- Hôm nay Đào sẽ là trung tâm của mọi sự chú ý.

Ừn ngực lên trong chiếc xường xám bó sát, Xuân Đào chớp làn mi được

đánh marcara cong vút:

- Anh lại quá lời rồi. Em vẫn còn quê mùa lắm.

Bửu tùm tùm cười khi thấy câu khiêm tốn của Đào sao... đúng thế. Quê mùa, kịch cỡm là những gì đang thể hiện trên bản thân Đào. Tại sao ông Danh và Văn không góp ý cho cô ta kìa? Hay là họ cũng muốn cô nổi đình nổi đám nhất đêm nay?

Bửu chột hỏi:

- À! Việt Cơ sắp xong chưa?

Xuân Đào cau đôi mày mỏng dính:

- Việt Cơ à? Cô ấy đi học vẫn chưa về.

- Cô ấy không dự tiệc à?

- Đương nhiên là không. Cơ rất trẻ con, lại hay phát biểu lung tung, chú Danh ngại nó gây phiền thì mất mặt.

Bửu bồn chồn:

- Bác Danh lo xa quá. Dầu gì Cơ cũng là sinh viên, cô ấy thừa khả năng và tư cách để tham dự buổi tiệc như vậy. Chắc tôi phải ở lại chờ bằng được Việt Cơ. Nếu không, Trung sẽ không vui.

Xuân Đào ngạc nhiên:

- Ủa! Giám đốc Trung có biết Việt Cơ đâu mà quan tâm tới cô ấy như thế?

Bửu ngật ngừng:

- Ông ấy muốn tất cả khách mời đều phải tham dự.

Đào gật gù:

- Thì ra thế. Ông ta độc đoán và quyền hành nhỉ.

Từ trong bước ra, ông Danh nói:

- Chúng ta đi dự được rồi.

Bửu ôn tồn:

- Bác và Đào cứ đi trước, cháu phải chờ Việt Cơ.

Ông Danh buột miệng:

- Đợi nó làm gì?

Bửu nhỏ nhẹ:

- Cơ cũng có thiệp mời mà. Cháu không mời được khách quý cho giám

đốc, sẽ bị khiển trách đấy.

Ông Danh rờ cằm:

- Có chuyện đó nữa sao?

Bửu đứng dậy:

- Mời bác và Đào ra xe.

Xuân Đào sẫm soi cái ví kim tuyến:

- Tốt nhất là cứ mặc kệ Việt Cơ. Cô ấy bướng lắm. Đã đi chơi biết chừng nào mới về mà chờ.

Bửu cương quyết :

- Thêm một người là thêm niềm vui. Tôi sẽ chờ.

Ông Danh ngần ngừ rồi chặc lưỡi:

- Vậy chúng tôi đi trước.

Còn lại một mình trong phòng khách, Bửu lấy điện thoại di động ra gọi cho Trung. Chắc hẳn anh chàng cũng bồn chồn khi muốn tạo bất ngờ, mà cô người yêu xí xọn lại không thêm đến.

Bửu nhún vai khi nghe Trung ra lệnh "Đợi". Ngả đầu vào salon, anh lim dim mắt. Giờ đây mà được ngủ một giấc thì tuyệt. Mấy hôm nay anh quá mệt mỏi vì công việc rồi.

Nói lỏng cà vạt ra, Bửu tự nhiên "phê" thẳng cẳng. Mãi khi có tiếng điện thoại reo, anh mới tỉnh giấc.

Giọng Trung vang lên:

- Việt Cơ vẫn chưa về à?

Bửu uể oải:

- Chưa. Nhưng tao sẽ về à. Oái quá rồi.

Trung thở dài trong máy:

- Ờ! Mà về nghỉ đi. Xin lỗi. Tao đã làm phiền.

- Ối dào. Lỗi phải gì. Chỉ tội trái tim mày tối nay sẽ không ngủ yên.

Trung rành rọt:

- Tao nhất định gặp cho được Việt Cơ tối nay.

Bửu nhìn đồng hồ. Sắp một giờ, tiệc cũng gần tàn. Vậy mà Việt Cơ vẫn chưa về. Cô bé đi chơi cũng dữ thật.

Bửu gọi Lý ra mở cổng cho mình. Đang đứng chờ xe, anh thấy một chiếc

Dream tấp vào lề. Việt Cơ hớn hờ bước xuống vẫy tay với cô gái cầm lái rồi nhí nhảnh bấm chuông.

Bừu bước đến kế bên, tặng hăng:

- Chà! Đi... mút mùa lúa chín nha.

Việt Cơ giật mình, ôm lấy ngực:

- Trời ơi! Anh làm người ta hết hồn. Sao anh ở đây vậy?

Bừu dài giọng:

- Thì chờ em từ chiều đến giờ nè. Ham chơi quên dự tiệc luôn hả?

Việt Cơ cong môi:

- Hôm trước em nói không khoái ba vụ tiệc tùng ấy rồi mà.

- Vậy em đi đâu?

- Hát karaoke với đám bạn, rồi tấp vào mấy quán bụi. Vui dễ sợ. Em biết bữa nay có về sớm cũng chẳng có ai ở nhà. Về làm gì cho mệt chứ.

Bừu chột hỏi:

- Sao em lại không khoái tiệc tùng vậy?

Cơ xốc cái túi thổ cẩm trên vai:

- Chỗ đó đâu phải dành cho em.

- Không đúng. Bây giờ đi với anh tới đây thử xem nó dành cho những ai.

Việt Cơ kêu lên:

- Vào giờ này à? Thay xong quần áo đẹp chắc tiệc tàn rồi. Em không đi.

Bừu hạ giọng:

- Trung nhờ anh tới rước em đó.

Việt Cơ ngỡ ngàng:

- Anh biết Trung hờ?

- Biết chứ. Nếu em không đến, hẳn sẽ rất buồn.

- Tiệc đó đâu phải của Trung, buồn gì mà buồn. Anh định chọc em chắc. Khuya rồi, anh về đi cho em vào ngủ. Đứng đây lỡ mọi người về tới, em ngại đụng mặt lắm.

Bừu nói:

- Trung muốn dành cho em sự ngạc nhiên lớn. Em nên tới đó, dù đã muộn.

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Bất ngờ gì vậy?
- Anh không rành. Nhưng Trung có chuẩn bị cả rồi.
- Với em anh cũng bí mật nữa sao?

Bừu nheo mắt:

- Nếu anh bật mí, đâu còn gì là bất ngờ. Sao tới đó nhé?

Cô ấp úng:

- Nhưng đó là đâu vậy?
- Biệt thự ông Vĩnh Hưng, nơi tổ chức tiệc.
- Ở đó có nhảy không?

Bừu lắc đầu:

- Chỉ là tiệc đứng để giới thiệu làm quen, trò chuyện, tìm hiểu với nhau.

Không có nhảy, thưa cô nương.

Cơ bĩu môi:

- Vậy chán thấy mồ! Em cho Trung buồn luôn.

Vừa nói tới đây, Cơ chợt thấy một chiếc xe du lịch đời mới ngừng sát lề. Trung là người bước xuống đầu tiên. Sau đó, anh mở cửa cho Xuân Đào và ông Danh.

Bừu tùm tùm:

- Cuối cùng anh chàng cũng tới đây. Đúng lúc thật.

Mắt ông Danh nghiêm nghị khi thấy Cơ:

- Giờ này mới về. Mà quá quắt lắm.

Khác với ông, Xuân Đào ngọt lịm:

- Lâu lâu mới một lần, chú đừng rầy Cơ mà.

Rồi hết sức thân thiện, Đào ôm choàng lấy Cơ, giọng cao vút, hướng về phía Trung:

- Để em giới thiệu. Việt Cơ, con gái của chú Danh. Giám đốc Trung, nhân vật chính của đêm nay.

Việt Cơ trở mắt:

- Giám đốc hả? Thật không vậy?

Ông Danh gắt:

- Nói năng bừa bãi, không ý tứ gì cả. Xuân Đào có thể đùa trong trường hợp này sao?

Trung bước tới gần Cơ:

- Anh luôn nghĩ là em sẽ tới. Ai ngờ cứ đợi mãi, đợi mãi.

Mặt Việt Cơ nóng bừng lên, cô nhìn qua Bửu rồi lại nhìn Trung:

- Thì ra đây là sự bất ngờ dành cho em. Hừ! Trung giám đốc và Trung xe ôm thì chỉ là một. Đúng là bất ngờ đầy thú vị. Nhưng đây cũng là kết thúc một màn kịch đáng ghét. Anh nên nhớ, em không phải là trò đùa.

Dứt lời, Cơ xô mạnh cánh cổng rồi chạy ào vào nhà, mặc cho Trung gọi tên cô thảng thốt.

Xuân Đào ngơ ngác:

- Hai người quen nhau từ trước à?

Bửu trả lời thay Trung:

- Còn đậm hơn là quen nữa, nhưng nhỏ Cơ không hề biết Trung là giám đốc của Vĩnh Hưng. Còn cậu ta lại muốn sẽ nói điều đó vào đúng đêm nay để tình yêu của mình thêm phần lãng mạn.

Xuân Đào hệt hăng hoàn toàn. Cô gằn từng tiếng:

- Thì ra là vậy.

Rồi cô hăm hăm bỏ vào nhà.

Ông Danh vỗ vai Trung:

- Việt Cơ là con bé bướng. Vào phòng khách uống tách trà, tôi sẽ gọi nó xuống cho cậu.

Rồi ông lắc đầu, cười:

- Thì ra cái gã chạy xe sáu bảy hay đưa đón Việt Cơ là cậu giám đốc đa tình này.

Trung lễ phép:

- Để khi khác, cháu sẽ giải thích với Cơ. Bây giờ khuya quá rồi ạ. Cháu xin phép về.

Ông Danh tiễn hai người ra xe.

Đợi xe chạy đến ngã tư, Bửu mới hỏi:

- Sao không vào năn nỉ em?

Trung thở dài:

- Làm thế, mất phong độ hết.

Bửu dài giọng:

- Còn hơn mất bò. Tao hiểu mà hết nổi.

Trung chép miệng:

- Không ngờ Việt Cơ phản ứng mạnh thế.

- Sao mà khoe là hiểu con bé lắm? Nếu lúc này Cơ phản ứng như thế giữa bữa tiệc, thì ông cụ Vĩnh Hưng chắc lại lên cơn đau tim. Thật ra, con bé ấy còn rất trẻ, mà phải dạy dỗ nó mệt nghỉ.

Thấy Trung vẫn im lặng, Bửu chuyển sang đề tài:

- Buổi chiều đãi thành công chứ?

- Ừ. Nhưng tao lại thất bại.

Bửu bật cười:

- Giận thôi mà. Làm gì bi quan dữ vậy?

Trung thiếu não:

- Tao sợ nước mắt và sợ phải năn nỉ lắm.

- Nhưng con gái lại khác. Mà phải hạ mình, giám đốc ạ. Sáng mai tới sớm đón em đi học đi.

- Để sáng mai rồi tính.

Bửu nhún vai:

- Mà đâu phải là người thích để đến ngày mai. À! Có chuyện này, muốn nghe không?

Trung chăm chú nhìn về phía trước:

- Cứ nói đi!

- Công ty Việt Xuân vừa mua một khu đất khá lớn.

Trung buột miệng:

- Ông Danh treo đầu heo bán thịt chó sao?

Bửu nói:

- Trước đây, ông Danh là người làm ăn đàng hoàng, sao bây giờ lại rẽ sang đường cùng, không lối thoát vậy kìa? Chẳng lẽ vì Xuân Đào ư?

- Con bé ấy để lộ tham vọng của mình qua từng cử chỉ, lời nói.

- Vừa rồi, cô nàng lại để lộ thất vọng không cần che giấu khi biết mà và Việt Cơ...

Trung thắc mắc:

- Ông Danh lấy tiền ở đâu để mua đất nhỉ?

Bửu đáp:

- Vay ngân hàng.

Trung kêu lên:

- Trời đất! Đúng là mạo hiểm. Địa ốc đâu phải là ngành dễ kiếm ăn?

- Nhưng nếu kiếm ăn được thì rất mau phát. Ông Danh nghĩ mình sẽ phát. Ông ta muốn làm đại gia chứ không ham làm giám đốc một công ty eo uột với mấy chục công nhân. Bởi vậy, sau khi tính toán hơn thiệt, ông Danh mới đồng ý đề nghị của mình, để Văn thay cho Tiến quản lý Thanh Danh. Ông ta cho Xuân Đào làm giám đốc Việt Xuân, còn mình đứng ở hậu trường thao túng mọi thứ.

Trung nhú mào:

- Tao vẫn chưa hiểu ra cách làm ăn của ông ta.

- Mà bảo ông ta mượn đầu heo nấu cháo là đúng quá rồi. Yêu con gái, phải chịu lòng ông bố. Ông làm gì kệ ông, đừng xen vào.

- Điều đó thì chưa chắc.

Bửu vỗ vai Trung:

- Cho tao xuống đây.

Trung tắt xe vô lẽ. Bửu bước xuống. Trước khi đóng cửa xe, anh nói:

- Ngủ ngon!

Trung nhếch môi. Đêm nay, có lẽ anh sẽ trần trọc. Điều ấy là lẽ đương nhiên, vì bắt đầu từ hôm nay, anh đã thực thụ làm giám đốc của công ty Vĩnh Hưng, người được thừa kế toàn bộ tài sản của ông Vĩnh Hưng. Trách nhiệm đã nặng càng nặng hơn trên vai Trung. Anh trần trọc còn vì Việt Cơ nữa. Anh đã quá chủ quan khi nghĩ tạo bất ngờ cho cô, cô sẽ rất vui. Thật không thể ngờ lại hoàn toàn khác.

Lẽ ra vừa rồi anh nên ở lại để giải thích, phân bua, thậm chí xin lỗi Cơ. Nhưng Trung không thể làm thế trước mặt ông Danh. Dầu sao anh cũng là một người đàn ông có địa vị trong xã hội, anh không thể để người khác nắm được tẩy của mình. Anh không vì anh, cũng phải vì uy tín của công ty.

Trung thở dài và cho xe chạy nhanh hơn. Người ta có thể thay đổi hoàn cảnh, nhưng dù thế nào cũng không thể đổ lỗi hết cho hoàn cảnh.

Suy nghĩ vừa rồi của anh có phải là một thay đổi không? Trung vỗ nhẹ

vào trán. Lúc này, anh có uống vài ly rượu, anh không thể say để không biết đâu là phải quấy. Nếu cần xác định, anh sẽ khẳng khái cho rằng việc làm tối nay của anh là hoàn toàn đúng.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần XII

Ông Danh cười hà hà:

- Bây giờ thì ba biết tại sao công ty Vĩnh Hưng lại chia hợp đồng cho mình rồi. Việt Cơ vậy mà khá. Nó có mắt tinh đời khi bỏ thằng Tiến.

Việt Cơ phản ứng ngay:

- Con chia tay với Tiến vì không phù hợp nhiều thứ, nhưng không có thứ nào như ý ba vừa nói. Và bây giờ con sắp sửa chia tay với Trung vì anh ta đã dối con...

Ông Danh vội vã ngắt lời cô:

- Sao lại thế? Ba thấy Trung thật tình đó chứ. Chẳng qua cậu ta muốn tạo chút lãng mạn trong tình yêu. Chia tay với Trung, con sẽ ân hận.

Ngập ngừng một chút, ông nói tiếp:

- Có khối đứa con gái mong được Trung để ý như con.

Nhìn Xuân Đào uể oải ăn cơm, Việt Cơ độc miệng:

- Trong nhà này cũng có một người, ba nói chi đâu xa.

Mặt Đào tái xanh vì giận, cô rít từng tiếng:

- Cơ dám sỉ nhục Đào ư?

Việt Cơ thản nhiên:

- Làm gì dám. Tại hôm trước Đào tuyên bố sẽ nắm được quả tim của Trung mà. Rất tiếc tôi đã làm hỏng sự tự tin của Đào.

Xuân Đào quắc mắt lên:

- Đừng thách thức. Con Đào này chưa bao giờ thất bại đâu. Bằng chứng là Tiến đã thay đổi.

Ông Danh ngỡ ngàng:

- Hai đứa nói gì vậy?

Việt Cơ đứng lên:

- Ba ở đó mà hỏi Đào ấy.

Dứt lời cô bỏ về phòng, lòng nhen lên một chút hả hê khi đã chọc cho Đào

nói ra điều mà trước kia cô ta chối.

Cơ mở nhạc, nhưng chẳng nhập tâm để nghe, dù băng nhạc này Trung nhờ Bửu gửi đến tặng cô cách đây mấy hôm.

Anh nhất định không thèm tới xin lỗi, dù biết Cơ đang giận. Bửu nói rằng, Trung rất bận. Hừ! Lý do ấy không thể chấp nhận được. Bận cỡ nào cũng phải dành ít thời gian cho người yêu chứ. Hay Trung cho rằng khi đã chấp nhận yêu anh, Cơ phải chấp nhận cả việc giận mà không ai xin lỗi.

Nhưng Cơ giận anh có đáng không? Ai cũng bảo là không. Ai cũng bênh Trung. Anh Văn cho rằng đó là sự lừa dối dễ thương, để tạo thêm cảm xúc cho tình yêu.

Bửu cười cười, bảo:

- Chỉ người có trái tim bằng đá mới giận trong trường hợp như thế.

Hừ! Dù tim Cơ mong manh, yếu đuối hay thường lên cơn như tim Xuân Đào, cô cũng đâu thể tự nhiên hết giận Trung được. Cô là con gái, mà con gái nào chả thích năn nỉ, dỗ dành.

Lòng Cơ bỗng se thắt. Hay Trung vẫn xem cô như một tên con trai thô lỗ. Giật mình, Cơ nhớ tới thái độ của Xuân Đào lúc nãy. Cô ta sẵn sàng bất chấp thủ đoạn để chiếm Trung như trước đây đã từng chiếm Tiến của cô.

Nếu Trung cũng dễ ngã như Tiến thì sao? Cô lại chia tay nữa à?

Đàn ông vẫn say đắm sự dịu dàng đầy nữ tính. Điểm này Cơ hoàn toàn thiếu. Trái lại, Xuân Đào rất dư thừa. Đào có cả lô nghệ thuật để làm xiêu lòng đàn ông. Còn Cơ chỉ có trái tim yêu đầy nồng cuồng và kiêu hãnh để làm phiền phái đàn ông vốn nhiều tự cao, tự đại. Nếu đem so sánh, Việt Cơ thua là chắc rồi.

Giọng bà Thu khẽ khàng vang lên:

- Mẹ vào được không?

Việt Cơ mở vội cửa ra. Không đợi bà Thu kịp ngồi xuống, cô trách móc:

- Mẹ cứ đi suốt, hết chùa này đến miếu nọ. Mẹ không lo gì cho con với anh

Văn hết.

Bà Thu nói:

- Đi chùa là để cầu cho gia đình, chồng con được bình an. Nếu không vì tội con, mẹ đâu cần tích đức.

Việt Cơ phì cười vì câu nói của bà Thu.

Thở dài thườn thượt bà Thu nói:

- Phận đàn bà, chuyện làm ăn mẹ chả biết nhiều, nhưng từ khi ba mày giao công ty mới cho Xuân Đào, lòng mẹ luôn hồi hộp. Mẹ sợ nó sẽ làm gia đình tán gia bại sản.

Việt Cơ tự tin:

- Xuân Đào mang tiếng là giám đốc, nhưng quyền hạn vẫn do ba nắm giữ, bà ta làm được gì mà mẹ phải sợ?

Bà Thu trầm ngâm:

- Nói như vậy giống như mẹ có ác cảm với Xuân Đào. Nhưng khổ là linh tính bảo với mẹ rằng nhà mình thế nào cũng xảy ra chuyện không hay.

Cơ cao giọng:

- Bởi vậy, dạo này mẹ càng tích cực đi chùa, tích cực làm việc thiện. Ở hiền sẽ gặp lành, mẹ an tâm đi. Con của mẹ đâu làm điều gì trái với lương tâm.

Bà Thu nghiêm mặt:

- Sao con bỏ thẳng Tiến?

Việt Cơ nhăn nhó:

- Mẹ đừng từ bỏ nghe nặng nề quá. Tội con không hợp thì chia tay.

- Lương tâm con không cắn rứt à?

Giọng Việt Cơ sắc lạnh:

- Không. Chuyện qua rồi, mẹ đừng nhắc nữa.

Bà Thu thở dài:

- Mẹ sợ đại họa xảy ra từ nó đó.

Việt Cơ sững sốt nhìn mẹ, lời bà vừa nói chọt làm cô hoang mang, nhưng liền sau đấy, cô trấn tĩnh ngay:

- Làm gì có?

- Nhưng dầu sao con cũng phải cẩn thận. Trên đời này vẫn đầy hạng đàn

ông thù rất dai.

Cơ chưa kịp nói gì đã nghe tiếng ông Danh vang lên ngoài cửa:

- Con có khách, Việt Cơ. Người ta đã hạ cố tới nhà, không được tránh mặt đâu.

Việt Cơ nghe tim đập mạnh, cô đáp:

- Vâng. Con xuống ngay.

Bà Thu nhíu mày rồi chậm rãi nói:

- Giám đốc Trung phải không? Làm gì mà ba con phải lên tận đây gọi con chứ? Buồn cười thật. Càng sống với nhau lâu năm, mẹ càng nhận ra mẹ chẳng hiểu ông ấy nhiều như mẹ vẫn tưởng. Nếu thật sự yêu người này, con không nên để ba lợi dụng tình cảm của con để làm những việc có ích cho ông.

Việt Cơ gật đầu:

- Con hiểu ý mẹ rồi. Thôi, con xuống nhà nha mẹ.

Ra tới phòng khách, cô thấy ông Danh, Xuân Đào và Trung đang nói chuyện huyên thuyên. Thấy cô, ông Danh lên tiếng:

- Tới đây, con gái.

Việt Cơ chớp mắt:

- Con không biết gì về công việc kinh doanh để tham gia đâu.

Trung nhỏ nhẹ:

- Có em, anh sẽ không đề cập tới chuyện làm ăn nữa.

Ông Danh gật đầu:

- Đúng vậy. Ba và Xuân Đào cũng có hẹn với khách, phải vào chuẩn bị đây.

Trung từ tốn:

- Thì ra này giờ cháu làm phiên hai người.

Vỗ vai anh, ông Danh thân mật:

- Sao lại nói thế? Chẳng phải này giờ bác đang nhờ vả cháu sao? Nhưng đầu gì cũng ráng giúp bác nha.

Trung mỉm cười:

- Vâng. Cháu sẽ cố gắng.

Căn phòng còn lại hai người. Việt Cơ ngồi im trong bứt rứt. Chẳng hiểu

vừa rồi ba nhờ vả gì ở Trung nữa. Tự nhiên cô thấy khó xử và mặc cảm như mình là người có lỗi với Trung.

Nếu như anh chỉ là một gã chạy xe ôm, chắc ba đã không niềm nở, thậm chí sẽ cấm Cơ giao thiệp chớ nói chi tới chuyện ông vun vào cho cô đừng giận anh.

Trước kia, vì muốn Tiến sẽ là trợ thủ trung thành và đắc lực nhất của mình, ông đã gần như ép cô lấy anh ta. Bây giờ vì tư lợi, ông lại sẵn sàng...

Giọng Trung vang lên, ngắt ngang suy nghĩ của Cơ:

- Vẫn còn giận anh sao, A Muối?

Cơ bĩu môi:

- Em đâu con nít dữ vậy.

- Sao anh gọi điện thoại rất nhiều lần, không lần nào gặp em hết?

Cơ tròn mắt:

- Anh gọi điện, nhưng gặp ai?

Trung ngập ngừng:

- Có lẽ chị giúp việc nhà. Lần nào chị ấy cũng hỏi tên anh rồi bảo rằng em vắng nhà, bất kể lúc ấy là ngày hay đêm.

Việt Cơ chớp mắt:

- Em không hề bảo chị Lý làm vậy. Nhưng sao anh không đến trường chờ em?

- Anh mới ở Đà Nẵng về sáng nay. Những cuộc điện thoại ấy anh gọi ở ngoài đó vì nhớ em chịu không nổi.

Mặt Việt Cơ ửng đỏ, cô lảng đi:

- Anh Bửu đâu có nói anh đi Đà Nẵng. Em cứ tưởng anh ở Sài Gòn mà không thèm ghé thăm không hà.

Trung tủm tỉm cười. Lấy trong túi ra một cái hộp, anh đưa cho Cơ.

Cơ ấp úng:

- Cái gì vậy?

- Em mở ra đi.

Việt Cơ làm theo lời anh rồi xuýt xoa khi thấy một cái vòng cẩm thạch xanh màu hoa lý.

- Trời ơi! Đẹp quá. Anh mua ở Ngũ Hành Sơn à?

Trung điềm đạm trả lời:

- Ở đó không có cấm thạch này.

Cơ ngạc nhiên:

- Vậy chớ ở đâu?

Trung nói một hơi:

- Cái vòng này là của bà ngoại cho mẹ anh. Mẹ anh cho vợ anh, người ấy là em.

Việt Cơ nóng bừng cả người:

- Nhưng mà... không được đâu.

Trung nhú mày:

- Tại sao? Em không yêu anh à?

Việt Cơ im lặng. Cô đóng nắp hộp lại, rồi thở dài:

- Em yêu Trung xe ôm chứ không yêu anh. Được đến với nhau, trò chuyện hết sức tự nhiên như trước kia mới hạnh phúc. Còn bây giờ giữa chúng ta có một khoảng cách nào đó làm em thấy khó chịu và mặc cảm.

Trung choàng vai, kéo Cơ vào lòng:

- Em muốn nói đến bác Danh phải không?

Việt Cơ thẳng thắn:

- Em không muốn anh nhường hợp đồng cho Thanh Danh. Em không muốn ba nhờ vả anh bất cứ chuyện gì. Em không muốn mình bị tổn thương.

Trung siết Cơ trong vòng tay anh:

- Nghe anh nói nè. Anh hiểu những gì em đã nói và đang suy nghĩ. Anh rất rạch ròi giữa công việc và tình cảm. Sẽ không có bất cứ ai lợi dụng tình yêu trong sáng của chúng ta.

Nâng cằm Cơ lên, anh trầm giọng:

- Hãy tin vào anh.

Cơ thốn thức khép mi. Nụ hôn muộn đăm say đến mức hai người như quên cả đất trời xung quanh. Đến khi môi Trung rời khỏi môi Cơ, cô mới bẽn lễn nép đầu vào ngực anh yên ổn.

Nhưng phút giây yên ấy chỉ thoáng qua, Cơ lại dẫn vật mình với một loạt câu hỏi:

- Tại sao anh giúp Thanh Danh? Có phải vì không thích Tiến nên anh yêu cầu thế anh Văn vào không? Ba em đã nhờ vả anh chuyện gì?

Trung vuốt mái tóc ngắn của Cơ:

- Anh chỉ trả lời một câu thôi. Bác Danh nhờ anh giới thiệu người mua đất. Nếu được, anh sẽ có hoa hồng.

Việt Cơ ngậm ngừng:

- Còn hai câu kia?

Trung ngắn gọn:

- Anh làm thế vì lợi ích của cả đôi bên, chứ hoàn toàn không vì cá nhân mình.

- Em thích anh nói rõ hơn kìa.

Trung véo cằm cô:

- Anh thích nói chuyện của chúng ta hơn. Giờ phút này, làm ơn đừng lôi anh vào công việc nữa, cưng ạ.

Rồi anh lại cúi xuống, dịu dàng, say đắm...

Đang thiu thiu ngủ, Việt Cơ giật mình vì tiếng chị Lý vang lên bài hải ngoại hành lang.

Tung mền chạy ra, Cơ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý vừa thở, vừa lắp bắp:

- Cậu Văn gọi điện về nói ông bị tai biến mạch máu não đã chở vào bệnh viện cấp cứu rồi.

Tay chân rụng rời, Cơ ấp úng:

- Nhưng ba tôi có... làm sao không?

Lý ngớ ra:

- Tôi chưa kịp hỏi, cậu Văn đã cúp máy.

Cơ vuốt mồ hôi tung úa ra trên trán:

- Chị biết mẹ tôi đi đâu không?

- Bà đi chùa. Nhưng hồng biết chùa nào.

Việt Cơ trở về phòng, thay quần áo và lấy xe đi.

Tại sao ba lại bệnh đột ngột như thế kia? Ông có triệu chứng cao huyết áp,

nhưng chưa bao giờ xiu. Hôm nay có vấn đề gì khiến ông xúc động hay sao?

Lạng lách giữa dòng xe đông vào giờ tan sở, Cơ đã cố hết sức cũng phải hơn nửa tiếng mới vào tới bệnh viện.

Tới phòng cấp cứu, cô thấy chỉ mỗi mình Văn ngồi phờ phạc trên ghế.

Văn hỏi ngay:

- Mẹ đâu?

Cơ lắc đầu, rồi hỏi lại:

- Ba sao rồi?

- Vẫn chưa tỉnh.

- Nhưng... nhưng có nguy hiểm không?

Văn cau có:

- Sợ phải nằm một chỗ như ông Vĩnh Hưng đó.

Việt Cơ tái mặt. Dựa lưng vào ghế, cô ấp úng:

- Tại sao lại như vậy?

Văn nhếch môi:

- Cũng tại ba tất cả. Nói ra giống như mình bất hiếu, nhưng im lặng thì chịu... không nổi.

Tim Cơ bỗng đập mạnh, cô vụt hỏi:

- Xuân Đào đâu? Cô ta có biết ba bệnh không?

Mặt Văn sa sầm:

- Tại nó mới xảy ra chuyện. Đúng là khốn nạn!

Cơ tò mò:

- Xuân Đào cãi lời ba à?

Văn làm thinh không nói. Lấy điện thoại ra, anh gọi:

- Đã tìm ra Xuân Đào chưa? Nếu tìm được, bằng mọi giá phải giữ cô ấy lại và gọi cho tôi ngay.

Việt Cơ nôn nóng:

- Em muốn biết đã xảy ra chuyện gì mà ảnh hưởng đến ba mạnh như vậy?

Văn hạ giọng:

- Xuân Đào cấu kết với Tiến lợi dụng công ty Việt Xuân vay ngân hàng một số tiền rất lớn mà ba không hề hay biết.

- Bây giờ số tiền đâu?

Văn cộc lốc:

- Hai đũa đó giữ.

Việt Cơ hỏi một câu thật ngớ ngẩn:

- Họ làm gì với số tiền ấy?

Văn cười khan:

- Làm gì lại không được. Đây là tiền mà. Hồi nãy ba cũng hỏi Xuân Đào như vậy.

- Thế Xuân Đào nói sao?

- Đào đã mở một siêu thị bằng số tiền đó. Nó không muốn làm giám đốc bù nhìn ở Việt Xuân, cũng như không muốn bị ba lợi dụng.

Môi mím lại đầy phẫn nộ, Văn nói tiếp:

- Xuân Đào dùng chiêu gây ông đập lưng ông. Có thằng Tiến kể bên, nó không khờ khạo ngu ngơ như ba tưởng.

Việt Cơ nhíu mày:

- Nghĩa là sao? Em không hiểu.

Văn trăn trối nhìn em gái:

- Không hiểu thật hả?

Cơ lắc đầu. Văn kiên nhẫn giải thích:

- Công ty Việt Xuân được ba thành lập để sử dụng tư cách phép nhân vay vốn ngân hàng, chứ không hoạt động thật sự như một công ty. Số vốn này, ba mua đất để kinh doanh địa ốc. Điều này thoát đầu Xuân Đào không nhìn thấy vì mãi tự mãn với chức giám đốc bù nhìn của mình. Nhưng với nhiều tham vọng, Đào dần dần cũng nhận ra việc làm của ba, và dĩ nhiên trong lòng có ý oán hận.

Thở dài, Văn xót xa:

- Điểm này, anh không trách Đào được, vì nếu là anh, anh cũng oán ba.

Việt Cơ hỏi:

- Có phải vì lý do này mà trước đây anh nhất định không chịu làm việc với ba không?

Văn gật đầu:

- Đúng vậy. Anh ghét mọi cái nhập nhằng, gian trá. Nhưng sau đó gặp Bửu,

nó phân tích lợi hại cho anh thấy nhiều mặt, anh mới chịu về thế chỗ Tiến để giữ vững Thanh Danh. Hừ! Nếu Tiến chưa qua Việt Xuân, có lẽ nó đã bán rẻ Thanh Danh luôn rồi. Nhưng với tình hình hiện nay, anh không biết Thanh Danh có khả năng tồn tại tiếp hay không?

Việt Cơ ngạc nhiên:

- Chuyện này dính tới Thanh Danh luôn à?

Văn cười như mếu:

- Em đúng là vô tư, trong khi Xuân Đào và Tiến lại đầy dẫy lòng tham cùng thủ đoạn. Trước đây, Tiến đeo theo em vì muốn làm rể của giám đốc. Nó muốn dựa vào vợ để thăng tiến. Khi bị em... xù, Tiến hụt hẫng liền tấp qua Xuân Đào.

Việt Cơ ngậm ngừng:

- Hai người ấy đã... đã với nhau từ trước. Chính vì vậy, em mới dứt khoát chia tay anh ta.

Văn chép miệng:

- Thì ra Tiến còn là thằng bắt cá hai tay. Nhưng con Đào cũng đâu có vừa. Nó thấy Trung giao dịch với Thanh Danh, liền bỏ sức quyến rũ và lời Tiến. Lần nào quan hệ làm ăn với công ty Vĩnh Hưng, nó cũng đòi theo ba và anh cho kỳ được. Đào chủ quan nghĩ rằng vì... say nó, Trung mới nhường hợp đồng cho chúng ta. Đến khi biết Trung với em, nó rất căm. Đào quay lại với Tiến. Hai kẻ thất chí bỗng dựng thành tri kỷ. Chính Tiến vạch kế hoạch, đường đi nước bước cho Đào vay vốn ngân hàng rồi đánh bài chuồn. Phen này, ba đúng là tiền mất tật mang, nuôi ong tay áo.

Việt Cơ chớp mắt:

- Mình đi thưa.

Văn kêu lên:

- Nghĩa là tự tố cáo mình.

Cơ ập úng:

- Vậy... rồi sao?

Văn thở dài:

- Ba giải quyết không được cho nên mới ra nông nổi. Muốn mọi chuyện ổn thỏa, chắc phải bán Thanh Danh.

- Cái gì mà bán Thanh Danh?

Văn lẩm bẩm thay vì trả lời:

- Thời buổi khó khăn này chắc gì có người chịu mua.

Việt Cơ liếm môi:

- Nếu vậy thì sao?

- Thì người thành lập công ty chịu trách nhiệm trước pháp luật chứ sao nữa.

Việt Cơ rùng mình, giọng khàn đi:

- Ở tù à?

Việt Cơ tức tối, hỏi tiếp, khi không nghe Văn trả lời:

- Chúng ta không làm gì được Xuân Đào và Tiến sao?

Văn im lặng không trả lời. Cửa phòng cấp cứu xịch mở. một cô y tá bước ra, cất tiếng gọi:

- Người nhà của ông Danh đâu?

Hai anh em Cơ vội vàng chạy tới. Cô y tá bảo:

- Ông Danh đòi gặp anh Văn.

Văn vội chen vào. Cơ lách theo nhưng bị kéo lại:

- Chỉ một người thôi.

Việt Cơ ngồi phịch xuống ghế với cảm giác bồi hồi lo lắng. Vừa lúc ấy, cô thấy Xuân Đào đứng đĩnh đạc tới với vẻ của một người đang thanh toán dạo chơi.

Máu móng trong người bốc lên, Cơ đứng phắt dậy, đẩy Xuân Đào, làm cô ta ngã vào tường:

- Cô còn tới đây làm chi?

Gạt tay Cơ ra, Đào vuốt lại mái tóc dài, giọng tỉnh rụi:

- Thì vào thăm chú Danh! Ông sao rồi?

Mặt Cơ đánh lại, tay vung lên, cô tát thật mạnh. Vì không đề phòng, Xuân Đào lãnh trọn cái bạt tai nãy lửa của Cơ.

Xuân Đào ôm mặt lùi lại, rít lên:

- Mà đúng là côn đồ, mất dạy!

Việt Cơ chống nạnh, quát:

- Còn mày là đồ vô ơn, bạc nghĩa!

Một người hộ lý đến đẩy hai người ra:

- Không được làm ồn. Nếu không, tôi gọi bảo vệ đó.

Xuân Đào trơ trên nói:

- Xin làm ơn nhờ bảo vệ tổng cổ cô ta ra ngoài. Cô ta kiếm chuyện với tôi trước đó.

Nhìn bộ dạng côn đồ của Việt Cơ, người hộ lý răn đe:

- Đây là bệnh viện, chớ không phải cái chợ. Cô mà lộn xộn, chúng tôi mời ra ngay.

Ngồi xuống ghế, Việt Cơ cầm Xuân Đào đến tận xương tủy. Trong khi cô ta tới gần cô y tá ngọt ngào hỏi thăm bệnh tình của ông Danh với vẻ của người có tình nghĩa.

So về nghề diễn kịch thì Cơ làm sao sánh với Đào, nhưng sống thực bằng cảm xúc quá cũng không nên. Như vừa rồi, nếu cô biết kiềm chế thì đâu phải thế. Nhưng cứ nhìn vẻ căng căng trơ tráo của Đào, cô không chịu nổi.

Cửa phòng xích mở, Văn bước ra với sự căng thẳng trên mặt.

Xuân Đào sấn tới trước, giọng tíu tít:

- Chú Danh sao rồi?

Trừng mắt với tất cả căm hận, Văn hằn học:

- Vẫn chưa chết và không muốn gặp cô.

Xuân Đào đổi thái độ ngay:

- Vậy cũng tốt. Tôi sẽ chẳng ân hận khi không tới thăm ông nữa.

Nhìn Xuân Đào ông ọ bước đi, Việt Cơ găm gừ trong họng:

- Đồ khốn kiếp! Cầu trời cho nó vỡ tim mà chết cho rồi.

Quay sang Văn, Cơ hỏi:

- Ba khỏe chưa?

Văn gật đầu, trầm giọng:

- Ý ba không muốn làm lớn chuyện này nên gọi anh và dặn đi dặn lại đừng làm khó dễ Xuân Đào. Vì làm thế là đồng nghĩa với việc tự hạ uy tín của mình trên thương trường.

Việt Cơ tức tối:

- Tới lúc này mà ba vẫn còn bênh Xuân Đào? Nếu đó là em hay anh, chắc chắc ba sẽ xử khác.

Văn bảo:

- Không nên nói vậy.

Cơ vẫn hậm hực:

- Tiền ở đâu mà lấp vào khoảng trống đó?

Văn trầm tư:

- Vay chỗ này lấp vào chỗ kia là chuyện bình thường trong làm ăn.

- Nhưng khả năng chi trả, mình đâu có?

- Bởi vậy mới tìm người quen.

Ngực Cơ chột nhói lên, cô buột miệng:

- Anh muốn nói tới Trung à?

Không trả lời cô, Văn chỉ thở dài. Việt Cơ đứng phắt dậy:

- Em không muốn đâu.

Đúng là cô sợ phải lệ thuộc quá nhiều vào người đàn ông mình yêu. Nếu gia đình Cơ nhờ vả Trung, thì chuyện gì sẽ xảy ra trong quan hệ giữa hai người?

Giọng Văn vang lên:

- Trung là người cứng rắn. Hắn không để tình cảm xen vào công việc. Em đừng nghĩ quá xa làm gì.

Việt Cơ ghen ngào:

- Không nghĩ sao được? Nếu vừa rồi ba chỉ định Trung là người cho anh tìm đến, thì rõ ràng ba quá ác đối với em.

Không đợi Văn phân bua, Cơ vụt chạy ra đường. Đón chiếc xích lô trở tới, cô bước lên ngồi mà chả biết sẽ đi đâu.

Lẽ ra lúc này Cơ phải có mặt trong bệnh viện để chăm sóc cho ba, nhưng cô không thể làm được việc đó. Trái lại, cảm giác oán trách, giận hờn cứ ứ nghẹn làm cô khổ sở, bực dọc.

Nếu trách móc ba, hóa ra cô cũng vô ơn, bạc nghĩa như Xuân Đào. Dù biết vậy, Cơ vẫn không thể dối lòng mình để quay lại bệnh viện lúc này.

Người chạy xích lô lặp lại câu hỏi thêm lần nữa:

- Cô về đâu?

Ngập ngừng, Việt Cơ nói địa chỉ nhà Trung rồi ngồi lọt thỏm vào trong xe. Cô sẽ nói gì với anh đây? Bảo anh đừng giúp ba, để mặc công ty dở sống dở chết với hậu quả việc làm của mình à? Hay là Cơ giống như Văn sẽ đề nghị Trung giúp đỡ?

Ôm lấy đầu, Cơ mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại. Lẽ ra, cô không nên tìm anh lúc này. Nhưng không tìm Trung, Cơ biết tựa vào ai khi từ trước đến giờ, cô đã quen tựa vào anh những lúc buồn phiền, chán nản.

Trần Thị Bảo Châu

Dạ Khúc

Phần Kết

Cuối cùng, chiếc xích lô cũng dừng trước nhà Trung. Cô trả tiền xe rồi mở cánh cửa gỗ. Giờ này anh vẫn chưa về. Cô ngồi xuống bậc thềm cửa chờ. Mãi đến khi nghe tiếng xe sáu bảy quen thuộc dừng ngoài cổng, Cơ mới đứng dậy mở cổng.

Thấy Cơ, Trung không tỏ vẻ gì ngạc nhiên:

- Anh cũng đoán em sẽ tới đây. Để anh gọi điện cho Văn khỏi sốt ruột.

Anh mở cửa và dịu dàng dìu Cơ vào nhà. Đến bên chiếc xích đu, anh bảo:

- Nằm nghỉ một chút, em sẽ bình tâm trở lại.

Cơ gật đầu. Mặc cho anh gọi điện, cô nằm, đầu gối vào tay.

Giọng Trung ân cần vang lên:

- Sữa tươi của em đây.

Mở mắt, Cơ thấy Trung đang ngồi dưới đất, kế chiếc ghế mây, tay cầm hộp sữa tươi.

Đỡ lấy hộp sữa, Cơ khó khăn mở lời:

- Anh Văn đã đến tìm anh à?

- Không. Văn chỉ gọi điện thoại nhờ anh tìm hộ em thôi. Và anh đoán chắc em đang chờ anh ở nhà.

- Em tìm Trung xe ôm, chứ không tìm Trung giám đốc.

Siết nhẹ tay cô, Trung nói:

- Với em, lúc nào anh cũng là Trung xe ôm, người sẵn sàng chở em đi cùng trời cuối đất, người tình nguyện chia sẻ với em mọi cay đắng trong đời.

Cơ thở dài:

- Có những việc, em không muốn anh phải chia sẻ.

- Như vậy là em đâu hề yêu anh.

- Anh không hiểu đâu.

Trung mỉm cười:

- Anh hiểu.

Nhìn vào gương mặt suy tư của Cơ, anh trêu:

- Hôm nay trông em đằm thắm, dịu dàng ghê. Đã vậy, mày cứ nhúu lại. Nghĩ gì? Nói cho anh nghe với.

Việt Cơ gục đầu xuống. Một lát sau, cô mới hỏi:

- Anh đã biết chuyện Xuân Đào và anh Tiến làm chưa?

Trung gật đầu:

- Anh biết. Đó là lý do khiến bác Danh phải vào bệnh viện cấp cứu, và lý do khiến em buồn.

Việt Cơ chống cằm:

- Em không ngờ hai người ấy dám làm như thế.

Trung chép miệng:

- Anh tiếc cho Tiến, người có năng lực nhưng không nhìn xa. Trong kinh doanh, một vài tỷ đâu phải là lớn. Anh ta xúi Xuân Đào như vậy thật không đáng. Hai người đã có tiền, nhưng thử hỏi ai dám làm ăn với họ?

- Chính ba em đã dạy cho hai người cách thức làm ăn trong một công ty chỉ có lớp vỏ, nên ông phải lãnh hậu quả. Riêng em, em không muốn...

Trung ngắt lời Cơ:

- Anh hiểu em muốn nói gì.

Hơi nhếch môi, Cơ bảo:

- Em đề nghị anh hãy từ chối, nếu anh Văn hay ba em yêu cầu giúp đỡ.

Trung thoáng ngỡ ngàng:

- Thật vậy sao?

Rồi anh cười:

- Em đúng là em, vừa tự cao, vừa ngốc nghếch. Em sợ phải lệ thuộc vào anh à? Em nên nhớ, trong thương trường, người ta chỉ giúp nhau khi có lợi. Vậy tại sao anh phải từ chối khi sẽ được lợi?

Việt Cơ chớp mắt:

- Anh sẽ có lợi gì?

Trung lấp lửng:

- Anh không thể nói lúc này. Nhưng tin anh đi. Anh biết suy nghĩ mà.

Cơ có vẻ dỗi:

- Nếu đây là một việc mua bán, em không còn gì để nói nữa.

Khoanh tay và vòng tay qua đầu gối, Trung nhìn cô, cười tủm tỉm. Nụ cười

đồn ngã Cơ hôm nay sao đáng ghét thế? Giận dữ, cô đứng dậy. Nhanh như chớp, Trung kéo mạnh Cơ xuống, rồi vòng tay ôm cô vào lòng, môi háo hức tìm lấy môi cô.

Thoạt đầu, Việt Cơ còn đẩy Trung ra, nhưng dần dà cô bị cuốn theo sự cuồng nhiệt của anh.

Trung lại cười khi nâng mặt Cơ lên:

- Đã hết căng thẳng chưa?

- ...

- Nếu hết rồi, anh đưa em tới bệnh viện thăm ba. Anh biết em đang oán trách ba, nhưng phận làm con, không nên như thế. Anh đã từng nghe mẹ thở dài nào ruột khi nhớ ông ngoại. Anh không muốn em phải ân hận khi đã không bỏ qua sai sót của ba mình. Anh yêu em, nên giúp đỡ Thanh Danh là việc anh phải làm.

Việt Cơ ghen ngào:

- Như vậy là quá thiệt thòi cho anh.

Trung bảo:

- Anh đã nói rồi. Anh không thiệt thòi gì cả. Thú thật, khi anh về nhà thì Bửu và Văn đang ước tính xem Thanh Danh trị giá bao nhiêu.

Mặt Cơ tái hẳn đi:

- Ba em bán Thanh Danh và anh sẽ mua nó?

Trung nhỏ nhẹ:

- Đó là điều cả hai chúng ta cũng không muốn, nhưng phải chịu.

Việt Cơ thân thờ:

- Mẹ em sẽ rất buồn vì chuyện này. Càng nghĩ, em càng thương mẹ.

Trung nói:

- Mọi việc không trầm trọng như em tưởng đâu. Anh chỉ mua ba mươi phần trăm cổ phần của Thanh Danh. Cơ nghiệp của gia đình em vẫn còn, dù có bị mẻ một chút.

Việt Cơ trách:

- Thì ra anh đã tính toán cả rồi. Đúng là đầu óc con buôn.

Trung ôm Cơ:

- Nhưng trái tim anh vẫn là trái tim đa cảm khi yêu, biết sống chân chính,

hết mình vì người mình yêu. Những kẻ xấu trước sau cũng bị trừng phạt. Hãy tin đầu óc con buôn siêu đẳng của anh đi nhóc.

Việt Cơ im lặng. Nếu được phép trừng phạt Đào và Tiến, cô sẽ dùng hình phạt nào? Hay tốt nhất là để trời phạt họ? Cô không giống mẹ, tin vào luân hồi quả báo, nhưng nếu chuyện ấy có thật, cô muốn được nhìn thấy nó xảy ra.

Bửu thấy tờ báo lên bàn và nói:

- Bà giám đốc siêu thị X vỡ nợ bỏ trốn, bỏ mặc những chủ nợ vào cái chợ... đời mới của mình hồi của. Không ngờ Xuân Đào lại tự kết thúc nhanh và thảm như vậy.

Trung nói:

- Khi cô ta bắt đầu thì kết thúc đã được vẽ ra rồi. Nhưng dầu sao, với gia đình Việt Cơ, chuyện vỡ nợ của Đào cũng là một chuyện buồn nhiều hơn vui.

Rồi Trung bỗng thắc mắc:

- Tiến có trốn theo cô nàng không nhỉ?

Bửu nhếch môi:

- Khi làm giám đốc siêu thị, Đào đã cho Tiến de qua một bên. Không biết vậy là hên hay xui mà lần này hẳn vẫn ung dung tự tại. Tao mới đụng Tiến hồi sáng trong quán cà phê Tóc Mây. Đạo này hẳn đang làm trợ lý cho một công ty điện tử của Thái Lan. Vẫn hãnh tiến và mánh mung, láu cá như trước. Đó là bản chất, làm sao mà đổi được, phải không?

Trung không trả lời. Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Tao về.

Bửu nheo nheo mắt:

- Còn sớm. Hôm nay bạn rước em?

Trung sửa lưng:

- Được rước em, chứ không phải bạn rước em. Mà ráng kiếm một cô đi, chứ suốt ngày ngồi ôm máy tính. Chán chết.

Bửu xua tay:

- Tao đang sống vui vẻ, bình yên. Mà đừng xúi dại.

Trung bật cười. Anh ra nhà xe, dắt chiếc sáu bảy và phóng đi về phía

trường của Việt Cơ. Chiếc xe đã cổ lỗ sĩ lắm rồi, nhưng với Trung, nó là một vật vô giá mà ba anh để lại. Sau này, dù tậu được máy bay riêng, Trung cũng không đời nào bán nó.

Khi nghe anh tuyên bố như thế, Bửu đã bảo:

- Những người thiên về tình cảm thường hay lắm cẩm.

Có lẽ Bửu nói đúng. Và anh chấp nhận sự lắm cẩm này. Nhờ nó, anh có được nhiều thứ, mà trong đó quý nhất vẫn mãi mãi là Việt Cơ.

Dừng xe bên cây sao già, Trung rạng rỡ hẳn khi thấy cô bước tới. Khác với thường ngày, cô không nói tiếng nào mà lặng lẽ ngồi sau lưng anh.

Trung lo lắng:

- Sao thế?

Cơ ậm ừ:

- Không.

- Lại dối anh. Đang nghĩ về Xuân Đào chớ gì?

Cơ bĩu môi:

- Em hồng rảnh rồi.

Cơ chột chép miệng:

- Ba bệnh lại mới rầu chớ. Tất cả cũng tại Xuân Đào. Gây ra chuyện này tới chuyện khác. Trời cao đất rộng, chả biết bả trốn ở đâu?

Trung mỉm cười:

- Em cũng quan tâm tới Xuân Đào nữa sao?

Giọng Cơ thoáng bên tai anh:

- Trước đây, em luôn mong được thấy ngày tàn của Xuân Đào, vì em tin vào đầu óc con buôn siêu đẳng của anh. Em tin kẻ xấu trước sau gì cũng bị trừng phạt. Nhưng thật sự cô ta có bị trừng phạt không, khi vụ vỡ nợ này còn liên quan tới nhiều người vô tội khác? Ngày tàn của Xuân Đào còn ảnh hưởng tới bao nhiêu người, khiến ba em càng khổ tâm hơn nữa.

Trung nói:

- Không ai có thể làm ba vợ khổ. Ba phải lãnh nhận hậu quả của mình đã gieo.

Cơ thở dài:

- Cũng như Xuân Đào, sớm muộn gì rồi cũng phải trả giá cho việc mình đã

làm. Dù em rất hận, nhưng tim vẫn nhoi nhói khi nghe thiên hạ bàn tán về Xuân Đào. Giờ này, chắc hẳn cô ta đang rất cô đơn và sợ hãi. Nhưng đâu ai có thể giúp được Xuân Đào, cho dù em đã tha thứ hết những gì mà cô ta đã làm.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vũ.

Đánh máy: DeeCee

Nguồn: www.vietmessenger.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 5 tháng 8 năm 2010